

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PLAY
ME

ADIANE
ALBERTS

TAKE A CHANCE

everafter

an Entangled imprint

Çal Beni
Bir Şans Yakala Romanı
Diane Alberts

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı © 2013 Diane Alberts'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 109

Fort Collins, CO 80525

Web sitemizi ziyaret edin: www.entangledpublishing.com

Shannon Godwin
tarafından düzenlenmiştir

Kapak tasarımı L.J. Anderson E-

kitap ISBN 978-1-62266-192-3

Amerika Birleşik Devletleri'nde Üretilmiştir

Birinci Baskı Temmuz 2013

Yazar, bu kurgu eserde adı geçen aşağıdaki kelime markalarının telif hakkı veya ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder: Friendly's, iPod, What to Expect When You're Expecting, Xbox, Band-Aid, Miss Manners, PlayStation, Call of Duty, Modern Family, How I Met Your Mother, SPCA, Golden Nugget, Asti.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Sonsöz Teşekkür

Yazar Hakkında

Bu okuyucularıma gidiyor. Siz olmasaydınız, ben burada olamazdım. Siz olmasaydınız, ben hala hayalleri olan bir kız olurdum.

Birinci Bölüm

Garrett Kelly gündüzleri rahat bir ortaokul matematik öğretmeni olabilirdi, ama geceleri bağıırıp çağırır ve takımı için savaşan bir basketbol koçuydu. Ve şu anda? Bağıırıyordu. Ve kafasının içinde? Fırtına gibi küfrediyordu. Bunun başlıca nedeni yıldız oyuncusu Chris Worth'un ortaokul spor salonunun orta sahasında donmuş bir şekilde durmasıydı.

Orada ne haltlar dönüyordu? Chris *asla tıkanmazdı*. Maç kazanma şansını asla kaçırmazdı. Ama orada öylece duruyordu. Hareket etmiyordu.

"Topu sür, Chris!" Garrett sahaya doğru bağırdı, tüm vücudu gergindi. Otuz saniye kala skor elli altıya gelmişti ve o hâlâ hareket etmiyordu. Garrett tribünlerden Chris'in teyzesi ve yasal vasisi Kiersten Worth'a baktı... aynı zamanda omuz silkip burnunu kıvıran anne rolündeki oyuncuya. "Kimilda!"

Chris sonunda harekete geçti, rakip takımın savunması arasında sanki hiç kıpırdamadan duruyorlarmış gibi dripling yaptı ve iki sayı daha kazandı. Kalabalık, hangi tarafı desteklediklerine bağlı olarak hem inleyerek hem de bağıırarak çığına döndü.

"İşte böyle. Bu işi hallettiniz çocuklar," diye seslendi ensesini ovuşturarak. Şimdi tek yapmaları gereken önümüzdeki yirmi saniye içinde diğer takımın sayı yapmasını nasıl engelleyeceklerini bulmaktı ve böylece namağlup unvanlarını koruyabileceklerdi. Peki ya başarısız olurlarsa? Pazartesi günü hepsine çifte ev ödevi vermek zorunda kalabilirdi.

Yardımcı koçu ve en iyi arkadaşı arkasında volta atıyordu. "Eğer bu çocuğun sayı yapmasına izin verirlerse, kendimi kaybedeceğim," diye fısıldadı Mike. Sonra sesini yükseltti ve "Kollar yukarı, savunma!" diye bağırdı.

"Koroya vaaz veriyorsun."

Rakip takım sahaya doğru ilerlerken Garrett gerildi. Yukarıya bir dua gönderdi-Tanrı basketbolu seviyor olmalıydı... Ne de olsa o da bir insandı-Garrett ellerini sıkıca kavradı. Diğer takımın küçük oyun kurucusu iki oyuncunun arasından sıyrıldı ve Chris tarafından hazırlıksız yakalandı. Chris topu onun elinden kaptı ve sahanın aşağısına doğru dripling yaptı. Sinyal sesi duyulur duyulmaz topla buluştu ve şutunu attı.

Swoosh.

"Evet!" Garrett Mike'a beşlik çakmak için döndü. "Ve seri devam ediyor."

"Tanrıya şükür," diye sırttı Mike.

Tüm çocukları şimdiye kadarki en düzensiz sıraya dizdiler, el sıkıştılar ve oyun sonrası moral konuşması için toplandılar. Konuşmaları bittikten sonra Mike ve Garrett, akbabalar gibi yemeklerini bekleyen annelere doğru yöneldiler.

Mike alnını ovuşturarak, "Tanrım, Susan yine bana bakıyor," diye inledi. "Bana yardım et."

Garrett, kalabalığa yaklaşırlarken söz konusu kadına gülümseyerek, "Onunla yatmamalıydın, salak," diye cevap verdi. "Ondan vebadan kaçır gibi kaçman için seni uyarmıştım. Eski kocası ona karşı yasaklama emri çıkartmak zorunda kaldı. Eğer bu *uyarı değilse*, ne uyarıdır bilmiyorum. Kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

"Evet," diye omuz silkti Mike. "Ama kız seksi. Bu da delilik ölçeğini şaşırtıyor."

Garrett gözlerini devirdi. Kalabalığı tarayarak kendisini kovalamayacak olan kadını aradı. Kiersten iyi dilekte bulunanların en arkasında durmuş, Chris'e el sallıyor ve gururla gülümsüyordu. Düz sarı saçları bugün ipeksi pürüzsüzlükte görünüyordu ve Garrett'ın parmakları görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görme arzusuyla seğirdi. Ama arkadaşlar diğer arkadaşların saçlarını okşamazdı.

Ya da kendine Öyle diyordu.

Chris işaret parmağını Kiersten'a doğru kaldırdı, belli ki eşyalarını toplamak ve vedalaşmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Chris'in annesi Chris henüz bebekken bir araba kazasında ölmüş olsa da, çocuk hiçbir zaman bir anneden yoksun kalmamıştı. Kiersten, o zamanlar kendisi de çocuk denecek yaşta olmasına rağmen, hiç tereddüt etmeden ablasının rolünü üstlenmişti. Hatta Brianna'nın kocasından yeni bir bebeği olduğu için ablasının sorumluluğu üstlenmesine izin vermeyi bile reddetmişti. Bu, Garrett'ın onun hakkında hayranlık duyduğu pek çok şeyden sadece biriydi.

"Beni onun için terk etmeyi aklından bile geçirme," dedi Mike sıkılmış dişlerinin arasından, onun bakışlarının çizgisini takip ederek. "Hiç şansın yok ve bunu sen de biliyorsun. Ayrıca, Pete onu terk ettiği için hâlâ depresyonda. Lanet olası pislik."

"Anlaştık." Garrett omuz silkti. "Biz arkadaşız, hepsi bu. Bunu olduğundan daha fazla göstermeye çalışmayı bırak."

"Bundan o kadar emin misin? Sana liseyi hatırlatmama gerek var mı?" Mike seslendi. "Devam et ve onu rahat bırak."

Mike elbette Garrett'ın gençlik yılları boyunca tutunduğu büyük aşkı kastediyordu. Ama o bunu aşmıştı. İnsanlar gibi o da büyümüş ve hayatına devam etmişti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi uzaklaşmadan önce.

"Evet, biliyorum. O benim kız kardeşim," diye karşılık verdi Mike. "Ve sen de-" Mike sözünü yarıda kesti ve etraflarını saran çocuklara baktı. "Şaşırtıcı bir aptal."

Garrett arkadaşının hızlı iyileşmesi karşısında gözlerini devirdi, omzunun üzerinden bir parmağını diğerlerinden belirgin bir şekilde daha yukarı kaldırarak el salladı ve Kiersten'in yanına doğru yürüdü. Diğer annelerin hepsi iç geçirdi ve Mike'a odaklandı. Zavallı enayinin hiç şansı yoktu ve bunun her saniyesini hak ediyordu. Garrett Kiersten'a yaklaştıkça kalbi kulaklarında daha hızlı çarpmaya başladı.

Uzun süredir birlikte olduğu arkadaşına doğru yürümek yerine, galibiyet şutu için sahada koşuyormuş gibi hissetti. Onun yaklaştığını gördü ve yanakları pembeleşerek doğruldu. Yeşil bakışları onunkilere kilitlendi ve tek kelime etmeden onu itti. "Koç Garrett, bu gece nasılsınız?"

Sesi yatıştırıcı bir merhem gibi üzerine döküldü. Başını salladı ve ona sırtıttı. "Kiersten, bana Garrett diyebilirsin."

"Burada olmaz," diye mırıldandı. Bakışları adamın omzunun üzerinden Chris'in muhtemelen yaklaştığı yere doğru kaydı. "Kimseye dedikodu yapacak bir şey vermek istemem."

Genel playboy gülümsemesini takındı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Kimse yanlış bir fikre kapılmaz. Sadece arkadaş olduğumuz çok açık. Lafı açılmışken... Bu akşam bir şeyler içmek için hâlâ bir araya geliyor muyuz?"

"Evet," dedi çabucak. "Şimdi sessiz ol. Chris geliyor ve yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

Yanlış fikir, onun kendisinden arkadaşlıktan daha fazlasıyla ilgilendiği idi. Garrett durumun böyle olmadığını çok iyi biliyordu, ara sıra böyle olmasını dilese de. "Doğru."

"Hey, koç," dedi Chris. Kiersten'ın yanına doğru yürüdü ve on üç yaşındaki bir çocuk için fazla bilge gözlerle Garrett'a baktı. "Ne var ne yok?"

Garrett boğazını temizledi. "Önemli bir şey değil. Sadece annene Pazartesi günü saat beşteki antrenman hakkında bilgi veriyorum."

"Oh, tamam." Chris beklentiyle Kiersten'a baktı. "Friendly's'e gitmeye hazır mısın?"

"Ben *her zaman* Friendly's'e gitmeye hazırım," diye cevap verdi. Spor çantasını omzuna attığında, bakışları kısa bir an için Garrett'inkilerle buluştu. "Güle güle, Koç Garrett."

"Görüşürüz," diye mırıldandı.

Adam onun uzaklaşmasını izledi, kalçalarının salınımı onu kızdırıyordu. Son üç aydır, hafta sonları birkaç kadeh içki içmek için onun evinde bir araya geliyorlardı ama sevgili olarak değil. Sadece arkadaş olarak. Çok *platonik* arkadaşlar. Olabilecekleri ve olabilecekleri tek şey buydu. Oğlunun öğretmeni ve koçuydu. Okul böyle şeyleri hoş karşılamasa da... diğer ebeveynler hoş karşılıyordu.

Chris'i başka bir çocuktan daha uzun süre oynattığı tek bir oyun bile kıyametin kopmasına yetecekti. Bu yüzden o sallanan kalçaların ellerinde nasıl hissettirdiğini keşfetmeyi ne kadar istese de... başını dik tutması gerekiyordu.

Ve elleri yanlarında.

Omuzlarını yuvarlayarak Mike'ın yanına döndü. Mike onun döndüğünü görünce ona pis bir bakış fırlattı. "Tam zamanında," diye mırıldandı nefesinin altında. "Kız kardeşime ağzının suyu akararak bakman bitti mi?"

Garrett onu görmezden geldi. "Pekâlâ, millet. Dinleyin. Antrenman pazartesi saat beşte. Hepinizle o zaman görüşürüz. Koç Mike ve ben bazı maç sonu oyunlarının üzerinden geçeceğiz, o yüzden şimdi çıkıyoruz."

Kadınlar onu ve Mike'ı yalnız bırakarak dağıldılar. Mike ona kaşlarını çattı ve omzunu yumrukladı. "Bak, sik kafalı, onu kovalamayı bırak."

Garrett dişlerini birbirine geçirdi. "Onu kovalamıyorum."

Ve o değildi. Onlar arkadaştı. Eğer daha fazlası olabilmeyi dilediği bir ya da iki an olduysa, o zaman öyle olsun. Hayat bu. Bu, arzusuna göre *hareket etmesi* gerektiği anlamına gelmiyordu. Bir hamle yapmak, özellikle de karşılıksız bir hamle yapmak, imajına -oluşturmak için çok çalıştığı imajına- kesinlikle hiç iyi gelmezdi. Yolunu değiştirmeye hiç niyeti olmayan memnun bekârın mükemmel bir resmiydi.

Mike, "Bana onu kovalıyormuşsun gibi geldi," dedi.

Garrett dişlerini sıktı. "O zaman yeterince yakından bakmıyordun. Ben onu aştım. Üniversiteden beri onu unuttum. Hayatına devam etmesi gereken *sensin*, dostum."

"Yaptım." Mike Garrett'a öyle bir baktı ki, Garrett'ın ondan kuşkulandığı her halinden belliydi.

"Öyle mi?" Garrett panoyu kaptı. "Ben de öyle."

"Güzel. Şimdi birkaç bira içmem ve baba sorunları olan ama bağlanma sorunu olmayan bir kadın bulmam gerekiyor," dedi Mike, ceketini ve panosunu toplarken. "Var mısın?"

Garrett tereddüt etti. Mike'ın ona attığı onca fırçadan sonra itiraf etmek isteyeceği son şey Cuma gecesini Kiersten'larda geçirecek olmasıydı. "Hayır. Sanırım hastalanıyorum. Eve gideceğim ve bu gece biraz dinleneceğim."

"Son zamanlarda neredeyse her hafta sonu yaptığın gibi mi? Bacaklarını da tıraş edip duş mu alacaksın?" Mike tersledi. "Ne oluyor lan?"

"Evet, aynen öyle. Ben eve gidip duş alacağım. Sonra görüşürüz, göt herif," diye seslendi Garrett omzunun üzerinden. "Yarın kendi maçımız olduğunu unutma."

Mike seslendi, "Görüşürüz o zaman. Benim için güzel bir etek giy, olur mu?"

Garrett onu tersledi ve salondan dışarı çıktı. Dışarı çıkar çıkmaz soğuk hava yüzüne çarptı ve derin bir nefes aldı. Kahretsin, kışı seviyordu. Gökyüzünden küçük kar taneleri süzülüyordu ve Garrett etrafına yağın kusursuz beyaz karın güzelliğini takdir etmek için bir dakikasını ayırdı. Yere yapışmaması çok kötüydü. Vegas'ta hava bunun için yeterince soğuk değildi.

Ama kesinlikle güzel görünüyordu.

Ve sonra yağın karın hayata ne kadar benzediğini fark etti. İlk bakışta harika görünüyordu ama birkaç dakika içinde geriye sadece sarı kar ve gri sokaklar kalıyordu. Hiçbir şey saf ve taze kalmıyordu; bu yüzden romantik ilişkilerden kaçınıyordu.

Gerçekten istediği tek kadın *onu* istemediği için değildi. Hayır. İhtiyacı olan tek şey arada bir yatakta sıcak bir bedene sahip olmaktı. Kim olduğu ya da onu nerede bulduğu önemli değildi. Samimiyet abartılmış ve zorba bir şeydi.

Ne yazık ki, kendine bunu söyledikçe... buna daha az inanıyordu.

İkinci Bölüm

Kiersten aynaya baktı ve titreyen eliyle saçlarını gözlerinden geriye doğru düzelitti. Bu gece karakterine tamamen aykırı bir şey yapacaktı. Korkunç bir şekilde. Daha önce tribünde otururken, bugünün düğün günü olması *gerektiği* gerçeğini düşünerek, şimdiki hayatını olmasını beklediği şeyle karşılaştırmıştı. Ve dürüst olmak gerekirse... berbattı. Pete muhtemelen şu anda kevaşe sekreteriyle evlenmişti. Mutlu ve mesut bir şekilde, aldatan, yalancı ebeveynlerine uygun, aldatan küçük bebekler yetiştirmeye hazırlanıyordu.

Ayrıldığımızdan beri biriyle bile yatmamışken.

Bugünün onun için özel bir gün olması gerekiyordu, "evet" dediği gün. Chris'in oyununda zaman ilerledikçe, yalnız kalmaktan duyduğu memnuniyet de azalıyordu. Sonra aklına geldi - bu gece yalnız kalmak zorunda değildi. Pete'e son bir "siktir git" çekebilir ve Pete'in her zaman tehdit ettiği tek adamla yatabilirdi.

Garrett.

Pete asla bilmeyecekti ama o bilecekti. Ve bu *iyi* hissettirecekti.

Şimdi tek yapması gereken Garrett'a söylemekti.

Onun gözlerindeki ilgiyi yanlış okumadığını umdu. Ve onun da kendisini geri çevirmeyeceğini umuyordu. Onu hedef olarak seçmesinin üç nedeni vardı. Birincisi? Yakınlık. Zaten bu gece onun evine gelecekti. İkincisi? Lisedeyken ona aşıkı ve muhtemelen hala aralarında nasıl bir şey olacağını merak ediyordu, bu yüzden onu reddetme olasılığı daha düşüktü. Ve üç? Ona vereceği gizli bir "siktir git" faktörü.

Belki çocukça bir şeydi ama ne olmuş yani? Pete sekreterini becermeyi Kiersten'ı sevdiğinden daha çok sevdiğine karar vermişti, o halde neden bu geceyi biraz fazla şarap ve iyi bir yasak seksle kutlamasındı?

Ve umarım yarın bacaklarım ağrır.

Evet. Tarih kartlarını gönderdiklerinde bu gün için hayal ettiği şey buydu.

Kiersten kuzenlerinin evinde kalan Chris'e hızlıca bir iyi geceler mesajı gönderdi ve aceleyle saçlarını taradı. En fazla, sadece

Garrett'in gelmesine otuz dakika kalmıştı ve bacaklarının kürklü hali onu kelimelerin anlatamayacağı kadar dehşete düşürmüştü. Hızlı bir duş ve daha da hızlı bir makyaj seansından sonra, ne giyeceği konusunda kararsızlık içinde dolabının önünde durdu.

Bu aceleci planı gerçekten uygulayabilir miydi? Tek arkadaşlarından birini baştan çıkarabilir miydi?

Pete insanlığa olan azıcık inancını da yok ettiğinde, paramparça olmuştu. Hayatı boyunca, Chris'in hayatına bir baba figürü girmesin ve aynı hızla gitmesin diye ilişkilerden kaçınmıştı. Ama sonra bir adama güvenip onu hayatına aldığı anda, adam onu sekreteriyle aldatmış ve her şeyi iptal etmişlerdi.

Onun kalbi kırılmıştı ama Chris daha da kötü durumdaydı.

Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Daha önce yaptığı gibi dengesiz bir adamı hayatına sokmayacaktı. Aştan kaçınmakta haklıydı. İhtiyacı olan tüm sevgiyi ailesinden almıştı.

Ama o pislik Pete'i düşünmeyecekti. Garrett ile içerdi. Biraz aptallaşacaktı. Gevşeyecekti. Ve sıradan, karşılıksız seks yapacaktı. Hayatında bunu yapabileceği biri varsa, o da Garrett olurdu. Her zaman onun yanında olmuş, onu desteklemişti.

Basit bir dokunuşla onu soyabilecekmiş gibi görünen o sıcak, alev alev yanan mavi gözlerle ona bakıyordu. Onu ve o bakışı düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Yıllardır bekâr olduğu düşünülürse, o da en az onun kadar bir ilişki istiyor gibi görünmüyordu.

Ama ya ona verebileceğinden daha fazlasını istiyorsa? Adamın ona nasıl aşık olup evlenme teklif edeceğine dair bir dizi resim geçti aklından. Ondan çocuk yapmasını.

Düşüncesi bile ürperti onu.

Hayır, istemez. Bunu istemezdi. Lisedeyken aşık olduğu kıza karşı hiç harekete geçmemişti bile, yani ne kadar ciddi olabilirdi ki? Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca bir kez bile ona böyle şeyler istediğine dair ufak bir ipucu vermemişti. Ateşli bakışlar mı? Evet. Sonsuza dek mutlu olmak? Hayır.

O da onun gibiydi. Bağımsız. Bağlanmamış ve öyle kalmaktan memnun.

Belli ki evlilik Worth çocukları için değildi. Ebeveynlerinin berbat evliliğinden zarar görmeyen tek kişi ablası Brianna'ydı. Evliydi ve üç çocuğu vardı. İlk kocası ölmüştü ama Brianna sıırıslıklam aşık olduğu başka bir adamla tanışmıştı.

ile. Thomas Jones. Artık evliydim ve normal dünyalarında normal evlerinde normal hayatlarını mutlu bir şekilde yaşıyorlardı.

Sonra o ve Mike vardı.

Mike aynı kadınla bir saat değilse bile bir gecedan fazla zaman geçirmiyordu ve Kiersten bir daha ilişki denemeyi bile reddetti. O kırılmıştı. Düzeltilemezdi. Evlenmek, hatta ikinci kez aşık olmak bile istemiyordu. Chris'ten başka çocuk istemiyordu. Tek başına iyiydi.

Ama biriyle *yatması gerekiyordu*. Bırakın bir erkeği elinde tutmayı, onu cezbedemeyen tam bir başarısız olmadığını kendine kanıtlaması gerekiyordu. Ve Garrett, onun izlemediğini düşündüğü anlarda ona bakışına bakılırsa, kesin bir bahis gibi görünüyordu. Sanki o bir kadındı ve o da bir erkek. Ve onu istiyordu.

Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Kepçe yakalı bir kazağı siyah bir etekle eşleştirdikten ve hızlıca bir parfüm sıktıktan sonra, telefonunun elinde titreştiğini hissetmek için tam zamanında aşağı indi. Adam buradaydı. Kapıyı açtığı anda, adam elinde bir şişe Asti ile ona gülümseyerek duruyordu. Verandanın ışığı onun mükemmelliğini aydınlatıyordu, sanki Tanrı ona bu özel erkeği ne kadar zarif yarattığını hatırlatıyordu.

"Merhaba," diyerek onu içeri davet etti.

"Hey," diye mırıldandı. Mavi gözleri kızın vücudunda geziniyor, dokundukları her yerde sıcaklık bırakıyordu. Normalde takılmak için geldiğinde eşofman ve tişört giyerdi, bu yüzden muhtemelen giydiği kısa eteği merak ediyordu. "Vay canına. Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Yanakları kızardı. "Teşekkürler."

Adam içeri girdi ve kadın kapıyı kapatıp kilitlemekle meşgul oldu. Metalin soğukluğu ona duyduğu açlığı bir nebze de olsa dindirdi. "Chris gitti mi?" diye sordu.

"Tabii ki," diye kekeledi. "Bu gece Brianna'larda kalacak."

Garrett oturma odasına doğru yürüdü ve ceketinin fermuarını açmadan önce şişeyi yere bıraktı. Siyah gömleği ince ayarlı vücuduna yapıştı ve parmakları seğirdi. Siyah saçlarından karnın kaslarına ve lanet olası botlarına kadar her şey dikkatini çekmek için haykırıyordu. Ve o mavi gözler büyüleyiciydi. Saatlerce onların içinde kaybolabilirdi.

"Bu iyi." Düzeltmek için elini gömleğinin üzerinde gezdirirken başını eğdi. "Demek bütün mekân bize kaldı, ha? Fısıldaşmak yok

gerekli."

Bardaklara doğru yöneldi. Adını haykırdığı görüntüler gözünün önünden geçerek onu ateşlendirdi. Omzunun üzerinden ona baktı ve gülümsemesinin baştan çıkarıcı olduğunu umdu. "İstediğimiz kadar gürültü yapabiliriz. Çılgınlıklarımı kimse duymayacak."

Adımlarında duraksadı, gözleri büyüdü. Evet. Demek istediğini anlamıştı. Tirbuşonu çekmecedan çıkardı ama adam arkasından yaklaşıp elinden kaptı.

Kas çalışması yapmayı her zaman sevmiştir, sanki Bunu tek başına yapamazdı. Eskiden bu onu rahatsız ederdi. Şimdi etmiyordu. Tuhaf.

Sertçe yutkundu ve adamın tirbuşonu çevirirken kaslarının esnemesini izledi. Onun nesi vardı? Onu mutfakta çıırılçıplak soymayı düşünüyormuş gibi bakmayı bırakmalıydı. Çünkü öyle değildi. Hem de hiç.

Onu soymadan Önce üst kata çıkarmayı planlıyordu.

"İyi misin?" Göz ucuyla ona baktı, kaşları çatılmıştı. Muhtemelen onun nesi olduğunu merak ediyordu. "Bu gecenin senin için zor geçeceğini biliyorum."

Yutkundu. "Ben iyiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Elini sıktı, sonra bıraktı. Kadın yumruğunu sıktı. "Ama içini dökmek, ağlamak ya da her ne istersen ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

O da bunu biliyordu. Her zaman onun yanındaydı. Ama bunu onun bu gece neye ihtiyacı olduğunu bilmeden söylemişti. "Biliyorum," dedi usulca, sesi zar zor duyuluyordu. "Sen harika bir arkadaşsın."

"Umarım öyledir. Arkadaşlığımızı ne kadar saklamaya çalıştığını düşününce bazen merak ediyorum." Açılmış şişeyi granit tezgâha koymak için ona doğru uzandığında, nefesi yanağını okşadı. Kolonya ve odunsu şampuan gibi kokuyordu. "Bu gizliliği anlamıyorum. Bizimle ilgili soru sormasın diye Mike'a yine yalan söylemek zorunda kaldım."

"Böylesi daha iyi." "Sen öyle diyorsan," diye söylendi.

Tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Yine ona bakıyordu. *Gerçekten* bakıyordu. Ve daha da kötüsü, içindeki bir şey tam olarak anlamadığı ya da hoş karşılamadığı bir şekilde karşılık verdi. Sanki bir şey yol vermiş ya da onun içeri girebilmesi için yer değiştirmişti. Baktı

geri çekilmeyi reddederek ona geri döndü. Geri çekilmeyi reddediyordu. Mike onun bakışlarını tuttu, ikisi de sessizce diğerine gözlerini kaçırarak ilk kişi olması için meydan okuyordu. Mike onun bu gece Garrett'la ne yapmayı planladığını bilseydi, en iyi arkadaşıyla uğraştığı için kafasına bir tokat indirirdi. Öte yandan Brianna onu neşelendirirdi. İlk kocasını kanserden kaybetmiş olmasına rağmen her zaman aşkın ve mutluluğun her şeyi yeneceğine inanmıştı.

Çok genç.

Üstelik Tanrı'nın kız kardeşlerini de oğlunu doğurduktan sadece birkaç ay sonra bir trafik kazasında kaybetmiş olmasına rağmen.

Ah. Mutluluk verici bir iyimserlik.

Bir yıl gibi gelen bir süreden sonra nihayet pes etti ve bakışma yarışını kaybetti. O bebek mavilerine ne kadar uzun süre bakarsa o kadar geriliyordu. Titrek bir nefes alarak bardakları doldurmakla meşgul oldu. "Susadın mı?"

"Elbette." Adam ona baktı ama tuhaf davranışları hakkında yorum yapmadı. "Pazartesi gecesi üzerinde çalıştığın kitabın düzeltmelerini bitirdin mi?"

"Evet. Her şey düzeltildi ve yazara geri gönderildi." Evden editör olarak çalışıyordu ve işini seviyordu.

"Güzel." Bardakları kaldırarak bir tanesini ona uzattı ve kadeh kaldırmak için kendi bardağını uzattı. "Bugünkü galibiyeti kutlamak için kadeh kaldıralım. Chris mükemmel bir iş çıkardı ve daha da iyi olacağına dair içimde bir his var. Harika bir yeğenin var."

"Bunu tartışmayacağım," diye cevap verdi. Bardağının kenarından onu izledi, damarlarında gerilim uğulduyordu. Adamın gözleri onunkilere kilitlenmiş, bakışları altında ısınmıştı. Gözlerini kaçırdı ve yandan taranmış perçemini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Harvard'dan burs almak istiyor, umalım da gelişmeye devam etsin."

"Yapabilir."

Kiersten onun bu mutlak inancı karşısında gülümsedi. Bir kez daha içinde bir şeyler kıpırdandı. Bundan hoşlanmamıştı. "Biliyorum ama teşekkür ederim."

Kadehini tekrar kaldırdı. "Ve aynı zamanda sahip olduğunda neye sahip olduğunu bilmeyen bir pislikten özgürlüğüne kadeh kaldırıyoruz," dedi, gözleri sertti. "Eğer gerçek yüzünü göstermemiş olsaydı, şu anda o pislikle evleniyor olacaktın. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Dilini sertçe ısırırdı. Haklıydı ama bu Pete'in ona yaşattığı acı ve aşağılanmayı durdurmadı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. I

unutmak istiyorum. Neler olabileceğini ya da neden en başta ona inanacak kadar aptal olduğumu düşünmemek için."

Çünkü Pete'in Chris'e ve kendisine yaptıklarını düşünmeye başlarsa... yıkılırdı.

"Yeterince adil." Bir adım daha yaklaştı, ayak parmakları onunkilere değiyordu. Özensizce kulağının arkasına sıkıştırdığı saçlarını düzeltti ve bunu yaparken onu izledi. "Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydin?"

"Evet, yaptın." Titredi, kafasında çalan uyarı zillerine rağmen daha da yaklaştı. Ve adam ondan uzaklaşmadı. Aksine daha da yaklaştı. Tanrı'ya şükür. "Ama bunu söylememelisin."

Yanağını kavradı ve başparmağını çenesinde gezdirdi, tehlikeli bir şekilde ağzına yaklaştı. "Neden olmasın?"

Evet, neden olmasın?

Bu da onları akşamki seks gündemine getirdi. Tartışmaya başlama zamanı. Davasını anlatma. İkisi de rızası olan yetişkinlermiş. Kolaydı. Basit. Bağlılık yok.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor." İçkisinin kalanını yudumladı. "Ama şu anda sadece arkadaşız. Arkadaşlar birbirlerine güzel demez."

Adam kaşlarını çatarak ona baktı ve bardağı elinden aldı. Cümlesinin *şu anki* kısmını sorgulamasını bekledi ama onun yerine, "İstersen bana güzel diyebilirsin. Benim için sakıncası yok."

Gözlerini devirdi. "Tamam, tatlı çocuk. Bana bir içki daha getir, yoksa seni biraz tokatlamak zorunda kalacağım."

Kıkırdadı. "Bu hoşuma gidebilir."

Dudaklarını yaladı. "Eminim yapardın."

Dişlerinin arasından tıslayarak nefes aldı. "Bu gece çok alıngansın, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Ona hararetli bir bakış fırlattı, kendi fincanını bitirdi ve titreyen elleriyle ikisini de yeniden doldurdu. Kızın yüzüne bakmak için arkasını döndüğünde kendini toparlamış görünüyordu. Gözlerindeki ateş sönmüştü ve tamamen zararsız görünüyordu. Ama o daha iyi biliyordu.

"Al bakalım. Yine de yavaşılamak isteyebilirsin. Yavaşılamazsan sarhoş olacaksın." Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ama istediğin buyusa, içmeye devam et. Şikayet etmeyeceğim. Hatta kanepede sızdığında seni yatırırım."

"Hm." Bardağı geri devirdi. "Ya da bana katılabilirsin?"

Kıpırdamadan durdu, bardağı dudaklarına bastırdı. "Ne?"

"Şaka yapıyorum, tabii ki."

Sadece ona mı öyle geliyordu, yoksa yüz hatlarında bir hayal kırıklığı mı vardı? "Elbette öylesin. Bunu biliyordum."

"Ama sonra tekrar..." Dilinin etrafında küçük bir yudum yuvarladı ve tüm bu süre boyunca onu izledi. Yuttuktan sonra yavaşça dudaklarını yaladı. Adam onun her hareketini izledi, kasları gergindi. "Belki bu gece biraz aptallık yapmak istiyordumdur. Bana katılmak ister misin?"

"Duruma göre değişir." Eli şarap kadehinin üzerinde sıkılaştı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"İstiyorum..." Bardağına yapışmış, ne istediğini yüksek sesle söyleyecek cesareti bulmaya çalışıyordu. Ya onu yanlış anladıysa? Ya onunla hiç ilgilenmiyorsa? Tanrım, acınacak haldeydi. Eskiden kendinden bu kadar emin değildi. Bunun için de eski sevgilisine teşekkür edebilirdi. Şarabından bir yudum daha aldı ve etkisini daha çabuk göstermesini diledi. "Boş ver onu. Şu anda görüştüğün biri var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Neden?"

"Sebebi yok." Saçının bir parçasıyla oynadı ve bir yudum daha aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Pek emin görünmüyordu. "Ne?"

"Bana hiç aşık oldun mu?" Kadın adama yaklaştı ve adamın göz kapakları düşerek gözlerini kapattı ama gözlerindeki arzuyu görmeden önce değil. Ona duyduğu arzuyu. Bu bilgi ona devam etmek için ihtiyaç duyduğu güveni verdi. "Aramızdaki ilişkinin nasıl olacağını hiç görmek istedin mi?"

Derin bir nefes aldı. "Şimdiden sarhoş oldun, değil mi?"

"Hayır." Bardağını yere bıraktı ve adamın gömleğini tutarak onu kendine çekti. Kalp atışları kulaklarında çarpıyor, adamın söylediği diğer her şeyi bastırıyordu. "Yapmıyorum. Sadece bu gece biraz gevşemek istiyorum. Eğlenmek istiyorum. Seninle."

"Kiersten..." Kadının adı, içinde derinlerde bir yerden kopup gelmiş gibiydi. Âdem elması titredi ve elleri kadının kalçalarına düştü. "Neyin peşindesin?"

"Göreceksin." Gömleği adamın omuzlarında düzeltti, sonra ellerini adamın sert pazılarında gezdirdi. "Şimdi cevap ver bana."

Sertleşti. "Ne yapıyorsun?"

"Sana dokunmak." Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Neden? Durmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Hayır." Gözleri karardı ve parmak eklemleri bardağın sapında beyazlaştı. "Kahretsin. Ne yaptığını iki kere düşünsen iyi edersin. Buna bir kez başladın mı, geri adım atmam."

Alt dudağını ısırıldı. "Durmanı istediğimi kim söyledi? Şimdi cevap ver bana."

"Kiersten..." Adam ondan bir adım geri çekildi, tüm vücudu sert ve boyun eğmezdi. "Sarhoş olmadığına emin misin?"

Lütfen, lütfen. Keşke öyle olsaydı, bu işi kolaylaştırırdı. Daha fazla beklemeliydi. İkisine de biraz daha içki içirmeliydi. Ama artık geri adım atmak için çok geçti. Adamın elinden bardağını aldı ve kendi bardağının yanına koydu. "Hayır. Sadece seni istiyorum."

Elleri kalçalarına düştü. Adamın onu itmek mi yoksa kendine yaklaştırmak mı istediğini anlayamadı. Belki ikisinden de biraz? Eğer onu reddederse, bir daha asla onun önünde yüzünü gösteremeyecekti. "Emin misin?"

"Çok." Kollarını adamın boynuna dolayarak onu daha da yakınına çekti. "Bana hiç aşık oldun mu ya da birlikte bir gece geçirmenin nasıl bir şey olabileceğini merak ettin mi? Beni öpmeyi? Bana dokunmayı?"

İnledi ve parmakları onu daha sıkı kavradı. "Evet. Tanrım, evet." "Güzel. Çünkü ben de istedim. Hâlâ nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Bu gece." Çenesini kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Öp beni."

Bakışları kızın ağzına kaydı. Zafere o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu. "Neden şimdi?"

Onun ensesindeki buklelerle oynadı. "Neden olmasın?" Çenesi büküldü. "Bundan daha iyi bir cevaba ihtiyacım var."

"Bu gece eğlenmem gerek. Neden üzgün olduğumu unut. Her şeyi unut." "Peki ya Chris?"

"Asla bilmeyecek, değil mi? O burada değil." Boğazına doğru tırmanan çaresizlikle savaştı. Eğer onu reddederse, ölecekti. Sadece ölecekti. Ölürdü. "Lütfen, bu gece sana ihtiyacım var Garrett. Hem de çok."

"Sana asla hayır diyemem." Acı dolu bir inilti çıkardı ve başını eğdi. Dudaklarına çok az kala durdu. "Ama bu her şeyi değiştirecek çünkü-"

"Konuşmayı kes ve yap artık."

Parmak uçlarında yükselerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Dudakları birbirine değdiğinde, her ikisinden de elektrik kıvılcımları fırlamış olmalıydı. Dudakları buluştuğunda, hayatında herhangi bir erkekle yaşadığı diğer tüm harika öpücükleri unuttu. Var olan tek şey Garrett'tı. Sanki hayatında ondan başka kimse yokmuş gibi. Her zaman o.

Bu onu korkuttu.

Fikrini değiştirmek için geri çekilmeye başladı, ama sonra adamın dili ağzına girdi ve onu kolunun üzerinden geriye doğru yatırdı. Kız ona sarıldı, adamın onu tutuş şekline kendini tamamen kaptırdı. Dudaklarının onunkilerin üzerinde hareket edişine, Asti ve saf Garrett tadına. Tırnaklarını onun omuzlarına geçirerek, büyük bir çabayla ağzını onunkinden ayırdı.

"Üst kata. Şimdi." Onun fikrini değiştirmesi riskini göze alamazdı.

Onu kollarının arasına aldı ve omzunun üzerinden fırlattı. Kıçına acıtacak kadar sert bir şaplak attı ama gerçekten acıtacak kadar değil. "Hemen hanımefendi."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve saniyeler içinde yatak odasının kapısına ulaştı.

Tanrı'ya şükür.

Üçüncü Bölüm

Garrett onun yatak odasını rekor bir sürede buldu, kalbi yol boyunca kulaklarında çarpıyordu. Kiersten'ın içine ne kaçtığını bilmiyordu ama bunu çok da derinlemesine sorgulayacak değildi. Eğer onunla bir şeylere başlamaya hazır olduğuna karar verdiyse, öyle olsun. Kabul ederdi.

Bu sadece son on yıldır gizlice dilediği bir şeydi. Önemli bir şey değil. Kız ona bir kez bile bu gece baktığı gibi bakmamıştı. Arkadaş bölgesinde olduğunu biliyordu ve bundan kurtulabileceğini ummaya asla cesaret edememişti.

Ama şimdi öyleydi. Gerçeküstüydü.

Umarım Mike öğrenmezdi, çünkü onu öldürürdü. Ama buna değebilir.

Adam kızın kalçasını daha sıkı kavradı. Kısa eteği biraz yukarı sıyrılmıştı ve mükemmel poposunu örten siyah saten külotuna bir göz attı. Bu manzara karşısında ağzı kurudu. Kahretsin, uzun süre dayanamayabilirdi. Ona o kadar ihtiyacı vardı ki. Kapıyı arkalarından kilitledikten sonra onu yatağın yanında ayaklarının üzerine yatırdı.

Kısa bir süre için onu odanın içinde mi yoksa diğer insanları odanın dışında mı tutmaya çalıştığını merak etti. Bir erkeği bu şekilde baştan çıkaracak bir tip değildi. Özellikle de onu. Bunu biliyordu ama işte buradaydı. Onu baştan çıkarıyordu. Onu göndermek için bir bahane uydurmasını bekliyordu. Aklının başına gelmesini. Onun yerine, gözlerinin içine baktı ve geri adım atmadı. Güzeldi.

Çünkü onun gitmesine izin vermek istemedi.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Benim için arkanı dön." Kadın kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim." Kadının omuzlarından tuttu ve sırtı kendisine dönük olacak şekilde döndürdü. Ellerini omurgasından aşağı, kalçasının kıvrımına doğru kaydırды ve sonra kıcını avuçladı. Gömleğinin eteklerini kavrayarak yavaşça başının üzerine kaldırdı. Sütyeni üzerinde bıraktı... şimdilik. Eğilerek çıplak boynunu ısırdı. Kadın ürperdi ve adamın göğsüne yaslandı. "Tanrım, kıcını seviyorum."

Kıkırdadı. "Hepsi bu mu?"

"Hayır." Parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi, sonra göğüslerinin kıvrımlarına doğru ilerledi. Meme uçlarına ulaştığında kadın derin derin nefes alıyordu ve adam ölüp cennete gittiğinden emindi. Başparmaklarını sert meme uçlarının üzerinde gezdirdi, ona tamamen dokunmasını engelleyen ince kumaşa lanet okudu ve kadın nefes nefese bir inilti çıkardı. Sütyenini çabucak çıkardı ve sonra sert tomurcukları parmağıyla başparmağı arasında yuvarlayarak kışını sikine doğru geri çekti. "Bunu da."

Başını adamın omzuna yasladı, arkasına uzanarak adamın kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Seni istiyorum," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Adam kızın omzunu sertçe ısırdı ve kız adamın kollarında titredi. "Gerçekten ne istediğimi biliyor musun?"

Parmaklarını onun kışında gezdirdi. Hafif okşamaları adamın karnına saf bir ihtiyaç yumruğu gönderdi. "Hayır. Ne?"

Elini onun tümseğinin üzerine kapattı. "Bu."

Başka bir şey söylemeden onu döndürdü ve yatağa yatırdı. Dirseklerinin üzerine düştü, yanakları kızarmıştı ve eteği kalçalarının üzerinde duruyordu. Sarı saçları şimdiden iyice sikilmiş gibi görünüyordu ve adam daha yeni başlamıştı. Bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöktü, gözleri hep onunkilerin üzerindeydi. Ona bu konudaki fikrini değiştirmesi için yeterince şans vermişti. Ama yine de acele etmedi, yavaşça eteğini yukarı kaldırdı. Kalçaları onun dokunuşuna açıldı.

Ve adamım, o kalçalar mükemmeldi.

Başını eğerek dizinin hemen üstündeki teni öptü. Kızın bacakları daha da açıldı ve yatağa sırt üstü düştü. İhtiyacı olan tek davet buydu. Yaklaşarak bir santim daha yukarıya bir öpücük daha kondurdu. Eteğini yakaladı ve kalçalarından aşağı çekti. Ardından külotunu da indirdi ve artık çıplıktı.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanarak onun çıplak bedenine baktı. En çılgın rüyalarında bile hayal edemeyeceği kadar inanılmazdı. Ve onun rüyalarının çoğunda başroldeydi. Ayağa kalktı ve gömleğini çekiştirerek başının üzerinden yırttı. Bunu yapmasına izin verdi, ama sonra üzerine tırmandı ve ellerini başının yanında tuttu. "Artık yeter."

"Ama-"

"Hayır." Kulağını ısırdı, onun ürperişinden zevk aldı. Onun kendisini soymasına izin verirse, bu iş çok çabuk biterdi. Aralarında net bir bariyere ihtiyacı vardı. A

tabiri caizse güvenlik ağı. "Bu gece yetki bende. Ve her şeyden önce... Burada hiç prezervatifiniz var mı?"

Alt dudağını ısırды. "Yetkili kişi benim. Bu benim fikrimdi."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana pek öyle gelmedi ama kontrolü ele almakta özgürsünüz... Tabii kurtulabilirsiniz."

Kıvranıp kıpırdandı ama bir santim bile kıpırdamadı. Adam boğazının yan tarafını kemirdi ve sonunda mücadele etmeyi bıraktı. Bunun yerine, ona daha iyi erişim sağlamak için boynunu eğdi. "Kavga bitti mi?"

"Evet," diye inledi.

"Güzel." Geri çekildi ve ona baktı. "Prezervatif?" Kızardı.

"Komodinin üst çekmecesinde. Ben getiririm."

"Hayır. Yapacağım."

"Ama-"

Ona bir bakış attı ve o da çenesini kapattı. Bir nedenden dolayı onu o çekmecedeki istemiyordu. Neden istemiyordu? Ellerinden birini bıraktı, yatağının üzerine eğildi ve çekmeceyi açtı. İçine baktığında, üzerinde küçük tavşan kulağı şeklinde komik şeyler olan pembe bir vibratör gördü. Ah. Demek utandığı şey buydu. Utanmamalıydı. Aslında, bir ara bunu onun üzerinde kullanması gerekebilirdi. Boşalırken kıvranmasını izleyebilirdi. Ama bu gece değil.

Bu gece, ona zevkle çığlık attıran tek şey o olacaktı.

Prezervatifi yastığının üzerine fırlattı, sonra dikkatini ona verdi. Parmaklarını kalçalarında gezdirdi, sonra da çekerek açtı. Ani hareket karşısında nefesi kesildi ama ona karşı koymadı. Hayır, gözlerinde o kadar büyük bir tutkuyla ona baktı ki patlayacağını düşündü. Adam onun göğsünün üst kısmını öptü, sonra dilini meme ucunun üzerinde gezdirdi. Kadın parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve onu daha da yaklaştırdı.

Hiçbir şey söylemeden daha fazlası için yalvardı.

Ve garip olan şey... tek kelime etmesine gerek yoktu. Onun ne istediğini biliyordu. Bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Dişlerini hassas derinin üzerinde gezdirdi, sonra tomurcuğunu ağzına aldı. Bunu yaparken kalçalarını ona doğru yuvarladı ve sikini onun göbeğine sürttü. Tanrım, kadın kendini iyi hissediyordu.

"Garrett," diye yarı inledi, yarı sızlandı.

Dudaklarındaki adı, içinde olmak için can atmasına neden oldu. Kadının sırtı huzursuzca yatağa doğru eğildi ama adam onu sabit tuttu. Göğsünü emerken, bir kalçasını bıraktı ve elini bacaklarının arasına kaydırды. Kadın sırlıslıklamды. Bu yüzden

onun için hazırды. Ama onunla hemen birlikte olma isteğine boyun eğemezdi. Onu kıvrandırmak, yalvartmak ve yakarmasını sağlamak istiyordu.

Hafifçe, bir parmağını onun yarığından aşağıya doğru gezdirdi ve yumuşak bir dokunuşla klitorisine alay etti. Kadın inledi ve bacaklarını daha da açtı. Herhangi bir baskı uygulamayı reddederek şişmiş yumru üzerinde yavaş daireler çizdi. Parmağını içine soktuğunda, kadın adamın omuzlarından tutup onu daha yakına çekti.

"Lütfen," diye yalvardı, nefes alıp verirken zorlanıyordu ve sesi boğuk çıkıyordu.

Yerinde durabilir ve planladığı gibi ona biraz daha işkence edebilirdi ama onun gözlerine bakarak hata yaptı. Yanakları kızarmış, şiş dudakları aralanmış ve normalde olduklarından daha da kızarmıştı. Yeşil derinliklerinde alev alev yanan bir açlık yansıyor. Ona duyduğu açlık. Hırlayarak vücudunu alçalttı ve kadının bacaklarının arasına yerleşti. Onunla sevişmeye hazır olabilirdi ama *o* henüz hazır değildi. Ta ki onun kollarında parçalanana kadar. Kıçını kavrayarak kalçalarını kaldıran adam, dilini klitorisine değdirdi ve tadına baktı. Lise yıllarından beri bunu yapmanın hayalini kurmuştu. Ama şimdi hepsi büyümüştü.

Ve onun aklını başından alacaktı.

Diliyle onu kızdırırken kalçalarını yerinde tuttu. Kadın ellerini yatağa gömdü ve haykırdı. Her sert nefeste göğüslerinin kabardığını görmek onu teşvik etti. Diliyle onu memnun ederken, boşdaki eliyle fermuarını açabilmek için onun yatağa biraz daha gerilemesine izin verdi.

Pantolonunun dizlerine kadar düşmesine izin verdi, sonra boxer'ını da aşağı çekti. Aleti serbest kaldığında, elini kadının vücuduna geri götürdü ve kalçalarını tekrar yukarı kaldırarak dilinin baskısını artırdı. Orgazmının yaklaştığını hissedebiliyordu. Bacaklarının ve tatlı amının gerilmesinde bunu hissedebiliyordu. Tam zamanında bir parmağını içine kaydırды. Kadın dondu kaldı, tüm vücudu gerildi ve adını haykırdı. Titrek bir iniltiyle yatağa yığılana kadar onu yalamayı ya da parmaklarını hareket ettirmeyi bırakmadı.

Ayağa kalktı, pantolonunu ve boxer'ını tekmeleyerek çıkardı ve prezervatifi aldı; bakışları kadının kızarmış yüzündeydi. Bu kadın onu ihtiyaçtan çıldırtıyordu. Kadın da onu inceliyordu. Kadın alt dudağını ısıırıp doğrulduğunda, adam prezervatifi açmayı bıraktı ve onu izledi. Kadın ona doğru sürünüyordu, çıplak, ateşli ve düpedüz seksiydi. Yatağın ucuna ulaştığında, parmağını adamın karnının hizasında, tam karın kaslarının arasında gezdirdi.

"Ben de senin tadına bakmak istiyorum." Gözleri onunkilere kaydı ve dudaklarını yaladı. "Alabilir miyim?"

Sertçe yutkundu ama sesi hâlâ sert çıkıyordu. Yarı açık prezervatifi ona uzattı. "Evet. Bunu da takabilirsin."

Başını salladı ve onunla göz hizasına gelene kadar öne doğru eğildi. Sonra, neredeyse hiç hissetmediği kadar yumuşak bir hareketle sikinin ucunu yaladı. Saf zevk kanını sarsarak taşaklarının gerilmesine ve sikinin beklentiyle seğirmesine neden oldu. Tüm vücudu sertleşti ve bunun kötü bir fikir olduğunu hemen anladı. Onu, tüm kontrolünü kaybetmeden kendisine bunu yapmasına izin veremeyecek kadar çok istiyordu.

Ama yumruklarını sıktı ve yine de orada durdu. Bunu yapabileceğini söylemişti ve sözünden dönmedi. Ne kadar zor olursa olsun, onu yatağa fırlatıp sıcaklığının içinde eve götürmemek için kendini zor tuttu. Ağzını adamın başının üzerine kapattı ve yavaşça santim santim içine çekti.

Ah, kahretsin.

Adam gidiciydi. Ellerini saçlarına doladı ve onu ileri götürmek yerine destekleyerek devam etmesi için teşvik etti. Kalçalarını ona doğru yuvarladı, emerken dilini onun üzerinde kaydırışını tıslayarak izledi.

"Kiersten," dedi, onun adı dudaklarında bir dua gibi yankılanıyordu, alnından terler boşanıyordu. Kız inledi ve titreşimler onu neredeyse uçurumun kenarına getirdi. Bu kadarı yeterdi. Şimdilik bu kadar yeterdi. Saçlarını hafifçe çekiştirerek onun cennet gibi ağzından kurtuldu. "Prezervatif. Şimdi."

Suratını astı ama adamın dediğini yaptı. Onu yerine yerleştirdiğinde, adam kenara daha da yaklaşmıştı. Onu yüzüstü çevirdi ve elini tatlı kıcının üzerinde gezdirdi, sonra üzerine eğildi. Omzunu ısırdı ve sonra içine girdi. Alay etmek ya da yavaş hareketler yapmak yoktu.

Onlar geçmişte kaldı. O geçmişti.

Bir an için onu incitmiş olabileceğinden endişelendi, çünkü kız bağırdı. Ama kadın arkalarına uzandı ve tırnaklarını adamın kıcına geçirdi. "Daha fazla."

Sonra ne oldu? Kendini kaybetti. Ellerini göğüslerine kapadı, onları sıktı ve kendi adını unutana kadar onu becerdi. Kız onun etrafında kasıldığında, kendisi de uçurumun kenarından saniyelerce uzaktaydı. Ama bir şey onu tutuyordu. Boşaldığında onu görmesi gerekiyordu. Onu izlemek.

Onu kaldırarak sırt üstü çevirdi ve tekrar içine girdi. Ellerini başının iki yanına koyarak içine doğru ilerledi

yavaşça. Kadın inledi ve bacaklarını adamın kalçalarına doladı. O anda zevkten ölebileceğini düşündü.

"Bana bak," diye fısıldadı, sesi yumuşaktı.

O yaptı. Ve orada gördüğü şey tutku ve ihtiyaçtan daha fazlasıydı. Daha fazlasını gördüğüne yemin etti. Şimdiye kadar var olduğunu kabul etmeyi reddettiği tüm hayallerini gerçeğe dönüştürebilecek bir şey. Onunla bir gelecek. Hatta belki de... aşk.

Kimi kandırıyordu? Onu unutmamıştı.

Ellerini onun boynunun arkasında kenetledi ve alt dudağını ısırıldı. "Öp beni," dedi cevap olarak. "Lütfen."

Dudaklarını onunkilere indirdi ve yavaşça hızlanarak içine doğru ilerledi. Taşaklarının gerildiğini hissedebiliyordu. Yaklaşan orgazmının uyarısıydı bu. Dudaklarını onunkilerden hiç ayırmadan vücutlarının arasına uzandı ve klitorisini ovdu. Kadın inledi ve ona sarıldı. Amcığı sikini sıkana kadar bekledi, onu o kadar sert sıkıyordu ki, başka hiç kimsenin onu onun gibi memnun edemeyeceğini biliyordu, kendini uçurumun kenarına bırakmadan önce.

Ve o saniyede, dünya patlamadan önce bunu biliyordu. Ondan başka hiç kimse ona böyle hissettiremezdi. Başka hiç kimse hissettirmemişti.

Aynı anda boşaldılar ve sonunda onu öpmeyi bırakıp yüzünü boynuna gömdü. Yeryüzüne geri döndüğünde, kadın onun saçlarıyla oynuyordu. Bu iyi hissettirdi. Sonsuza kadar böyle yatabilir, onun içine gömülebilirdi.

"Aşkları unut. Sanırım bundan sonra sana aşık olabilirim," diye mırıldandı.

"Tanrım, böyle söyleme," dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı. "Şaka yaptığını biliyorum ama bu ihtiyacım olan son şey."

Ve işte böyle, mutlu vızıltısı uçup gitti. Evet, çoğunlukla şaka yapıyordu ama onun kendisine aşık olma fikrinden duyduğu tiksinti canını fena halde yakmıştı. Sertleşti. "Vay canına. Son şey, ha?" Ona bakmadı. Hareket etmedi. "Vebadan ya da nükleer savaştan daha mı kötü?"

Tüm vücudu sertleşti ve boyun eğmez oldu. "Evet, belki." Adamın saçlarıyla oynamayı bıraktı, elleri yanındaki yatağa düştü. "Öyleyse ne olmuş? Sen de benden farklı hissetmiyorsun, değil mi? Aynı fikirdeyiz."

Hayır. Gerçekten değillerdi. Ama az önce aralarında geçenleri geri almak için artık çok geçti.

"Doğru."

Kadını itti ve ona bakmamak için prezervatifi çıkarıp atma bahanesini kullanarak ona sırtını döndü. Ama ondan sonsuza dek kaçamazdı. Ve kadın ne derse desin, bu doğru değildi. Kendini aptal yerine koymuştu. Ona belki de onu sevebileceğini söylemişti, peki şimdi ne olacaktı? Ona gülecek miydi? Hiç olmamış gibi mi davranacaktı? Hiç olmamış *gibi mi* davranacaktı?

Bunu yapamazdı. Yapamazdı.

Bunun bir başlangıç olmasını istiyordu. Bir son değil. O ise sanki yakalanmak istemediği bir hastalıkmiş gibi davranıyordu.

Ona döndü ve yüzünü inceledi. Düşünceleri hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Sertçe yutkundu ve battaniyeyi boynuna doğru çekerek doğruldu. "İyi miyiz?"

"Evet. Biz harikayız." Ses tonu sözlerine ihanet ediyordu.

İrkildi. "Mesele bu değildi. Sadece bir gece. Düğün tarihi ya da başka bir şey seçmeye başlamayacağım."

Kot pantolonunun içine adım attı, hareketleri sarsıntılı ve sertti. "Peki ya söylediklerimde ciddiysen? O zaman ne yapacağız?"

Elini saçlarının arasından geçirdi ve adamın midesine bir korku hissi düştü. Kız kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Buna hazır değilim. Pete gittiğinde benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Ve Chris..." sertçe yutkundu, gözleri kapalıydı. "Başka bir adamın bizi terk etmesini kaldıramaz. Bunu ona yapmayacağım."

"Ben seni onun gibi terk etmezdim. Ya da Chris gibi." Gözlerini ovuşturdu. "Burada gerçekten tek bir soru var. Sence bir geceden daha fazla bir şey denemek ister misin? İki gece? Üç gece? Bir yıl?"

Solgunlaştı. "Yapamam. Pete'den sonra olmaz. Chris ne der? Ona bunu tekrar yaşatamam."

"Yapmamamız için o kadar çok neden var ki. Chris. Pete. Mike." Ellerini havaya kaldırdı. "Kahretsin, ben Chris'in koçu ve öğretmeniyim. Bu başlı başına büyük bir sorun. Ama eğer bunu istiyorsanız," elleriyle aralarını işaret etti, "o zaman hepsinin üstesinden gelebiliriz."

"Özür dilerim." Dudaklarını yaladı ve gözleri anlaması için ona yalvardı. "Ama yapamam."

"Tamam o zaman." Başını salladı ve gömleğini aldı. Kalbi az önce ezilmemiş gibi görünmeye çalıştı. Kendini bu duruma sokmak için çok uğraşmıştı.

ve bunun karşılığını alamamıştı. Ama bunun kendisini ne kadar etkilediğini ona göstermedi. "O zaman bunu kimsenin öğrenmemesini sağla. Anlamsız bir geceyi birlikte geçirdik diye yıldız oyuncumu kaybetmeyi göze alamam."

Başını hafifçe salladı. "Kimse bilmeyecek. Sanki hiç olmamış gibi olacak. Olduğumuz yere geri dönebiliriz-"

Sert bir kahkaha attı. Elinde değildi. "Yeteneklerini küçümsüyorsun. Bu geceyi ölüp yerin bir metre altına gömülene kadar unutmayacağım. Belki o zaman bile."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kızardı. "Her şeyi eski haline döndürebilir miyiz?"

"Dürüstçe mi? Yapabileceğimi sanmıyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Senden ne istediğim konusunda uzun zamandır kendime yalan söylüyorum ve artık bunu yapmıyorum. Ve bu gece olanlardan sonra... Bunu öylece kapatamam. Çok uzun zamandır deniyorum. Bu gece bunu neden yaptın? Neden ben?"

Cevap vermek istemiyormuş gibi görünüyordu. "Çünkü ben... düşündüm ki... sen eskiden benden hoşlanırdın... ve Pete senden nefret ederdi."

Kalbi burkuldu. İntikam peşindeydi. Tanrı aşkına, onu istediği için bile yapmamıştı. Bir zamanlar sevdiği adamdan intikam almak içindi. Kendini hiç bu kadar kullanılmış hissetmemişti. "Vay canına. Ben artık gidiyorum."

"Seni kaybedemem."

Bu sözler göğsünü yırttı ve kalbini parçaladı. Bunu ona yapamazdı. Onun için güvenilir bir Garrett'tan daha fazlasıymış gibi görünmesini sağlayamazdı, oysa öyle olmadığı çok açıktı. Ve bu durum canını acıtmıyormuş gibi davranamazdı. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. İyi olacağız."

Ama o bundan şüpheliydi. Bir daha asla iyi olamayacaklardı. Gömleğini başından çekti.

Battaniyeyi ellerinde sıkıyor, sanki doğru kelimeleri bulmak için savaşıyormuş gibi görünüyordu. Onu istediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Sanki yanlış ya da iğrenç bir şey yapmıştı. Tökezleyerek ayağa kalktı, çırılçıplaktı. "Gitme. Özür dilerim ama lütfen beni bırakma. Yalnız kalmak istemiyorum. Benim için zor bir gün. Sağlıklı düşünemiyordum. Hâlâ da düşünmüyorum."

Kendisine duyduğu öfke yumuşadı ve onun yanına oturup başparmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. Kız gözlerinde umutla ona baktı. Onun ne söylemesini istediğini biliyordu. Bunun bir hata olduğunu söylemesini umduğunu biliyordu. Bu

onu sevebileceğini hiç sanmıyordu. Ama yalan söyleyemezdi. Onu suçluluk duygusundan kurtarmak için bile.

"Seni terk etmiyorum, Kiersten." Başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Ama bir intikam sikicisi olamam. Seninleyken olmaz."

Gözlerini kapattı. "Özür dilerim."

Başını salladı ama gözlerini ondan ayırmadı. "Şunu söylemeyi kes. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok." "Var."

"Yapamazsın." Adam onu daha sıkı kavradı.

"Bu gece kalabilir misin? Bana düşünmek için daha fazla zaman verir misin?"

"Düşünmek için istediğin kadar zamanın olabilir, tatlım." Ayağa kalktı ve boynunun arkasını ovuşturdu, hala onun evine geldiğinden beri olan her şeyi kabullenmeye çalışıyordu. Bu gece Keirsten'la sevişeceğini ya da bu konudaki duygularının bu kadar yoğun olacağını milyon yıl düşünse tahmin edemezdi. Ama yapamadı. "Sana seni bekleyecek kadar değer veriyorum.

-Ama seninle *birlikte olmak* için sabırsızlanıyorum."

Topuklarının üzerinde döndü ve kızın odasından çıktı... ve hayatından çıktı.

Dördüncü Bölüm

Üç ay, iki hafta, bir gün ve on dokuz saat.

Garrett'in Kiersten'dan uzaklaşmasının üzerinden bu kadar zaman geçmişti. Artık antrenmanlardan sonra sahada karşılaştıklarında yumuşak bir merhaba dışında onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Kısa bir karşılaşmadan fazlası çok fazla acı veriyordu. Hayatının çoğunu onu umursamıyormuş gibi davranarak geçirmişti. Onsuz iyiymiş gibi davranarak. Ama şimdi onun kollarında bir gece geçirdiğine göre, öyle olmadığını biliyordu.

Ve onu tarif edebileceğinden çok daha fazla istiyordu.

Oh neyse. Zor iş. Onu kendi şartlarıyla elde edemeyecekti. O da onunkileri kabul etmeyecekti.

Lanet olsun. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Ya da Üç.

Dairesinin kapısını açtı ve dondu kaldı. Mutfakta tencereler çınılıyordu. Spor çantasını halının üzerine bırakarak köşeye doğru yürüdü. Anahtarının bir kopyası sadece Mike'ta vardı ve o da acil bir durumda ya da bir şekilde kendi anahtarını kaybederse diye vardı. Ama Mike neden içeri girip yemek pişirsin ki? Bildiği kadarıyla Mike yemek yapmayı bile bilmiyordu.

"Mike?" diye seslendi.

"Hayır," diye yanıtladı Kiersten. "Benim."

Gerildi ve yavaşça mutfığa doğru yürüdü, kalbi kulaklarında hızla atıyordu. "Buraya nasıl girdin?"

Kızardı. "Mike'tan anahtarı istedim. Chris'in evde pratik yapması için bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledim." Elini salladı. "Tanrı'ya şükür beni sorgulamadı. Hikâyem zayıftı."

Onu inceledi. "Neden buradasın? Kapıyı çalabilirdin."

"Beni içeri almayacağından endişelendim," dedi usulca, gözlerini kaçırarak. "Bu yüzden meseleyi kendi ellerimle hallettim."

"Peki ya akşam yemeği?"

"Yaptığım şeyi telafi etmeye çalışmanın bir yolu. Acınası ve yeterince büyük değil, biliyorum ama bir *şeyler yapmalıydım*."

Kaşlarını kaldırdı. "İstedğim gibi beni yalnız bırakabilirsin. Neden benim için yemek yapıyorsun? Ne istiyorsun?"

Ona baktı. "Biraz yemek yemek istersin diye düşündüm. En son kontrol ettiğimde insandın."

"Konuşmayalı ya da takılmayalı üç aydan fazla oldu." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, onun hayatında aniden yeniden ortaya çıkmasının ne anlama geldiğinden emin değildi. Ne tür bir oyun oynuyordu? "Ve son baktığımda aramız pek iyi değildi. Yine de buradasın. Bana yemek pişiriyorsun."

"Evet." Sosu karıştırmak için kullandığı kaşığı yere bıraktı, omuzları gergin bir şekilde tezgâha yaslandı. "Hemen hemen."

Gözlerini ondan kaçırdı ve sertçe yutkundu. Sadece yüzünü görmenin ya da sesini duymanın bile onu ne kadar incittiğinin farkında mıydı? Muhtemelen hayır, çünkü daha fazlasını isteyen tek aptal kendisiydi. Her kadın onun yanında sönük kalıyordu. Hayatına devam etmek, başka bir kadına ilgi duymak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, aklında tek bir kişi vardı. Kiersten. Ama eğer o buradaysa...

Ellerini ceplerine soktu. "Bizimle ilgili fikrini mi değiştirdin?"

Kadının rengi soldu ve adam aptalca, iyimser sonuçlara vardığı için kendine lanet etti. "Hayır, henüz değil. Ama-"

"O zaman gitmen gerekiyor," dedi. Başını kaldırdı ve geri adım atmak istemeyen gözlerini onun gözlerine dikti. "Ben de fikrimi değiştirmedim. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Üç ay oldu. Bu yeterli değil mi?"

"Hayır." Kesik kesik bir nefes aldı. "Hayır değil. Şimdi lütfen git." Kadın dudağını ısırды. "Hayır."

"Evet." Ona doğru yürüdü, onu kucağına aldı, omzuna attı ve kapıya yöneldi. Onu en son bu şekilde taşıdığında yatak odasına çıktıklarını hatırlamamaya çalıştı. "Eğer kendi başına çıkmayacaksan, o zaman seni ben taşıyacağım."

Sırtını yumrukladı ve kıvrandı. "Bırak beni. Konuşmamız gerek."

"Konuşma zamanı geçti. Şu anda mesafeye ihtiyacım var. Eninde sonunda

tekrar arkadaş olabiliriz. Ama şimdilik?" Kapıyı açtı, onu koridora bıraktı ve kapıyı yüzüne kapattı. "Lütfen evine git."

Arkasını döndü ve tepinerek mutfığa girdi. Kahretsin, artık bunu yapmayacaktı. Aylarca aşk acısı çeken arkadaş rolünü oynamış olabilirdi. -hatta *yıllardır*- ama *artık* ruh haline uygun olduğunda çıkardığı bir yedek savaşçı olmaktan vazgeçmişti.

Şu andan itibaren, bu onun için bir başlangıç pozisyonu olmalıydı... ya da hiçbir şey.

Ocağı kapatarak tencereyi aldı ve içine baktı. En sevdiği yemeği yapmıştı. Peynirli ravioli. Votka sosu başka bir tencerede fokurduyordu ve fırındaki sarımsaklı ekmeğin kokusunu alabiliyordu.

Kiersten, "Dinle Garrett, konuşmamız gerek," dedi.

Garrett sıçradı ve ona ters ters baktı. "Burada ne yapıyorsun-
Yine mi?"

"Bende bir anahtar var." Burnunu inatla havaya kaldırarak altın bir anahtarı adamın burnunun dibinde salladı. "Ve bir kapıyı kendi başıma nasıl açacağımı biliyorum. Bunu üç yaşımdan beri yapıyorum."

"Tebrikler." Anahtarı elinden kaptı ve ona doğru uzandı, onu bıraktığı yere geri koymaya kararlıydı. "Ama gitmen gerek. Ben ciddiyim."

Onun ulaşamayacağı bir yere sıçradı ve en sevdiği sandalyenin göreceli güvenliğinin arkasına koştu. "Beni dinleyene kadar olmaz. Otur ve bir saniyeliğine çenenin kapat, olur mu?"

Onu takip etti, bu kez anahtarsız olarak koridora geri sokmaya hazırdı. "Tek istediğim bir molaydı. Buna saygı duyamaz mısın?"

Sandalyenin etrafından dolanarak kızın koluna uzandı. Adam onu kandırıp kollarına almayı umarak sola çalım atıp sağa koştuğunda gözleri irileşti ve yana kaçtı. "Konuşana kadar gidemem," diye cevap verdi.

"Neden olmasın?" diye sordu öfkeyle, ellerini havaya kaldırarak. "Bu kadar önemli ne olabilir ki?"

Ona gözlerini kırıştırdı, ellerini sıktı. "Ben hamileyim."

Kıpırdamadan durdu, nefes alamıyordu. Kadının söylediği hiçbir şey onu bu iki kelimedenden daha fazla sarsamazdı. Duvara doğru tökezledi, kalbi kulaklarında yankılanacak kadar yüksek sesle atıyordu. "Ne dedin sen?"

Sandalyenin yanından dolanarak temkinli bir şekilde yaklaştı. "Hamile olduğumu söyledim. Ve evet. Senin bebeğin."

"Bunu sormayacaktım," diye tersledi. En sevdiği sandalyeye çöktü ve gözlerini duvardaki bir çatlağa dikti. Hamile. *Hamile* mi? Nasıl? Neden? "Ne zamandır biliyorsun?"

Omuz silkti, adamın gözlerine bakmadı. "Birkaç ay."

"Aylar mı?" Başını kaldırdı, içini hastalıklı bir his kapladı. "Bana söylememeyi mi planlıyordun?"

"Tabii ki hayır! Sana haber vermeyi planlıyordum ama hamileliğin yaşayabilir olduğunu öğrenene kadar beklemek istedim." Ellerini çırpı. "Pek çok hamilelik ilk birkaç ayı atlatamıyor. Emin olmak istedim..."

Bu ne anlama geliyordu? Kürtajı mı tartışıyordu? Bu düşünce onda kusma isteği uyandırdı. Buna onun yardımıyla değil de kendi başına karar vermiş olması da öyle. "Bebegi istediğini mi?"

"Bunu hep *istedim*. Sorun bu değildi. Ama sana gelmeden önce ikinci üç aylık dönemde olmak istiyordum."

"Ve şimdi öyle misin?"

Onun gözleriyle karşılaştı. "Evet. Öyleyim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Ellerini gözlerine sürdü, yıldızlar görüşünün önünde yüzüyordu. "Ama prezervatif kullandık."

Kızardı. "Sanırım işe yaramadı. Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum." Omuz silkti. "Prezervatifin başarısız olduğu ilk insanlar biz değiliz."

Ne kadar kolay çıktığını hatırlıyordu. O gece bu ona tuhaf gelmişti ama *bunun* olabileceğinden hiç şüphelenmemişti. "Sik beni," diye nefes aldı, bunun mümkün olabileceğine inanamıyordu.

Bir bebek mi? Onun gözlerine ve saçlarına sahip olacak mıydı? Kızları onun gibi mi görünecekti... onun gibi mi konuşacaktı? Kiersten'in içinde büyüyen minik hayata duyduğu hayranlık onu sarstı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kiersten onun şaşkınlığını dehşet sanmış olmalı çünkü yanına oturdu ve "Bizimle bir şey yapmak istemiyorsan sorun değil. Bekâr bir anne olmak konusunda yeni değilim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Başını o kadar hızlı kaldırdı ki neredeyse kendini kırbaçlayacaktı ve ona ters ters baktı. Bunu ona gerçekten söylediğine inanamıyordu. *Ona*. "Beni ne zamandır tanıyorsun? Gerçekten sana ve çocuğumuza sırtımı döneceğimi mi sanıyorsun? Ayakkabılarıma kusmadan evet diyeceğini bilsem sana evlenme teklif ederdim."

Kızardı ve adamın gözlerinden kaçtı. "Oh, lütfen. Artık on dokuzuncu yüzyılda değiliz. Evlilik gerekli değil. Sadece baba olduğun için bana eşlik etmeni beklemediğimi bilmeni istedim. Eminim bunu olgun bir şekilde halledebiliriz. Ya da hiçbir şey yapmayabilirsin. Bu da sorun değil."

"Sana beleşçi bir baba gibi mi görünüyorum?" Yumruklarını sıktı, onun hakkında böyle korkunç bir şey ima ettiğine bile inanamıyordu. İki kez. "I

Benden ne istersen iste, hamileliğin her adımında ve çocuğun hayatının her saniyesinde yanında olacağım. Anladın mı?"

"Evet, elbette." Başını salladı ve ayağa kalktı. "Peki o zaman, ben gidiyorum."

Elini tuttu ve içindeki mide bulandırıcı hissi yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Ona bu bombayı atıp sonra da çekip gitmek mi istiyordu? Böyle bir şey olmayacaktı. "Başlattığın yemeği ye - tabii şimdiye kadar mahvolmadıysa. Konuşacak çok şeyimiz var."

Mutfığa gittiler ve Garrett yanmış sarımsaklı ekmekleri ve fazla pişmiş, vıcık vıcık mantıları servis etmeye yardım ettiği süre boyunca Kiersten'a bakıp durdu. Kiersten'ın içinde bebeğini, kendisinden küçük bir parçayı taşıdığına inanamıyordu.

Tanrım, o bebeği çok severdi.

Tabaklarını getirdi ve tabakları masaya koyduktan sonra kendi koltuğuna oturmadan önce onun oturmasına yardım etti. Tabağındaki yiyecekleri itip kakmasına rağmen ağzına pek bir şey *gittiğini* görmedi. Sabah bulantısı olabilir mi? Ama sabah değildi. Kitapçıya gidip birkaç hamilelik kitabı almayı aklına not etti. *Kız Arkadaşınız Hamileyken ve Sizinle Hiçbir Şey Yapmak İstemediğinde Sizi Neler Bekler* ya da onun gibi bir şey.

Boş tabağını iterek sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını ensesinde kavuşturdu. "Peki, bu konuda ne yapacağız? Bu işin nasıl yürümesini istiyorsun?" diye sordu.

Çatalını yere bıraktı ve ağzını sildi -gerçekten bir şey yediğinden şüphe etmesine rağmen. "Eskisi gibi devam edeceğiz ama birlikte bir çocuğumuz olacak. Bu kadar basit."

"Evet. Hayır. Hayır. Olmaz." Dişlerini sıktı. İçinde bulundukları çıkmaza mümkün olan en kişiliksiz çözümü bulmayı Kiersten'a bırakmıştı. Ama onun farklı bir planı vardı. Bu plan ona, Kiersten'a güvenilebileceğini gösterme şansı verebilirdi. Ve bir bebeği olan iki arkadaştan daha fazlası olarak bir gelecek inşa edebilirlerdi. "Biraz sıra dışı bir fikrim var ama bence iyi bir fikir."

Ona göz kırptı. "Anlat."

"Birlikte taşıyoruz," dedi, kız itiraz etmek için ağzını açtığı anda elini kaldırarak, "arkadaş ve ortak ebeveynler olarak. Açıkçası ben hiçbir yere gitmiyorum, senin hayatını da terk etmiyorum ve ikimiz de bekâriz. Yani... birlikte yaşayacağız. Beslenme, çocuk bezi ve diğer tüm konularda yardımcı olmak için yanında olacağım."

ebeveynlik saçmalığı-ama ellerimizi birbirimizden uzak tutuyoruz, başından beri yapmamız gerektiği gibi."

Kaşlarını kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nedense bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Geçen sefer aramızda olanlardan sonra olmaz."

O geceyi *düşününce* siki seğirdi ama inatla görmezden geldi. Derin bir nefes aldı. Eğer bu oyunu yanlış oynarsa, kız onu reddedecekti. Onu artık istemediğini düşünmesini sağlamalıydı. "Elbette yapabiliriz," dedi.

"Oh? Peki ya Chris? Senin işin? Takım?" Garrett dondu

kaldı. Kahretsin. Bunu hiç düşünmemişti. "Uh..."

"Evet. Uh." Sinirli bir nefes verdi, gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Başkalarını düşünmeden tüm bu kararları öylece alamayız. Benim düşünmem gereken bir *çocuğum* var."

"Evet. Ben de öyle." Karnını işaret eden bir bakış attı. "Okulun ebeveynler ve öğretmenler arasında flört karşıtı bir politikası yok. Ayrıca, okul yılı neredeyse bitmek üzere. Bundan sonra artık onun öğretmeni olmayacağım."

"Ama seneye yine onun koçu olacaksın."

Omuz silkti. "Bir kez daha söylüyorum, buna karşı bir kural yok. Ebeveynler çocuklarına her zaman koçluk yapar. Genellikle takımdaki en iyi çocuklar onlardır, bu yüzden buraya uygun."

"Ama o senin çocuğun değil," dedi, elleri masanın kenarında sıkıca duruyordu. "O senin *benim*."

Ayağa kalktı, öfkeden gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Ve sen tek başına iyisin öyle mi? Bana ihtiyacın yok mu?"

"Evet." Çenesini kaldırdı. "Kimseye ihtiyacım yok."

"Bil bakalım ne oldu?" Adam onu ayağa kaldırdı ve kız bir süre yalpaladı. Kendini dengelediğinde bile ellerini bırakmadı. "Bu bebeği tek başına yapmadın. O gece yardımına ihtiyacın vardı. Ve şimdi de ihtiyacın var. Bu sefer beni kendinden uzaklaştıramazsın."

Kadın adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam bırakmadı. "Hayatımızın dışında kalman gerektiğini hiç söylemedim. Ama neden yanıma taşınmana izin vereyim ki? Bunun ne yararı olabilir *ki*?"

"Bu Chris için daha iyi olmaz mıydı? Hayatında iyi bir baba figürü görmek?" Elini bıraktı ve kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Onu hiç terk etmeyecek biri? Ya da seni? Bunu onun için istemiyor musun?"

Çenesi yumuşadı ve ayaklarının üzerinde kaydı. "*Tabii ki* istiyorum. Ama böyle şeyler hiçbir zaman gerçekten yürümez."

Çenesini bükte. "Seni ya da onu terk etmeyeceğim. Ya da bebeğimizi. İkisine de babalık yapabilirim, Kiersten. Onları asla terk etmeyeceğine güvenebilecekleri bir adam."

"Ama sen," dedi sakın bir sesle, ona bir bakış atarak, "beni sevebileceğini düşündüğünü söyledin. Nasıl olur da birlikte yaşamaya başlarız ve araya bir şey girmez?"

Omuz silkti ve zihinsel olarak kendini şimdiye kadar söylediği en büyük yalanı söylemeye hazırladı. Daha aylar önce ona yalan söylemeyeceğine dair kendi kendine yemin etmiş olması ne tuhaftı. Ama sert koşullar sert önlemler gerektiriyordu. Ya da bunun gibi bir saçmalık. "Ben bunu aştım. Kaybedilmiş bir davayı gözümün önündeyken görebilecek kadar akıllıyım. Beni istemiyorsun. Sorun değil. Ama bir tür oda arkadaşı olmamamız ve bu bebeği birlikte büyütmememiz için hiçbir neden yok."

Kadın onu inceledi, gözleri yüzüne odaklanmıştı. Yüz hatlarında pişmanlığa benzeyen bir şey gördüğüne yemin etti ama bunu hayal etmiş olmalıydı. Pişman olacak neyi olabilirdi ki? Adam yüzünde sakın ve soğukkanlı bir ifade olduğunu umduğu bir ifadeyle ona baktı. Sadece gerginliğinin belli olmaması için dua edebilirdi.

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun," diye mırıldandı. Ondan uzaklaştı ve masanın üzerinde görünmez bir desen çizdi. Muhtemelen 911'di çünkü şu anda panikliyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. "Yani Chris için bir baba figürü mü olacaksın? Ödevlerine yardım etmek ve basketbol oynamak için yanında olacaksın ama benden başka bir şey istemeyeceksin öyle mi? Hiçbir bağ ya da duygu yok mu?"

İrkildi ama yüz hatlarını çabucak düzelitti. Son kısmı yerine getirmenin ne kadar zor olacağını bilmesine gerek yoktu. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Tekrar ona döndü ve alt dudağını dişledi. "Ya yatmak istediğin bir kadın bulursan? Orospuların evde Chris'le ya da bebeğimiz doğduktan sonra onunla takılmasını istemiyorum."

"Asla. Ciddi bir şey olmadığı sürece kimseyi eve getirmeyeceğim," diye söz verdi. "Evlilik gibi, ciddi. O çocuğu önemsiyorum, Kiersten. Pete'in gidişinin ona ne yaptığını ben de gördüm. Onu incitecek hiçbir şey yapmayacağım."

"Evlilik," diye ciyakladı, yeşilin tuhaf bir tonuna bürünmüştü. "Yakın zamanda biriyle evlenmeyi mi planlıyorsun?"

"Saçmalama," dedi başını sallayarak. Ama kızın ellerini masanın kenarına sıkıştırıp gözlerini ona dikmesi

onu duraklattı. Çıldırmaya hazır görünüyordu. Ve kesinlikle kıskanç görünüyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Benden daha fazlasını istemeyeceğine ya da bizi terk etmeyeceğine *yemin* eder misin?" Elini kalbine götürdü.

"Söz veriyorum."

"Peki. Deneyeceğiz," diye tereddütle kabul etti. Onun gözlerinden kaçındı. "Ama yüzde yüz Chris'in yanında olmalısın. İlk başta mutlu olmayacaktır." Parmağıyla göğsünü işaret etti. "Ve sözünden dönmesen iyi edersin. Kimse benim çocuğuma zarar veremez ve bu yanına kâr kalmaz."

"Yapmayacağım."

"Evet. Hepsi böyle söylüyor." Boğazını temizledi ve o cevap vermeden devam etti. "Bunu ne zaman yapmak istiyorsun? Geçen ay mı?"

Şu anda. "Yarın senin için iyi mi?" diye sordu.

"Ne? Hayatta olmaz." Bakışları tekrar ona döndü. "Bence en iyisi geçen ay."

"Hayır."

Ellerini önünde kavuşturdu. "Okul yılının sonu mu?" "Kabul edilemez."

"Neden bu kadar çabuk taşınmak istiyorsun? Bebek doğmadan önce *aylarımız* var."

"Ama Chris şu anda orada. Bebek doğmadan önce benim orada olmama alışması için ona zaman tanımak istiyorum. Deyim yerindeyse, küçük ailemizin tek çocuğu olma zamanı."

Başını sallamadan önce bile bu sözyle onu kazandığını görebiliyordu. "Peki. Gelecek ay o zaman."

"İyi denemeydi. Bunu zaten reddettim." Kollarını kavuşturdu. "Gelecek hafta."

Dudaklarını büzdü ve ona baktı. "Bu konuda inatçı davranacağını görebiliyorum."

"Çok," diye kabul etti. Parmaklarını masaya vurdu. "Senin için orada olmak istiyorum. Chris için. Ve bebeğimiz için - hamilelik sırasında ve sonrasında. Bunların hepsinin bir parçası olmaya hakkım var, Kiersten. Bunu biliyorsun."

Yüzü düştü ve onun görüş alanından saklanmak için başını eğdi. "Ugh. Peki," dedi isteksizce. "Burayı ne yapacaksınız?"

Etrafına hızlı bir bakış attı. "Bunu kendim halledeceğim, merak etme. Anlaşmamız üzerinde el sıkışmaya hazır mısınız?"

Elini uzanabildiği kadar uzattı.

"Bu kötü bir fikir." Yavaşça uzandı ve onun elini sıktı.

Dudaklarını çekiştiren sırtışa karşı koydu. "Hayır. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir olabilir."

Gözlerini devirdi ve ondan uzaklaştı. Kovalamaca başlamıştı.

Beşinci Bölüm

Kiersten elleri titreyerek kapıyı açtı. İki gün içinde Garrett taşınacaktı ve henüz tek bir kişiye bile söylememişlerdi. D-Day hızla yaklaşıyordu ve henüz tek bir savunma stratejisi bile yoktu. Söylediği her kelimeyle daha da yakınlaşmaya çalışan bir adamla arasına güvenli bir mesafe koymak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu tam olarak onun seçeceği bir senaryo değildi ama Garrett'ın hamileliğin bir parçası olma arzusunu da anlıyordu. Brianna'nın ilk kocasının çocuklarının doğumunu beklerken nasıl davrandığını hatırlıyordu. Her küçük şeyin bir parçası olmak istiyordu.

-Her tekmede, her doktor randevusunda, her anda.

Ayrıca kendi babasını ve onun babalıkla ilgili neredeyse hiçbir şey yapmak istemediğini, özellikle de annesinin onun her girişiminden memnun olmadığını hatırladı.

Garrett bebeğin hayatının bir parçası olmak istiyordu. Kiersten yaşam koşullarından ödün vermek zorunda kalsa bile, Garrett'ın bu ilgisini kıramazdı. O iyi bir adamdı ve çok daha iyi bir baba olabilirdi...

...ve ortak mı? Elbette. Ama *o* türden değil. Kesinlikle platonik. Onun yanında duygularına güvenemezdi. Herhangi bir erkeğin yanında, gerçekten. Pete'le yaşadığı felaket de bunu doğrulamaya yardımcı olmuştu.

Yine de Garrett'ın evinde olması işkence olurdu. Onu her gün görmek ona sadece, eğer olaylar farklı gelişseydi nelere sahip olabileceğini hatırlatacaktı. Keşke onu kendinden uzaklaştırmasaydı...

Keşke onun kalbine girmesine izin vermekten bu kadar korkmasaydı.

Kapıyı açtı ve neredeyse küçük dilini yutacaktı. Garrett kapının eşiğinde duruyordu; üzerinde siyah bir basketbol şortu, müthiş karın kasları ve bir iPod'dan başka bir şey yoktu. Evet. İşkence. Cildinde, özellikle de dövme omuzlarında ter parlıyordu ve kadın diliyle dövmelelerinin çizgilerini takip etmek için can atıyordu.

Ew. Bu da nereden çıkmıştı? Ve ne zamandan beri terli erkekler ona seksi geliyordu?

Garrett ter içinde kapısına geldiğinden beri. İşte o zaman.

Kulağındaki kulaklıkları çıkardı ve ona sııttı. "Kamyonetimi sürmek yerine spor salonundan buraya koşarak gelmeye karar verdim. Umarım sakıncası yoktur."

"Tabii ki hayır. Ama Brianna'ya giderken bunu mu giyiyorsun?" Dikkatini kuzeye, onun yüzüne yöneltti. Sanki onu bu halde görmek nefesini kesmemiş gibi ses tonunu da nötrleştirdi. "Neredeyse çıplaksın."

Başını eğdi. "Dün gece bir sürü kıyafetimi buraya getirdim, hatırladın mı? Büyük taşınmadan önce dairemde çıkarabildiğim kadar küçük şeyi çıkarmaya çalışıyorum."

Hayır. "Oh. Doğru."

Kıkırdadı ve sıcak, terli elini karnına bastırdı. "Bebek yüzünden. Buna hamilelik beyni deniyor."

Dokunuşu yaktı ve elini biraz daha aşağı indirmesi için canını yaktı. Ugh. Adam doğmamış bebeklerine iyi bir babalık yapıyordu ve kadın onun üzerine atlayıp ikisi de kıpırdamaz hale gelene kadar ona binmeye hazırdı. Bu bebek tam da bu yüzden buradaydı. Garrett'ın etrafındaki fevri davranışları. "Hamilelik ne?"

Elini kadının karnından çekti. "Hamilelik beyni. Bu yasal bir şey. Tüm beyin gücün bebeğimizi büyötmeye gidiyor. Unutkan oluyorsun."

Çenesi o kadar düştü ki göğsüne çarpmış olmalı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kitapları okuyordum. Özellikle de *"What to Expect When You're Expecting"*. Sen okumadın mı? Bir kopyası var mı? Yoksa sana bir tane bulabilirim."

"Hayır. Bilmiyorum." Elini yüzünün önünde salladı. "Ama ihtiyacım yok. Yakında bir ara alacağım."

Parlak mavi gözleri fazlasıyla ciddi bakarak onu inceledi. Ne zamandan beri bu kadar yetişkin gibi davranıyordu? Ona tembellik yapıyormuş gibi hissettiriyordu. Şimdiden kitap okuması mı gerekiyordu? "Tamam. Gidip misafir duşuna gireceğim ve sonra gitmeye hazır olacağım."

Onun odanın diğer ucuna gidişini, yürürken kaslarının esnemesini izledi. Yüce Tanrım, adam mükemmeldi. Neden ellerini kendine saklamayı kabul etmişti ki? Boğazını ve düşüncelerini temizledi ama adam orada dikilip karşı konulmaz görünürken ikincisini yapmak çok daha zordu. "Hikâyeyi hatırlıyor musun?"

Sertleşti. "Evet. Arabanız garip bir ses çıkardığı için geldim ve nedenini anlayıp anlayamayacağımı görmek istedim."

"Güzel."

Tırabzanı sıkıca kavrayan eli parmak eklemlerini gösterecek şekilde ona döndü. "Eninde sonunda onlara söylemek zorunda kalacağımızın farkındasın, değil mi? Cumartesi günü taşınıyorum. Mike evimde olmadığımı fark edebilir. Ve Chris'in her sabah beni banyoda fark etme ihtimali de var. Sadece söylüyorum."

Alnını ovuşturdu. "Hatırlatma bana. Ya üzülrse? Ya koçuyla yattığım için benden nefret ederse?"

Garrett omuz silkti. "O zaman bizden nefret ediyor. Gençler zamanlarının çoğunu ebeveynlerinden nefret ederek geçirirler. Buna alışsanız iyi olur."

Aileleri. Bunu söyleme şekli kalbini eritti. Chris'i çoktan çocuğu olarak kabul etmişti ve gelecekle ilgili planlar yapıyordu. "Daha önce benden hiç nefret etmemişti."

"Ergen gibi davranıyor olabilir. Biraz zaman ver." Sırıttı. "Ama bu arada... ona *söylememiz* gerekiyor."

Bunu biliyordu. Belli ki biliyordu. Sadece haberi vermeden önce ailesinin onu bir kez daha görmesini istiyordu. "Biliyorum. Bu onlara söylemenin ilk adımı. Her şeyi planladım."

Brianna onun adına sevinecekti elbette ama haberi vermeden Önce son bir gayriresmi görüşme yapmak istiyordu. Böylece Garrett aklında taze kalacaktı.

Peki ya Chris? Sadece onun anlamasını umabilirdi.

Ama Mike'ın tepkisini düşünmek bile istemiyordu. Hem de hiç. Çılgına dönerdi.

"Pekâlâ." Basamakları ikişer ikişer koşarak çıktı. Zirveye ulaştığında yüzünü ona döndü. "Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hayır. Hiç de değil. "Tabii ki."

Başını salladı ve ortadan kayboldu. Her zaman onu daha iyi hissettirmeye çalışırdı ve bazen başarırdı. Ama bu sefer yardımın ötesindeydi. Derin sularda küreksiz kalmıştı. Tüm bu durum mükemmel bir fırtınada mükemmel bir enkazdı. Mutfağı toparlamakla meşguldü... ve onu duşta çıplak hayal etmiyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

Bir saat sonra, Kiersten'in gürültülü olduğu söylenen arabasıyla Brianna'nın evinin önüne gelmişlerdi. Garrett yol boyunca kaşlarını çatmıştı ama

onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Yalanlardan ve oyunlardan hoşlanmıyordu. Bunu biliyordu. Ama yakında her şey bitecek ve herkes kardeşinin en yakın arkadaşının onu hamile bıraktığını öğrenecekti.

Ve daha da iyisi?

Herhangi bir ilişki içinde bile olmadıklarını.

Sevgili ya da arkadaş bile değillerdi. Tek gecelik bir anlaşmaydı. Bir bebekle ve onun platonik ev arkadaşı olmasıyla sonuçlanan bir gece. Ona göre artık onu istemiyordu bile. Aynen böyle. *Puf*. Gitti. Biraz acıttı. Adam onu kolayca sevebileceğini ağzından kaçırdığında gafıl avlanmıştı, ama sonra o daha arkasındaki anlamı düşünmeden bu sözleri aynı hızla geri almıştı.

Bu konuda tam olarak ne hissettiğinden emin değildi... ama bundan hoşlanmadığını biliyordu. Ya da ona her dokunduğunda verdiği tepkiden. Duygular güvenilmezdi ve güvenilmemeliydi. Kendisine de güvenemiyordu. Pete bunu ona kanıtlamıştı.

"İyi misin?" Garrett sordu. Brianna'nın evinin önüne park ederken kaşları çatılmıştı. "Sessiz oluyorsun."

Çantasının askısıyla oynadı. "Sadece gerginim. Bu geceden sonra her şey daha da gerçek olacak."

Garrett arabadan atladı ve kadının kapısını açmak için yanına geldi. Güneş gözlüklerini indirdi ve iki elini onun iki yanına koydu. "Tatlım? Bu zaten gerçek. İçinde benim bebeğim var ve birkaç ay sonra? Evimizde olacak."

Evimiz. Kulağa çok evsel geliyordu. Ve normal. "Biliyorum. Ama şu anda bunu bilen tek kişi sensin. Ya bir sorun varsa? Ya bebek sağlıklı değilse? Ya şu anda karnımda bir yerine altı bebek varsa? Ya-?"

"Kes şunu," diye araya girdi, sesi sertti. Kız konuşmayı bırakıp şaşkınlıkla ona göz kırptığında -asla ona sesini yükseltmezdi- saçlarını şefkatle yanağından çekti. "Şimdi seni susturduğuma göre, şunu söylememe izin ver. Sen iyisin. Bebek de iyi. Chris de iyi olacak, biraz zaman alsa bile. *Biz* iyiyiz. Herkesin ne düşüneceği konusunda endişelenmeyi bırak."

Başını iki yana salladı. "Ben değilim."

"Öyle değil mi?" Adam ona seviyeli bir bakış attı. "Çünkü bence tüm bunlar bundan kaynaklanıyor. Bir şeylerin yanlış gittiğine dair korku değil. Eminim sende

Elbette. Ama bence Mike'ın ne diyeceğinden de endişeleniyorsun. Ve Brianna'nın. Ve Chris'in nasıl tepki vereceğinden."

Kiersten gözyaşlarını geri kırıptı. O haklıydı. Lanet olsun ona. Her zaman haklıydı, bir şey hariç. Onun inanmaya değer olduğunu düşünüyor gibiydi... ve yanıliyordu. Sonunda onu sadece hayal kırıklığına uğratacaktı. "Biraz endişelenmiyor musun? Hepsi benim yüzümden olamaz."

"Tabii ki. Ama patronuma çoktan söyledim ve onun için sorun değil." Sertleşti. "Ona *söyledin* mi?"

"Evet, yaptım." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Varlığını unutana kadar saklayacak biri değilim. Bu gerçek."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye tersledi. "Ama ya bizden önce Mike'a söylerlerse?" "Okul yönetimi bir öğretmenin aşk hayatı hakkında dedikodu yapmayacaktır."

Omzunun üzerinden eve baktı. "Onlar için sorun yok. Artık ailen dışında endişelenmemiz gereken tek şey basketbol takımı."

"Ailelerini mi kastediyorsun?"

Omuzları çöktü. "Evet. Aileleri."

"Chris'i kayırdığını söyleyecekler." Derin bir nefes aldı, zihninde görüntüler canlanıyordu. "Chris'i kenara atacaklar çünkü onunla birlikte yaşamazsın kışkanacaklar. Senin onun babası olmanı. Zaten amcası ona koçluk yapıyor. Şimdi bir de sen olacaksın."

Ellerini onun omuzlarına koydu. "Onu yedek bırakmayacağım. Eğer iş o noktaya gelirse, o liseye gidene kadar koçluktan istifa edeceğim."

Ne? Bırakmak mı? O takımı seviyordu. Koçluğu seviyordu. Bu onun hayatının neşesiydi. Ama işte buradaydı, Chris için bırakacağını söylüyordu. "Bunu onun için mi yaparsın?"

"Sizin için her şeyi yaparım çocuklar. Artık benim ailemsiniz. Eğer yapmam gereken buysa?" Omuz silkti. "Yaparım. Ama işin o noktaya geleceğini sanmıyorum."

Kalbi ona karşı zaten olduğundan daha da fazla yumuşadı ve ona doğru sallandı. Göz kapakları kapandığında kafasının içinde uyarı zilleri çaldı. Sanki... Sertleşti ve tekrar koltuğa yaslandı. Daha güvenli bir yere. Öpüşmek yok. Sevgi yok. Platonik. "Umarım olmaz. Bırakmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Kısa bir hayal kırıklığı ifadesi gözlerini aydınlattı ama geldiği gibi hızla gitti. "Ve artık bir çift olduğumuz için Chris'in acı çekmesini istemiyorum." Kız ağzını açtığında elini kaldırdı. "Evet, gerçekten çift olmadığımızı biliyorum."

Bir. Ama diğer tüm ebeveynlere öyle olduğumuzu söylemek daha kolay. Sizce de öyle değil mi?"

Tereddüt etti. Durumlarını açıklamak için yirmi dakika harcamaktan daha mantıklıydı. "Sanırım. Ama Chris'e yalan söylemeyeceğim. İstemesek bile birbirimize karşı her zaman dürüst oluruz."

"Ben de öyle. Ben de dürüstlük ilkesine göre yaşıyorum." Adam kadının kalçalarını sıktı. "Şimdi endişelenmeyi bırak ve ayağa kalk. İçeri girme zamanı."

"Yapmamaya çalışacağım." Hâlâ bacaklarında olan ellerini tuttu ve sıkıca kavradı. Çenesini kapalı tutması gerektiğini bilse de, kendini "Sensiz ne yaparım ben?" derken buldu.

"Asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın," dedi, sesi çığdı. Ve bir kez olsun? Ona inanmak istedi. Ona güvenmek ve kendini tehlikeye atmak istedi. Tehlikeli düşünceler. "Söz veriyorum."

Alt dudağını ısırды, ağzından çıkmak isteyen kelimelerle savaştı. Söylemeye hazır olmadığı ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağı kelimeler. O her zaman onun kayası olmuştu ve her zaman onu hafife almıştı. Bunu yapmayı bırakmasının zamanı gelmişti. "Ne var biliyor musun? *Neredeyse* sana inanacağım. Sana inanmak *istememe neden* oluyorsun."

Başka biri için bu bir hakaret gibi gelebilirdi. Ama Garrett bu zayıflığı kabul etmenin onun için ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. Ve bunun bir mucize olduğunu da biliyordu. Gözleri ona dikildi ve bir an için onun karşısında takındığı sakın maskenin ardını gördü. Eğilerek dudaklarını kızın alnına öyle yumuşak bir şekilde dokundurdu ki kız neredeyse hayal gördüğünü düşünecekti.

Kadın daha da yaklaştığında, adam geri çekildi. "Bu bebek doğduğunda bana tamamen güvendiğinden emin olacağım. Birazcık değil."

Geri çekildi ve nazik elleriyle arabadan inmesine yardım etti. Hafifçe dolgunlaşan karnının üzerinde birkaç saniye oyalandıktan sonra onu tutmayı bıraktı. Ona güvenmenin aptallık olacağını kendine hatırlatmaya çalıştı. Elbette, onun güvensizliğini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı... ama eninde sonunda tüm ilişkiler cehenneme giderdi. Bir zamanlar Pete'le olan nişanlılığının olduğu gibi "mükemmel" olanlar bile. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Aralarında her ne varsa... bunun yürümesini, bir tür tuhaf, modern aile olmalarını istiyorsa, o zaman bir ilişkiyi bunun dışında tutmaları gerekiyordu. O zaman başarısız olmazlardı ve bebeği babasını hayatında hissedirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu neşeyle, onun kollarından çıkarak.

Başını salladı. "Evet. Mike Chris'i getirdi mi?"

"Evet."

Mike kapıdan çıktı, basamaklardan atladı ve yürüyüş yolunda ilerledi. "Siz ikiniz hiç içeri girecek misiniz, yoksa piknik yapmayı mı planlıyordunuz?"

"Belki." Garrett sırtıttı. "Bu bizi senden uzaklaştırır mı? Çünkü eğer öyleyse, ben varım."

Mike güldü ve onu sırtından alkışladı. "Benden bu kadar kolay kaçamazsın."

"Biliyorum."

Mike yine güldü ve Garrett'ı eve doğru götürdü. Birbirleriyle şakalaşıyorlardı ama Garrett ne konuştuklarını anlayamadı. Garrett'ın süt çocuğu olmasıyla ilgili bir şeyler. Göğsüne bir sancı saplandı ve ona bu ikilinin ne kadar yakın olduğunu hatırlattı. Herkese Garrett'ın çocuğuna hamile olduğunu söylediğinde bu durum değişecek miydi? Mike onun yüzünden Garrett'tan nefret edecek miydi?

Tanrım, umarım değildir.

Garrett omzunun üzerinden ona baktı, ağzında bir gülümseme vardı. Gözleri dans ediyordu ve çok... mutlu görünüyordu. Bu ona çok kolay geliyordu. Ona güven verici bir gülümseme verdi ve hızlandı. Onun iyi olduğundan emin olmak istedi. Hiç de iyi değildi ama öyleymiş gibi davranabilirdi. Onun için. Şu anda ne kadar harap durumda olduğunu bilseydi, bir ders daha vermesi için onu arabaya geri götürürdü. Ve sonra muhtemelen sırf onu susturmak için onu öperdi...

Eşiği geçtiğinde, Brianna ona sıkıca sarılmıştı. "Kiersten! Ziyarete gelmeyeli haftalar oldu. Nerelerdeydin?"

Kiersten Brianna'ya sıkıca sarıldı ve gözlerini kapattı. "Meşgulüm. Bekâr bir anne olmanın nasıl olduğunu bilirsin. Hayat araya giriyor."

Brianna omzunun üzerinden yeni kocası Thomas'a baktı. "Hatırlıyorum."

Thomas öne çıktı ve Kiersten'a da sarıldı. "Hatırlayabilir ama bir daha asla göremeyecek."

"Yapmasa iyi olur," dedi Kiersten, dirseğiyle sert karın kaslarını hafifçe dürterek. "Yoksa bana hesap verirsin."

Thomas karnını ovuşturdu ve iyi huylu bir şekilde sırtıttı. "Yeterince adil ama sırada beklemen gerekecek. Zach'in ilk hakkı benim."

"Güzel." Kiersten güldü. "Ben saldırmadan önce seni benim için çalıştırmasına izin verebilirim."

"Bu iyi bir fikir olabilir." Garrett öne çıktı ve Thomas'a elini uzattı. "Merhaba. Ben Garrett."

Thomas hafif bir tereddütten sonra elini sıktı. "Vay anasını..." Thomas sözünü kesip omzunun üzerinden baktı.

"Yemin kavanozu!" Katelyn yemek odasından seslendi.

Thomas yüzünü buruşturdu. "Dostum, kızın süper kahraman kulakları var." Cebini karıştırdı ve bir çeyreklik çıkardı, gözleri hâlâ Garrett'taydı. "Demek istediğim... *vay canına*, bu gerçek, canlı bir erkek arkadaş mı? Eğer öyleyse, şok oldum. Daha önce buraya hiç erkek getirmemiştin."

Brianna gülerek çeyrekliği ondan aldı, sonra da Katelyn'e uzattı; o da küfür kavanozuna para yatırmak için mutfığa koştu. Kiersten o lanet kavanoza çok para bağışlamıştı. "Hayır. Sadece Garrett. Onu Chris'in basketbol maçlarında sahanın karşısında görmüşsünüzdür."

Kiersten, Garrett'ın gülümsemesinin solduğunu görece kadar kısa bir süre içinde ona baktı.

Kimse farkına varamadan tekrar yerine oturmuştu.

Ne kadar zamandır ailesinde "sadece Garrett" olarak tanıtılıyordu? Çok uzun zamandır. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama şimdi bunun ne kadar adaletsiz olduğunu fark etti. "O sadece Garrett değil. *O* Garrett. Önemli olan tek kişi."

...ve bu çok ezikçeydi. Kulağa daha ne kadar acınası gelebilirdi ki? Garrett ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Evet, Mike ve Kiersten'la arkadaşım. Brianna da öyle ama birbirimizi çok uzun zamandır görmedik. En az bir yıl oldu."

Brianna ona sarıldı. "Garrett, bir yıl daha geçmediğinden emin ol."

"Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum." Garrett sırtıttı. "Beni göreceksin."

Kiersten gerildi. Bu gerçeği itiraf etmeye çok yakındı. "Her neyse," diye araya girdi Brianna neden onunla görüştüğünü sormadan önce. "Garrett, benimle diğer odaya gelebilir misin? Chris'i kontrol etmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki."

Mike hemen ardından geldi. "Ödevini yaptı ve üst katta Zach ile Xbox oynuyor. Gitmesine izin vermeden önce İngilizce raporunun kusursuz olduğundan emin oldum."

"Oh. Tamam." Adamın ipucunu anlamasını umarak omzunun üzerinden el salladı. "Teşekkürler."

Takip etmeye devam etti. "Arabana ne zaman baktıracaksın? Eğer ses çıkarıyorsa, sana bir şey söylüyor demektir. Geçen sefer bunu görmezden geldiğinde, seni dışarıda kurtarmak zorunda kalmıştım-"

"Yemin kavanozu." Kiersten yürümeyi bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Şimdi paranı öde ve git. Garrett'la konuşmak istiyorum." O kıpırdamayınca Kiersten ekledi, "Yalnız."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Ciddi misin?" Garrett onu koridora doğru itti. "Seni ilgilendirmez. Şimdi git diğer kardeşinle takıl. Yalnız kalmak istemeyen kardeşinle."

Mike ona asla iyileşemeyeceği kadar acı verici bir ölüm vaat eden bir bakış fırlattı ama Garrett pek endişeli görünmüyordu. "Aptalların görevleri hakkında sonra konuşuruz."

Kiersten onun kendisinden bahsettiğini hissetti. "Aptalca görevler mi?"

Garrett sırtarak, "Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Ben asla bir aptal."

"Burada benimlesin."

"Evet." Kaşlarını kaldırdı. "Ve bu da beni gezegendeki en zeki adam yapıyor."

Kalbi çarpındı. O her zaman doğru şeyleri söylerdi. "Özür dilerim."

"Benden özür dilemeyi seviyorsun, değil mi?" Daha fazlasını bekledi. Gelmeyince ellerini birbirinin üzerinde gezdirdi. "Ne için?"

Çok fazla. Yaptığı ve muhtemelen yapacağı o kadar çok şey vardı ki. Çünkü onu incitmesi an meselesiydi. Ama şimdilik... buraya ve şimdiye odaklanacaktı. "Seni daha fazla hoş karşılamadığım için. Sana *sadece Garrett dedi*. Bu çok kaba. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Sen *sadece Garrett* değilsin. Sen Garrett'sın."

Başını eğdi. "Sorun değil. Umurumda değil."

"Ama ben biliyorum. Bu çok kaba. *Ben kötüyüm*." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Kahretsin, neden ağlıyorum? Son zamanlarda her şeye ağlıyorum. Bu sabah çalışmaya ara verdiğimde bir SPCA reklamında ağladım."

"Yemin kavanozu," diye fısıldayarak onu kollarının arasına çekti. Ona sıkıca sarıldı ve eliyle başının arkasını kavradı. "Hormonlar yüzünden."

İlk birkaç ay çok ağlayacaksınız. Hatta belki de hepsi. Şimdiye kadar sadece beşinci aya kadar okudum."

Gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırdı. Ağlayacak zamanı yoktu, çünkü görünüşe göre kitap okuması gerekiyordu. Tanrım, şimdiden korkunç bir hamile kadın olmuştu. "*İleri*yi mi okuyorsun? Daha birinci ayı bile okumadım.

-Ve ben dördüncü ayımdayım!"

Kıkırdadı. "İkimiz için de okuyacağım. Bana soru sorabilirsin, ben de cevaplarını veririm."

"Yapmak zorunda kalabilirim," diye fısıldadı. "Henüz bir kopyasını bile almadım."

Vücutlarını ayırdı ve ellerini kadının omuzlarına koydu. "Bu sadece aptal bir kitap. Başka bir şey değil."

Elinin tersiyle bir damla gözyaşını sildi. Tanrı aşkına, neden ağladığını bile hatırlayamıyordu. Kitap yüzünden miydi? "Ama sen okuyorsun. O kadar aptalca olamaz."

"Ben sadece sen okumak zorunda kalmayasın diye okuyorum. Sana tüm önemli şeyleri anlatacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Ona baktı ve gözlerinde gördüğü sıcaklık karşısında nefesini tuttu. Daha önce olduğu gibi onu önemsemediğini söylemiş olabilirdi ama gözlerinde bir şey gördüğüne yemin edebilirdi. Ve ilk defa bu onu korkutmuyordu. "Teşekkür ederim."

Parmak uçlarında yükseldi ve onun yanağını öptü. Saat beş yönündeki gölgesi dudaklarını gıdıkladı. Ondan geri adım atmak zordu, özellikle de onu bırakmak istemiyormuş gibi kalçalarını sıkıca kavradığında, ama ondan uzaklaştı. Yapmak zorundaydı, onun güçlü kollarında kıvrılmak ve asla hareket etmemek ne kadar cazip olursa olsun. Bunu daha önce de yapmıştı. Bakın nasıl bitmişti.

Onu hemen bırakmadı. "Kiersten..."

"Yapma." Dudağını sertçe ısırды ve başını salladı. "Sakın söyleme. Bunu yapmamalıydım."

Gözleri parladı. "Neden olmasın?"

Aman Tanrım. Bu basit kelimeler anılarımı canlandırdı. "Çünkü bunu berbat edemeyiz. Bebeğimizin iyi geçinmemize ihtiyacı var. Bir çift olarak kalmaya. Ve Pete'den sonra, işlerin ne kadar çirkinleşebileceğini ilk elden gördüm. Bizim için bunu istemiyorum. Eğer plana sadık kalırsak bu gerçekten işe yarayabilir."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Yani dokunmak yok mu?" "Dokunmak yok."

Dokunmayı o kadar çok istemesine rağmen canı yanıyordu. Ve istemeye hakkı olmayan şeyleri istemeye başlamış olsa da. Ya da belki de bu, aynı çatı altında yaşarlarken ondan mümkün olduğunca uzak durmak için *daha* da önemli bir nedendi.

Bu kadar güçlü duygular bir araya geldiğinde alev almak zorundaydı.

Altıncı Bölüm

Ertesi gün Garrett omzunu Mike'a çarparak onu sahada yere düşürdü. Hepsi antrenmanlarda sert oynadıkları için bu kendi başına çok garip bir şey değildi, ancak Garrett üç sayılık bir atış yapmadan önce diğer takım arkadaşları Stephen ve Riley'yi yarı sahada ezmeye devam etti. Memnuniyetle gülümsemek yerine topu aldı ve takım arkadaşlarına döndü.

Kiersten'a duyduğu arzuyu terleyerek kanından çıkarması gerekiyordu.

"Hadi şu oyunu tekrar oynayalım. Yarın Golden Nugget'la oynayacağız. Zor olacak-" Garrett arkasını döndüğünde takım arkadaşlarını yerde buldu. "Siz hergeleler yerde ne halt ediyorsunuz? Kestiriyor musunuz? Kalkın lan ayağa."

"Tamam, senin neyin var böyle?" Riley, Garrett'ın ayaklarına yakın bir yerden sordu. "Bütün gün bizi eziyorsun, sonra da bunu tekrar yapman için heyecanla ayağa fırlamadığımızda bağıryorsun?"

"Evet, biliyorum," diye tersledi. Gözleri sahanın üzerinde gezindi. "Al hangi cehennemde? Dizine prenses yara bandı almak için eve mi gitti?"

Mike yavaş ve net bir sesle, "Hayır, dikiş attırmaya gitti," dedi. "Dizini yarmışsın. Sen üçlük atarken o da gitti."

Garrett topu yere bırakıp ayağını üzerine koydu ve bakışlarını takım arkadaşlarının üzerinde gezdirdi. Her birinin ya kanaması vardı ya da nefes nefese kalmışlardı. İçini bir pişmanlık kapladı. Herkes sinirini sahada çıkarırdı ama o bu gece işi abartmıştı. "Kahretsin. Özür dilerim çocuklar."

Bakıştılar ve ayağa kalktılar, kıyafetlerini fırçaladılar ve onun özrünü kabul ettiklerini mırıldandılar. Yine de Mike hariç hepsi ondan uzaklaştı. "Sorun değil ama bence bu gecelik bu kadar yeter. Yeterince pratik yaptık," dedi Mike, alındaki teri silerek. "Eve gitme zamanı."

Garrett gözlerini yorgun takım arkadaşlarından kaçırarak, "Elbette," diye onayladı. Onun bastırılmış hayal kırıklıkları ve gelecek korkuları yüzünden acı çekiyorlardı. *Baba* olacaktı. İki çocuğa babalık yapacaktı.

Bu bok hakkında ne biliyordu ki?

Kiersten'ın yanında soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama içten içe panikliyordu. Onunla birlikte yaşamalı ama ona dokunmamalıydı. Onunla birlikteymiş gibi davranmalıydı,

ama olmamak. İki çocuğa baba olacak ama hayatının geri kalanında bekar kalacaktı. Planı kabul ettiğinde yaptıklarının sonuçlarını hiç düşünmemişti. Elbette aşık olabilir ve başka bir kadınla evlenebilirdi. Kiersten'in çıkardığı sonuç buydu.

Ama gerçekten yapamazdı.

Onları terk edip başka bir kadınla evlenirse, çocuklar nasıl tepki verir? Kiersten ne yapardı? KÜÇÜK aileleri nasıl toparlanırdı?

Önünde sadece iki seçenek vardı. Kiersten'a kalbini bu fikre açarsa onu sevebileceğini göstermenin bir yolunu bulmak ya da sadece fırsatını bulduğunda anlamsız kaçamaklar yapan bir bekâr olarak kalmak.

Birinci seçeneği daha çok tercih etti.

Kiersten'a karşı hissettiği duygular azalmıyordu. Aksine daha da güçleniyordu. Ama onun da aynı şekilde hissetmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydı ve bunun *mümkün* olduğundan bile emin değildi.

Mike, berbat geleceğinden çıkıp şimdiki zamana döndüğünde hâlâ Garrett'a dikkatle bakan Riley ve Stephen'a, "Siz gidin," dedi. "Garrett'la yalnız konuşmam gerek."

Harika. Sadece harika. Son zamanlarda herkes onunla yalnız konuşmak istiyordu. Ve genellikle iyi haberler içermiyordu. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Riley ve Stephen yorgun adımlarla spor çantalarına doğru yürürken fısıldaşıyor ve omuzlarının üzerinden bakıyorlardı. Spor salonundan çıktıklarında Mike ona ters ters baktı. "Bu gece neyin var senin?"

"Ne demek istiyorsun?" Garrett başına geleceğini bildiği şeyden korkarak sordu. Bankın üzerindeki beyaz havluya yüzünü silmekle meşguldü. Mike'ın onu bu kadar iyi okuyamaması için havluyu yüzünün üzerinde tutabilmeyi diledi. Kiersten Mike'a söylemesine ne zaman izin verecekti? Bu kaçamak cevaplar onu öldürüyordu. Ama önce Chris'e söylemek istiyordu. Sonra Mike ve Brianna'ya. "Sadece enerjik biriyim."

Mike havluyu Garrett'ın yüzünden çekip aldı ve salonun diğer ucuna fırlattı. Görevli ona pis bir bakış fırlattı ve sonra havluyu almak için eğildi. "Kim bu kız? Onu tanıyor muyum?"

Garrett bir "kadın" olduğunu inkâr etmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Biriyle görüştüğünü biliyorum." Mike eşyalarını çantasına tıktırdı ve sonra Garrett'a bir göz attı. "Onunla ne oldu? Çok kötü görünüyorsun."

Noel Baba'nın sahte olduğunu yeni keşfeden çocuk."

"Biriyle çıktığımı nereden biliyorsun?" Garrett onu izledi, en iyi arkadaşının onun lanet duygularıyla bu kadar ilgilendiğine inanamıyordu. "Peki sen benim aşk hayatım hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?"

Mike gözlerini devirdi. "Aylardır benimle bara gelmiyorsun. Seni boşuna bekâr kalmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum, o yüzden bunu anlamak çok kolay. Bir kız olmalı."

Mike'a yalan söyleyemezdi. Gerçeğin tamamını söylemek zorunda değildi ama bir kısmını söyleyebilirdi. İsimleri saklayabilir ya da bunun gibi bir şey yapabilirdi. Garrett, "Bir kız var ama sinirlenmemin nedeni bu değil," diye mırıldandı, kalbi hızlanmıştı. "Baba olacağımı yeni öğrendim."

"Ne?" Mike gözlerini kırıştırdı ve oturdu, hafifçe yeşil görünüyordu. "Kahretsin dostum. Kim bu kız? Onu tanıyor muyum? Bebek onda mı? Onu seviyor musun? Evleniyor musun? *Kim o?*"

Cevaplayamadığı tek soruyu Mike iki kez sormuştu. Müthişti. Garrett başını salladı ve en iyi arkadaşının yanına oturdu. "Benimle birlikte olmak istemiyor... ama bunu değiştirmeye çalışmayı planlıyorum. Evet, onu tanıyorsun ama henüz bu konuda konuşmaya hazır değilim. Onun yanına taşınacağım, o yüzden yakında öğrenirsin."

"Bekle." Mike elini kaldırdı. "O seni istemiyor ama sen onu istiyorsun ve onun yanına mı taşıyorsun? Bu kadını ne zamandır tanıyorsun?"

Çok uzun. Garrett yutkundu ve elleriyle yüzünü kapattı. "Onu hamile bırakacak kadar uzun," dedi kuru bir sesle.

Mike ayağa fırladı ve yüzünde kararlı bir ifadeyle volta atmaya başladı. Garrett, Mike'ın yüzündeki kararlı ifade karşısında inledi ve eşyalarını toplamaya başladı. Mike onun kimden bahsettiğini anladığında postalayacaktı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Mike kız kardeşlerine karşı son derece korumacıydı ve anne babaları öldüğünden beri de öyleydi.

Daha korumacı olduğu tek kişi Chris'ti.

"O zaman onu tanımalıyım. O da kim? O-?" Mike sözünü kesti ve kelimeler boğazında düğümlendi. "*Onun* burada ne işi var? Böyle uğradığına göre bir şeyler ters gidiyor olmalı."

"Kim?" Garrett su şişesini çantasına sokarken bakma zahmetine girmeden sordu. Mike'ın şu anki düşünce tarzından uzaklaşmak Garrett'ın kitabında hoş karşılanan bir şeydi.

"Kiersten. Nerede olduğumuzu nasıl bildi?" Mike çoktan ona doğru yönelmişti, adımları hızlı ve kararlıydı. "Hey, Chris iyi mi?"

Garrett kendini derin bir nefes alıp vermeye zorladı. Burada olması, kendisinde ya da bebekte bir sorun olduğu anlamına gelmiyordu. Onlarla tamamen alakasız bir şey hakkında konuşmak istediği için gelmiş olabilirdi. Garrett Mike'ı geçerek onun yanına koştu. "Hey, seninle ilgili her şey yolunda mı?"

Kendini sakın ve derli toplu tutma niyetine rağmen sesi sert çıkmış olmalı ki Mike ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Ben iyiyim. Chris de iyi. Evde ödevini bitiriyor." Kiersten kızardı ve saçlarını düzeltti. Kendini rahatsız hissettiğinde bunu hep yapardı. Gözleri Mike'tan Garrett'a kaydı. "Garrett, biraz konuşabilir miyiz?"

"Neden onunla tekrar konuşmak istiyorsun?" Mike önce Kiersten'a, sonra da Garrett'a kuşkuyla baktı, yeşil gözleri yuvarlaktı. İkisinden de uzaklaştı ve kıpkırmızı kesilerek başını salladı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Garrett Mike'ın yanından iterek geçti ve Kiersten'ı dirseğinden yakaladı. "Tabii, hadi gidelim. Çabuk olalım."

Kiersten'ın yanakları kızardı ve adam onu dışarı çıkarırken omzunun üzerinden baktı. "O biliyor mu? Ona söyledin mi?"

"Hayır," dedi. "Ama az önce bana bunu sorarak yaptın."

"Seni öldüreceğim, orospu çocuğu!" Mike bağırdı, Garrett'ın hoşuna gitmeyecek kadar canlı ve hevesli görünerek peşlerinden koştu. Yani şokunu atlatmıştı bile. Mükemmeldi. "Buraya gel de kıcını düzgünce tekmeleyeyim."

"Ona ve Brianna'ya sakın bir akşam yemeğinde anlatma planım suya düştü," dedi sesi gergin bir şekilde.

Omzunun üzerinden baktı. Mike onlara doğru yaklaştı. "Evet, planın mahvoldu diyebilirim."

"Bundan daha hızlı hareket edebileceğini biliyorum," dedi Kiersten, elini çekiştirerek. "Hadi gidelim."

Kiersten hızlandı ama Garrett ayaklarını kaldırıma gömdü. "Ondan kaçmıyorum. Bana bağırp çağırmak için bir şansı hak ediyor."

"Hayır, yok." Göz ucuyla ona baktı ve solgunlaştı. "Seni öldürecek. Şaka yapmıyor. Neden ona söylemek istemediğimi sanıyorsun?"

Garrett başını salladı ve yüzünü buruşturarak Mike'a döndü. "Hayır, yapmayacak. Yıllardır en iyi arkadaşız, o yüzden sadece-"

Wham.

Garrett yıldızları gördü ve sırt üstü yere düştü. Kafasının arkası betona çarptı. Kahretsin, bu enayi yumruğundan daha çok acıtmıştı. İnleyerek doğruldu ve gözünü tuttu. "Kahretsin, Mike. Ne oluyor be? Bir planımız var-"

Mike onu gömleğinden tutup yüzüne doğru eğildi ve homurdandı: "Seni burada ve şimdi öldürmemem için bana tek bir neden söyle."

Garrett, Kiersten'a hızlı bir bakış atarak, "Sana spor salonunda nedenini söylemiştim," dedi. "Hatırladın mı?"

"Bırak onu Mike," diye tersledi Kiersten, Mike'ın kolunu çekiştirerek. "Ben artık küçük bir çocuk değilim. Biz yetişkiniz ve Garrett tüm yol boyunca yanımda olacak."

Mike yutkundu ve Garrett'ın gömleğindeki ölümcül tutuşunu bırakmadan çenesini esnetti. "Uyumda bile değil."

Garrett sağlam gözünü kısarak Mike'a odaklanmaya çalıştı. "Üzgünüm dostum ama liseden beri ona karşı ne hissettiğimi biliyorsun. Bu pek de sürpriz sayılmaz."

"Ne?" Kiersten şaşkınlıkla Garrett'a baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Mike'ın tutuşu bir parça gevşedi. "Kiersten, bizi bir saniye yalnız bırakabilir misin? Konuşmamız gerek. Kızlara izin yok."

"Hayatta olmaz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ters ters baktı. "Seni onunla bırakmayacağım."

"Sorun yok," dedi Garrett. "Bir dakikaya ihtiyacımız var."

Oflayıp puflayarak arabaya doğru yürüdü. Onu duyan olmayınca Mike, "O küçük bir velet ama benim kız kardeşim. Ve kimse kız kardeşimle uğraşamaz. Sen bile."

Eğer bir başkası Kiersten'a velet deseydi, yere kapaklanırdı. Ama kardeşine hak vermek zorunda olduğunu tahmin ediyordu. "Hiçbir şey istemeyecek. Yemin ederim."

"Peki ya Chris?"

"Artık bir babası olacak," dedi Garrett, ses tonu sabitti. "Onun için orada olacağım. Her zaman. Her yerde."

Mike rahatladı ve Garrett'ı bırakarak bakışlarını ondan ayırmadı. "Uzun, çok *uzun* hayatımın geri kalanında seni bu konuda tutacağım. Başarısız olursan bana hesap verirsin."

Garrett başını salladı. Mike ona bunu düzeltmesi için bir şans verecekti, yani Kiersten'ı birbirlerine aşık olmaları ve evlenmeleri gerektiğine ikna edecekti ama ya başaramazsa ya da Kiersten'ın kalbini kırarsa? Mike onu parçalara ayırmadan önce kışını tekmelemek için sıraya giren ilk kişi olacaktı.

"Anlaşıldı," dedi Garrett. "Eve girdikten sonra onu kendime aşık etmeyi umuyorum. Muhtemelen başarısız olacağım... ama en azından denemek zorundayım."

"Kesinlikle öyle." Mike onu geri itti ve ona son bir uyarı bakışı attı. "Ama bu kolay olmayacak. Çok fazla incindi."

"Biliyorum ama benden zarar görmeyecek. Bana güvenebilir, sen de güvenebilirsin." Mike arabadan ona ters ters bakan Kiersten'a baktı. "Aramızdaki tek normal kişi Brianna. Ona ne oldu da bu kadar insanlaştı bilmiyorum."

"Sen de insansın. Kiersten da öyle." Garrett da Kiersten'a baktı. "Eğer onun güvenini kazanırsam... sevgisini de kazanabilirim. Bunu biliyorum."

Mike, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle ona doğru döndü. "Bence onun acısını hafife alıyorsun."

"Ve sen de benim bağlılığımı hafife alıyorsun." Garrett ellerini ceplerine soktu ve soğuk havadan derin bir nefes aldı. "Kazanana kadar pes etmeyeceğim."

"Bence sen delisin." Mike başını salladı. "Ama şunu unutma. Sana şans vermemin tek nedeni en iyi arkadaşım olman. Onunla aranı bozarsan bu küçük gerçeği unutturum."

Yedinci Bölüm

Kiersten arabada Garrett ve Mike'ın "erkek erkeğe konuşmalarını" bitirmelerini bekledi. *Kızlara izin yokmuş, kışımın kenarı.* Direksiyonu sıkıca kavradı ve sabırsızlıkla iç geçirdi. Chris evde biraz yalnız bırakılabilecek kadar büyüktü ama aynı zamanda çok uzun süre yalnız bırakılmayacak kadar da büyüktü. Gençlerin başı belaya girerdi. Bunu çok iyi hatırlıyordu. On iki yıl önce kendisi de en büyük baş belalarından biriydi.

Ama sonra Sue öldü ve Chris'in bir anneye ihtiyacı vardı... ve her şey değişti.

Ve şimdi tekrar değişiyordu. Olmak istemediği bir şeye dönüşüyordu. Buraya uğramayı planlamamıştı ama Garrett telefonuna cevap vermeyince iyice düşünmeden spor salonuna gitti. Onu sekreter bir sürtükle ya da başka bir şeyle kafayı çekerken bulmayı bekliyordu. Pete gibi.

Umursamakla bile fazla mı kız gibi davranıyordu?

Tarafından

Onu bu şekilde kontrol etmek mi? Geri çekilmeli mi? Muhtemelen bu soruların hepsine evet. Özellikle de sonuncusuna. Ama bebeğinin babasına ulaşamadığında nasıl davranması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Belki *Sunday Post* gazetesinde yayınlanan "Bayan Görgü Kuralları" köşesi ona bir şeyler söyleyebilirdi.

O zamana kadar... eve dönmesi gereken bir çocuğu vardı.

Kornaya bastı ve Garrett'a işaret etti. Mike'a bir şeyler söyledi ve sonra koşarak pencereye geldi. Kadın camı indirdi ve adam içeri eğildi. Mavi gözleri parlak ve ihtiyatlıydı. Başının etrafında sağa sola savrulan bukleleriyle çok yakışıklı görünüyordu. Ona her yaklaştığında, ona dokunmaya direnmek daha da zorlaşıyordu.

Bu da mesafesini koruması için bir sebepti.

"Ne oldu?"

Kıpırdandı. "Bu gece bana gelmeni istiyorum. Chris'e bebekten birlikte bahsetmemizi istiyorum."

"Tamam." Ona yakından baktı. "Sadece arayabilirdin."

"Ben yaptım." Çenesini kaldırdı. "Cevap vermedin, ben de marketten eve dönerken buraya uğradım."

"Kahretsin, özür dilerim."

"Neden açmadın?" Direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki elleri ağrıdı. "Hayatımdaki adam en son telefonunu açmadığında, başka birini aramakla meşgul olduğu için açmamıştı. Yani sekreterini."

Kaşlarını indirdi. "Ben o değilim. Sadece oynuyordum top."

"Bir dahaki sefere telefonunu yanından ayırma," dedi. "Sana güvenebileceğimi bilmem gerek."

Ondan bunu talep ederken bile mantıksız davrandığını biliyordu. Ona hiçbir şey borçlu değildi, en azından tüm dikkatini ona vermesini. Eğer işten sonra fişini çekmek istiyorsa, ona bağırması için hiçbir neden yoktu. Hem de hiç.

Yine de ağzından kelimeler dökülüverdi.

Ona baktı. "Bakacağım. Ve bana güvenebilirsin, Kiersten."

"Umarım öyledir," dedi, sesi tahta gibiydi.

Ama içten içe onun doğru söylediğini biliyordu. Pete'in yaptığı gibi bir pislik olmayacağına güvenebileceğini biliyordu. *Kardeşiyle* basketbol oynamak için telefonunu bırakmaya cüret ettiği için ona kızmıştı. Onun nerede olduğunu biliyordu ama yine de buraya geldiğinde onu kayıp olarak bulmayı umuyordu.

Pete'in yaptığı gibi onu hayal kırıklığına uğratmasını beklemek. Mesela hayat vardı.

Kendini toparlaması gerekiyordu.

Elleriyle yüzünü ovaladı. "Bundan sonra telefonuma daha dikkat edeceğim. Acil bir durum olabilirdi. Başkalarının bana 7/24 ihtiyaç duymasına henüz alışamadım."

Şimdiden bunun ağırlığını omuzlarında hissediyor muydu? Onun yanına taşındığı için şimdiden pişmanlık duyuyor muydu? Onunla birlikte olmak

istediğine? O geri döndü

Direksiyonu kavradı, kalbi sıkıştıyordu. "Geri çekilmek ister misin? Çok geç değil."

Gözlerini ona dikti. "Hayır. İstiyorum. Yapmıyorum."

İçinden garip bir rahatlama dalgası geçti. Başlangıçta onun yanında olmasını hesaba katmamış olsa da, artık bunu tek başına yapabileceğini düşünemiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Bunu kendine itiraf etmek ne kadar tuhaftı. "Tamam. Sadece emin olmak istedim."

"Bunu tekrar tekrar söyleyeceğim ta ki sen inan bana. Seni terk etmeyeceğim." Burnu onunkine değecek şekilde eğildi ve elini karnına koydu. "Ne kadar kavga edersek edelim, telefonumu kaç kez çantamda unutursam unutayım ya da işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın

-Ve zorlaşacak, inan bana, burada senin yanında olacağım. Kolay olacakmış gibi davranmıyorum, ama gitmiyorum ya da kaçmıyorum. Anladın mı?"

Şüphelerini ve korkularını yuttu. Adam ona inanmak istemesini sağladı. Belki zamanla inanabilirdi. Onu Pete'le kıyaslamaktan vazgeçmek için gerçekten çok çabalarsa... belki yeniden başlamayı öğrenebilirdi. Tanrım, öyle umuyordu. "Tamam."

Bir saniye daha ona baktı, yüzündeki sert çizgi çenesi biraz gevşedi. "Seni kamyonetimle evine kadar takip edeceğim."

Dudaklarını yaladı. "Benim yerim değil. Bizim yerimiz."

"Doğru." Ona göz kırptı. "*Bizim* yerimiz," dedi usulca, sesi yumuşak bir gelgit gibi onu yıkıyordu.

Arabadan geri çekildi, bunu yaparken eli göğsünü okşadı. Kadın ürperdi ve bacaklarını birbirine bastırdı. Neden yine birbirlerine dokunmuyorlardı? Ah, evet. Doğru ya. Kurallar.

Park yerinden çıkarken Mike'a el salladı ve o da elini tuttu. elini sarışın kafasına götürerek "beni ara" işareti yaptı. Başını salladı ve saatini işaret etti. *Evet*. Belki sonra. *Belki daha sonra*. Bu konuşmayı pek de dört gözle beklemiyordu. Onun yerine telefonunu eline aldı ve Brianna'yı aradı. Mike'tan önce ona söyleyebilirdi.

"Alo?" Brianna
söyledi. "Selam,
abla."

Brianna güldü. "Bir gün bir ziyaret, ertesi gün bir telefon? Olay nedir?"

Kiersten irkildi. Arka arkaya iki gün temas için bir fırsat olmamalıydı.

"Bazı haberlerim var."

"Tamam."

"Ben...uh..." Kiersten bunu söylemenin iyi bir yolunu bulmaya çalıştı. Her şeyi berbat etmiş gibi görünmeden iyi bir şekilde anlatmanın bir yolunu... Ama hiçbir şey bulamadı. Sahra Çölü kuruluğu gibi.

Brianna boğazını temizledi. "Bir süredir sessizsin. Sinirlenmeye başladım. Neyin var? Hasta falan değilsin, değil mi?"

"Hayır. Tanrım, hayır." Titrek bir nefes aldı. Brianna da Michael gibi kanser olduğunu düşünmeden önce tükürme zamanı gelmişti. "Ya da en azından uzun süre değil. Yaklaşık dokuz ay."

Ölüm sessizliği. "Ciddi
misin?" "Ciddiyim."

Daha fazla sessizlik. "Garrett?"

"Evet." Kiersten nefesini tuttu. Şimdi gerçek an gelmişti. Brianna ağlayacak mıydı, bağırarak mıydı, yoksa mutlu mu olacaktı? "Bir şey söyle."

"Onu seviyor musun?"

Elbette bunu sormak zorundaydı. "Biz birlikte değiliz. Sadece birlikte yaşayacağız ve bebeği ortak olarak büyüteceğiz. Hepsi bu."

Brianna homurdandı. "Soruma cevap vermedin."

Kiersten tereddüt etti, kendi yolundan sola döndü. "Tek bildiğim birlikte bir gece geçirdiğimiz ve şimdi hamile olduğum. Ve o benim için burada olmaya hazır. Bizim için."

"Sana karşı bir şeyler hissediyor." Brianna cips poşetine benzeyen bir şeyle oynadı. "Bunu biliyorsun, değil mi? Gerçek duygular."

Kiersten dudağını ısırdı. "Artık olmadığını söylüyor."

"İstedیği kadar söylesin. Ama o seni önemsiyor. Sadece emin ol..."

Brianna sözünü bitirmeyince Kiersten "Evet?" diye sordu.

"Onun kalbini kırma."

Kiersten irkildi. Brianna bile sonlarının geldiğini biliyordu. Kiersten, Garrett için iyi biri değildi. En son kalbini bir erkeğe açtığında ne olduğuna bak. Nişanlısı sekreteriyle yatmıştı. Hayır, odaklanabileceği tek kişi Chris ve şimdi de bebeğiydi. "Açmayacağım. Bunu platonik tutuyoruz. Duygulara yer yok."

"Bu mümkün değil."

"Olacak."

Kiersten, Brianna'nın gözlerini devirdiğini duyar gibiydi. "Madem öyle diyorsun. Ama o senden hoşlanıyor. Ve sen ondan aynı şekilde hoşlanmıyorsun." "Onu önemsiyorum," dedi kız, koltuğunda kıpırdanarak. "Bunlar tamamen farklı iki şey."

Brianna Thomas'a bir şeyler söyledi, kulağa *yatak* ve *on dakika* gibi gelen bir şeyler ve Thomas'ın karşılık veren kıkırdamasını duydu. Kiersten'in içine küçük bir kıskançlık ateşi düştü. Buna sahip olabilmeyi diledi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Brianna ona ne demek istediğini sormadı bile. "İster inanın ister inanmayın, bu dünyada mutlu romantik ilişkiler de var. Ben iki tane yaşadım." İçini çekti. "Thomas beni sadece hayatta tatmin etmekle kalmıyor. Üzgün olduğumda beni gülümsetiyor. Çıglık atmak istediğimde beni güldürüyor. Ve ne olursa olsun yanımda oluyor. Bana evlenme teklif ettiği gece burnunu kırdım ve o yine de benimle evlenmek istedi. İşte aşk budur."

"Aşk bu," diye yineledi Kiersten. Bir kahkaha attı. Bu hikâyeyi çok iyi biliyordu. "Bazen gece geç saatlerde bunu istediğimi düşünüyorum. Ama sonra sabah oluyor ve neden istemediğimi hatırlıyorum."

Brianna küçük bir ses çıkardı. "Belki de burnun kırılmasa bile çoktan sahip olmuşsundur."

"Bundan şüpheliyim." Kiersten arabasını garaj yoluna çekti ve dikiz aynasına baktı. Garrett sokağa park etti ve arabadan atladı. Hayatında ailesi dışında hiç kimseden sevgi görmemişti. Eğer öyleyse... bunu bilmiyor muydu? "Tamam, gitmem gerek."

Brianna'nın başını salladığını duyar gibiydi. "Bana duyguların hakkında korkmadan düşüneceğine söz ver. En azından bir gün onu sevmeye başlayabileceğin ihtimalini göz önünde bulunduracağına?"

"Söz veriyorum," diye fısıldadı Kiersten. "Güle güle."

Cevap beklemeden telefonu kapattı ve kapı koluna uzandı. Garrett ondan önce davranarak kapıyı açtı ve elini ona uzattı. "Kiminle konuşuyordun?"

"Brianna."

Başını salladı. "Biliyor mu?"

"Biliyor."

"Ve?"

"İyi karşıladı." Kiersten elini onun elinin içine kaydırды ve ayağa kalktı. Parmakları onunkilerin üzerinde nazıkçe gezindi ve Kiersten onun elini tutmaya devam etmek istedi. Bırakmak istemedi. Ama elini kurtardı ve cebine soktu. Başını eve doğru eğdi. "Şimdi sadece ona söylememiz gerekiyor."

"Doğru." Elini saçlarının arasında gezdirdi. Bir an için, geçen hafta olduğu kadar kendinden emin görünmüyordu. Korkmuş görünüyordu. "Hazır mısın?"

"Evet." Ona dokunmamak için ellerini ceplerinde tutmaya dikkat ederek yolu açtı. O kadar zordu. "Önce konuşmayı benim yapmama izin ver. Sonra sen de katılabilirsin."

"Tamam."

İçeri girdiler. PlayStation'ın sesi oturma odasını doldurdu. "İçeride oynadığını duyuyorum. Ödevini bitirdin mi?"

"Evet." Televizyon durdu ve Chris kanepeye geri yaslandı. "Hepsi masanın üzerinde kontrol edilmeyi bekliyor."

Garrett onun önüne geçerek kendini görünür kıldı. "Matematik ödevini bile mi?"

"Ah, evet." Chris dudaklarını büzerek Kiersten'a baktı. "Beni kontrol etmesi için öğretmenimi eve mi getirdin? Notumu B'ye yükselttim."

Burada veli/öğretmen toplantısı mı yapıyorsunuz?"

Kiersten güldü ama bu onun kulaklarına bile sahte geliyordu. "Hayır. Bu bir toplantı değil. Ama konuşmamız gerekiyor."

Chris ikisine de baktı. "O...tamam."

Garrett kanepeye oturarak, "Okulla ilgili bir şey değil," diye ekledi. Tamamen rahatsız ve kaçmaya hazır görünüyordu. "Biraz rahatla dostum."

Chris başını salladı ama hâlâ gergin görünüyordu. Garrett'ı aile etkinliklerinde görmüştü, hatta koçu olmadan önce Chris'in birkaç doğum günü partisine bile gelmişti. Ama son zamanlarda değil. Garrett ne zaman gelse, Chris yattıktan sonra geliyordu. Ya da Chris gittiğinde. "Ne var ne yok?"

Kiersten derin bir nefes aldı. "Koç Garrett'la aynı okula gittiğimizi ve sonrasında da arkadaş kaldığımızı biliyorsun. Değil mi?"

"Evet." Başını salladı. "Lisedeyken, ama bu yıllar önceydi."

Garrett kıkırdadı. "Sakin ol dostum. *O kadar* yaşlı değilim."

"Bunu neden Bay Kelly ile konuşuyoruz?" Ona tuhaf bir bakış attı. "Yoksa onun yerine size Koç Garrett mı demeliyim?"

"Ona Garrett de."

"Garrett?" Chris geniş gözlerle ikisinin arasına baktı. "Neden?"

Kiersten boğazını temizledi. "Şey..."

Chris'in rengi soldu. "Lütfen bana çıkmadığınızı söyleyin. Bu iğrenç olurdu. Arkadaşlarım ne der?"

"Hayır," dedi

Kiersten. "Evet,"

dedi Garrett.

İkisi de donup kaldı ve birbirlerine baktılar. Lanet olsun. Her şeyi berbat ediyorlardı ve Chris'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kiersten sonunda, "Durum biraz karışık," dedi.

Chris öne doğru eğildi, gözleri Kiersten'in üzerindeydi. "Şaka yapıyor olmalısın. Böyle bir şey olmayacak."

Garrett dizlerini sıktı. "Hayır, hayır. Şaka yapmıyorum. Dahası da var."

"Daha fazla mı?" Chris Garrett'a döndü, tüm vücudu gergindi. "Yani sen çıkmıyorsun ama çıkıyorsun... ve şimdi sana Garrett mı demem gerekiyor? Ve hâlâ *daha fazlası mı* var?"

Kiersten irkildi ve Garrett adına cevap verdi. Şu anda onun boyunu çoktan aşmıştı ve bunu biliyordu. "Doğru."

Chris kaşlarını kaldırdı. Bunu yaptığında annesine benziyordu. Sue'yu düşündüğünde her zaman sızlayan göğsünü ovuşturdu. "Pekâlâ. Ne oldu?"

Kiersten yine donup kalınca Garrett içini çekti. "Bak dostum. Annenin bir bebeği olacak ve ben de yanına taşınıyorum."

Kiersten'ın nefesi kesildi. Haber vermeden böyle bir şeyi ağzından kaçıramazdı. Bu büyük bir haberdı. Bunun için çalışman gerekiyordu. O kelimeleri söylemenin mükemmel yolunu bulmadan önce birkaç deneme yapmalıydınız. Chris sinirlenebilir ve-

Chris omuz silkti. "Tamam."

"*Tamam* mı?" Kiersten gözlerini ovuşturdu. "Bu kadar mı? Tamam mı?"

"Ne bekliyordun ki?" Chris ayağa fırladı. "Yaptığın şeyi geri alamazsın. Sen benim lanet koçumla yattın ve şimdi ben ağabeylik yapacağım. Hey, arkadaşlarım bana gülecek ve Garrett yüzünden oyuna girmekle suçlayacaklar ama her neyse. Sen mutlu olduğun sürece sorun yok."

Kiersten yüzünü buruşturdu. Evet. O iyi değildi. "Kızma. Planlanmış bir şey değildi. Bir anda oluverdi."

"Gerçekten mi?" Yumruklarını sıktı, yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. "Seks eğitimi aldım. Nasıl olduğunu biliyorum ve sevişmek için iki kişi gerekir. Bu bir *kaza* değil, o yüzden öyle olduğunu söyleme."

Garrett da ayağa kalktı. "Bazen yetişkinler her şeyi enine boyuna düşünmeden yaparlar. Tıpkı çocuklar gibi."

"Evet, pekala." Chris kollarını iki yana açarak ona doğru döndü. "Keşke ikiniz de bunu enine boyuna düşünseydiniz. Ve bunun *benim* için ne anlama geldiğini."

"Biliyorum. Özür dilerim," dedi Kiersten ve Chris'in omuzlarından tutup onu kendine çekti. Chris'in başının üzerinden Garrett ile bakıştılar. "Ama Garrett artık yanımıza taşınacak. Bir aile gibi olacağız."

"Bir aile mi?" Chris kendini kurtardı. "Pete'le birlikte olmamız gerektiği gibi mi demek istiyorsun? Bu gerçekten işe yaradı."

"Evet." Garrett küçük tırnağını ısırarak önlerinde volta attı. "Ama ayrılma kısmı hariç. Chris... Sen ve annen için burada olacağım. Ve bebek için de. Söz veriyorum. Neye ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Zamanı geri almanı, ellerini annemden uzak tutmanı ve evimden uzak durmanı istiyorum," diye hırladı Chris. "Bunu bana verebilir misin?"

Kiersten'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın duymamıştı. "Chris!"

"Sorun yok. O kızgın." Garrett elini kaldırdı. "Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Hem seni hem de anneni önemsemişimi kabul etmek zorundasın."

Chris sönmüş gibiydi. Kanepeye çöktü ve dramatik bir şekilde arkasına yaslandı. "Siz ikiniz evleniyor musunuz?"

"Hayır." Kiersten onun yanına oturdu ve elini dizine koydu. "Ama yine de bir aile olacağız, bunu resmileştirecek bir kağıt parçası olmasa bile."

Chris'in dizi onun elinin altında gevşedi. "Sanırım arkadaşlarım benimle dalga geçmediği sürece sorun yok." Biraz omuz silktilti. "Her zaman bir ağabey olmak istemişimdir."

Kalbi sıkıştı. Kardeş olmak istiyordu. Onun hakkında bunu bile bilmiyordu. Sakinleştiğinde ve onu en başta üzen her neyse onu düşündüğünde her zaman mantıklı düşünme şekli onu etkilemekte asla başarısız olmamıştı. Aslında bu yönüyle ona Mike'ı hatırlatıyordu. Aynı mizacı paylaşıyorlardı. Omuzlarından büyük, ağır bir yük kalktı. Bunu başarabilirdi. "Pekala, şimdi olacaksın."

Tereddüt etti. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Henüz değil. O zamana kadar..." Ne zaman olduğunu bilmediğini fark ederek sözünü kesti. Gelecek hafta doktor randevusu vardı ama o zaman öğrenebileceğinden şüpheliydi. Öğrenmek istiyor muydu, yoksa beklemek mi istiyordu?

Garrett araya girdi. "Beşinci ay. Yirmi hafta. *Eğer* o zaman öğrenirsek."

Tam köşedeydi. Vay anasını.

"Harika." Chris başını salladı ama hâlâ Garrett'ın bakışlarından kaçınıyordu. "Artık bu konu hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz? Oyunumu tekrar oynamak istiyorum."

"Tabii."

Oyununu durdurdu ve kumandayı çok sıkı tutsa da onları görmezden gelmeye devam etti. Ona biraz daha baskı yapmak, gerçekten iyi olduğundan emin olmak istedi ama zamana ihtiyacı olduğunu hissetti. Zamana ve boşluğa. Bu açıdan ona çok benziyordu. Kiersten, Garrett'a kendisini üst kata kadar takip etmesini işaret etti. Yalnız kaldıklarında, kapalı yatak odasının kapısına yaslandı ve titrek bir nefes aldı.

Garrett sırttı ve onun yanına eğildi. "İyi gitti, ha?"

Biraz histerik bir şekilde güldü. "Evet, sanırım yle. Ama hâlâ kızgın."

Garrett başını salladı. "Evet, ama sanırım iyi olacak."

"Bilmiyorum." Başını salladı, çünkü gerçekten bilmiyordu. "Bu tam bir karmaşa."

Garrett onu vücuduna doğru çekti ve sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"Garrett..."

Ellerini onun göğsüne koydu. Onu uzaklaştırmalıydı. Orada yaşayacağı son gece için onu dairesine geri gndermeliydi. Ama bunun yerine yumruklarını adamın gömleğine geçirdi ve onu kendine doğru çekti. Adam parmaklarını kadının saçlarında gezdirdi ve diğer eli kadının beline gitti. Göz kapakları düştü ve sanki onun için açlık çekiyormuş gibi ağzına baktı.

Onun için yanıp tutuştuğu kadar.

Çenesini yukarı kaldırdı ve adam onun üzerine çıktı, ağzı onunkini yutuyordu. Dilleri i içe geçti ve sanki onu Dünya'da tutan tek şey oymuş gibi ona sarıldı. Sanki onsuz duramazmış gibi. Ve dayanamayacağından korkmaya başlamıştı. Onu kendinden uzaklaştırmaya çalışsa da, adam gittikçe daha da yaklaşıyor gibiydi. Kobaşıyla kapıya vuran bir şövalye gibiydi. Kapı eninde sonunda kırılacaktı... ve sonra ne olacaktı?

Tamamen savunmasız olacaktı.

Elleri kalçalarının üzerinde gezindi ve onu vücuduna doğru çekti, karnı sert ereksiyonuna sürtündü. Kadın onun ağzına doğru inledi ve poposunu avuçladı. Adam ona sürtündü ve sırtı kapıya dayanana kadar onu kaldırdı. Bacaklarını onun etrafına sardı ve adam onun sıcaklığına bastırdığında inledi. Aşağı uzanarak gömleğini başından çekti ve gömleğini üzerinden çıkarmak için gereken süre boyunca dudaklarıyla temasını kesti. Sonra onu tekrar öpmeye başladı, biraz önce olduğundan daha da a bir şekilde.

"Kahretsin," diye homurdandı, parmakları uyluğundan aşağıya doğru kazındı ve çekirdeğine doğru srnd. Parmakları uyluğunun iç kısmına değdiğinde durdu. Sert nefes alışları odanın sessizliğini doldurdu. "Bunu yapamayız. Bu şekilde olmaz."

Kalbi tökezleyerek durdu ve sonra acıyla hızlandı. Adam haklıydı. Bunu yapamazlardı. Ne düşünüyordu ki? Sorun da tam olarak buydu. Dşnmyordu. Hissediyordu. Ve duygular

Tanrım, bunu defalarca yaşamıştı. Onlar aptaldı. Hepsi bu. "Beni yere bırak," diye fısıldadı, onu bırakarak.

Onu nazikçe ayağa kaldırdı ve sonra geri adım atarak ellerini yüzünde gezdirdi. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

Sertçe yutkundü. Gerçekten ciddiydi. Onunla işi bitmişti. Artık onu istemiyordu. İsteseydi, o zaman durmazdı. Şu anda seks yapıyor olurlardı ve adam ait olduğu yere, onun içine gömülmüş olurdu.

Ama artık oraya ait olmak istemiyordu.

"Sorun değil," demeyi başardı tıkanmış boğazının arasından. "Önemli bir şey değil."

"Tabii ki hayır." Ona okuyamadığı sert bir bakış fırlattı, sonra gömleğini tutup başına çekti. "Asla öyle değil, değil mi?"

"Asla." Kendine sarıldı ve gözlerini kaçırdı. Boş sesine hafif bir ton katmaya çalışarak, "Artık eve gitmelisin. Cuma gecesi olabilir ama erkenden yatmalısın. Yarın büyük gün."

Bir dakika boyunca orada durdu, sanki ona bir şey söylemek istiyormuş gibi bakıyordu. Nefesini tutmuş, onun ağzını açmasını ve ayrı kalmak istemediğini gösterecek bir şey söylemesini bekliyordu. Brianna'nın söylediği gibi onu hâlâ istediğini gösterecek bir şey.

"Tamam. Yarın görüşürüz."

Sonunda ona baktı, sonra bakmamış olmayı diledi. Kafası karışmış ve kaybolmuş görünüyordu. Ve üzgün. En çok da bu acıtmıştı. "Evet. Burada olacağım. Çalışıyorum."

"Cumartesi günü mü?"

"Evet." Omuz silkti. "Son teslim tarihleri. Önümüzdeki hafta sonuna kadar yazarlara geri göndermem gereken üç kitap var."

"Tamam. Sessiz olmaya çalışacağım." Ağzını açtı, kapattı ve sonra başını salladı. "Güle güle."

Topuklarının üzerinde döndü ve odasından çıktı. Ve bir kez daha onun peşinden gitmek istedi... ama aynı zamanda onu itti.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah Garrett yeni evinin eşiğinde durdu ve sakinleştirici bir nefes aldı. Bugün Kiersten'in yanına taşınacağı gündü. Onu kazanmaya çalışmaya başlayabileceği gündü. Ama bunu yapmak istiyorsa? Ellerini kendine saklaması gerekiyordu, yoksa savaşı daha başlamadan kaybedecekti. Onu öpemezdi. Bu yeni ailedeki rolünü unutamazdı. Eğer onun kalbini kazanacaksa, bunu doğru şekilde yapmak istiyordu. Hareketleriyle... yatak odasında değil.

Kirli dövüşmezdi.

Onun yanında ellerini kendine saklamak ne kadar zor olursa olsun. Ve adamım, bu çok zordu. Cebinden anahtarını çıkardı ve kapının kilidini açtı. Chris kanepede oturmuş PlayStation oynuyordu ve Kiersten hiçbir yerde yoktu. Muhtemelen artık yatak odasında olan masasındaydı. Eski ofisini alıyordu ve diğer oda da bebekleri için olacaktı.

Onların bebeği. Bunu düşünmek bile onu titretiyordu. Kiersten'ı hamile bıraktığı gerçeğini hâlâ tam olarak kavrayamıyordu. Birlikte geçirdikleri bir geceyle bir hayat kurmuşlardı.

Oturma odasına doğru yürüdü. Eşikte duraksadı, dün gecedен sonra çocuğun kendisine nasıl tepki vereceğinden emin değildi. "Demek Cumartesi sabahlarını böyle geçiriyorsun?"

"Evet. Hemen hemen." Chris oyunu durdurdu ama kumandayı bırakmadı. "Benimle konuşmaya devam edecek misin, yoksa işimiz bitti mi?"

Garrett iç çekti. "Evet. Bir dakika konuşmak istiyorum. Amcanı bekliyorum."

"Anladım." Chris kumandayı masanın üzerine bıraktı. "Demek bugün o gün, ha?"

Garrett başıyla onayladı. "Ne oynuyorsun?"

"Call of Duty. Zach benimle çevrimiçi." Chris ona baktı. "Sen oynuyor musun?" "Oynarım. Bir sürü başka oyunum da var." Omuz silkti. Chris'in cevabı önemli değilse. "İstersen onları çalabilirsin."

Chris tereddüt etti, kızgın görünme arzusu ile oyunlara duyduğu ilgi arasında kalmıştı. "Yeni NBA maçını aldın mı?"

Garrett homurdandı. "Tabii ki biliyorum. Aylar önce ön sipariş vermiştim." Chris'in gözleri parladı. "Güzel."

"Evet." Başını ovuşturdu. "Belki birlikte oynayabiliriz. Bilirsin, ben taşındıktan sonra."

Chris gözlerini ondan kaçırdı. "Evet. Belki."

Kumandayı tekrar eline aldı ve oynamaya devam etti. Garrett, burada hoş karşılandığından biraz daha emin hissederek uzaklaştı. En azından Chris'in yanında.

"Geldin demek," dedi Kiersten merdivenlerden inerken. Yoga pantolonu ve üzerinde *Uyarı* yazan pembe bir tişört giymiş olmasına rağmen muhteşem ve taze yüzlü görünüyordu: *Ben bir editörüm.* "Kapının açıldığını duyduğumu sandım."

"Evet." Anahtarlarını elinde ileri geri savurdu, orada durup söyleyecek bir şey bulamadan ona baktığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Araları şu anda çok garipti. Görünüşe göre arkadaşının hamile kalması işleri berbat etmişti. Ne demezsin. "Çalışmaya devam edebilirsin. Yardım için takviye getirdim."

Mike garaj yoluna girdiği sırada omzunun üzerinden işaret etti. Dışarıya baktı, sonra başını salladı. "Tamam. Ben, uh, yoldan çekileyim."

Bir saniye daha ona baktıktan sonra merdivenlere yöneldi. Adam onun gidişini izledi ve sonra "Kiersten?" diye seslendi.

Durdu, eli tırabzanı kavradı. "Öyle mi?" "Bu daha az garip olacak, değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha atarak ona döndü. "Tanrım, umarım öyledir. Çünkü her gün birbirimizin etrafında olmak üzereyiz."

"Evet, öyleyiz. Sabah ve akşam." Ona cennet gibi gelmişti. "O yüzden birbirimizin yanında bu kadar tuhaf davranmayı bırakabiliriz. Sen hamilesin. Dünyanın her yerinde insanların başına her zaman gelir. Değil mi?"

Başını eğdi ve ona göz kırptı. Onun böyle yapmasına bayılırdı. Onu sevimli bir elf gibi gösteriyordu. "Sanırım çoğu çift. Ya da değilse bile birlikte yaşıyorlar."

"Bir ilişki içinde olmak istiyor musun?" Merdivenleri nefesini tutarak tırmandı.

Bakışları onunkilerden uzaklaştı. "Bence plana sadık kalmalıyız." Tereddüt etti, ona doğru baktı. Gözleri onunkilerle buluştuğunda, adamın midesi bulandı. İlk kez kararsız görünüyordu. "Sence de öyle değil mi?"

Elini kendi eliyle kapatıp nazikçe sıktı. "Sanırım senin için her şey olmak isterdim - eğer her şeyimi istersen. Ve bana her şeyini verebilirsen. Aksi takdirde, bebeğimizin babası ve senin arkadaşın olmaktan başka bir şey olamam."

Dudağını sertçe ısırdı, başını salladı ve ondan uzaklaştı. Üst kattaki kapısının kapanma sesi onu irkiltti.

"Yani, sanırım bu bir hayırdı?" diye sordu sessizce, özellikle de kimseye.

"Biraz zaman ver. Pes etmeye başlıyor," dedi Mike, sesi yumuşaktı. "Bunu görebiliyorum."

Garrett sıçradı. Mike'ın içeri girdiğini duymamıştı. "Bundan şüpheliyim." "Gözlerindeki bakışı gördün mü?"

"Kaçma arzusuyla karışık panik ve korku mu?" diye çizdi. "Evet, gördüm."

Mike homurdandı. "Bunun arkasında. Belirsizlik vardı. Bu daha önce yoktu."

"Ne zamandan beri Vegas'ın Oprah Winfrey'i oldun?"

"Emekli oldu." Mike sırtıttı. "Birinin onun yerini alması gerekiyordu ve ben topuklu ayakkabıların içinde çok iyi görünüyorum."

"TMI, dostum. TMI."

Mike güldü. "En azından *kız kardeşinden* bebek sahibi olmuyorum. Orada her şeyin yolunda gittiğini bilmeme gerek yoktu."

Garrett onu görmezden geldi ve Mike'ın söylediklerini düşünerek merdivenlerden yukarı baktı. Doğru muydu? Pes etmeye mi başlamıştı? Eğer öyleyse, acele etmesini umuyordu. Çünkü eğer yakında pes etmezse... Garrett kırılabilirdi.

"Pekâlâ, hadi başlayalım." Merdivenlerden zıplayarak indi, kalbi biraz önce olduğundan biraz daha hafıftı. "Benim odam onun eski ofisi."

"Anladım." Mike onu dışarı kadar takip etti. "Ve bebek... dolapta mı olacak?"

Garrett sırtıttı. "Boş odada, dallama. Şimdi gidip burayı benim ıvır zıvırımla dolduralım."

"Evet, çoğu kesinlikle ıvır zıvır," dedi Mike, omzuna vurarak. "Ama, hey. Evine hoş geldin."

Yuva. Sonunda, sonunda bir yuva bulmuştu. Durumları biraz garip olabilir...

Ama yine de oldukça harika hissettirdi.

...

Garrett onun yanındaki kanepeye uzandığında, Kiersten ondan olabildiğince uzaklaştı. Sanki bu onu güvende tutacaktı gibi. Chris yataktaydı ve sadece ikisi vardı. Tüm öğleden sonra boyunca onun kutu kutu yeni odasına merdivenlerden yukarı taşımalarını izlemiş ve hayatının bir parçası olma konusunda gösterdiği kararlılık karşısında heyecanlanmamaya çalışmıştı... bebek gelmeden önce bile.

"Kahretsin," diye inledi, başını kanepeye yasladı ve gözlerini kapattı. Kadın onun gözlerinin kapalı olmasından yararlanarak kendi doluluğuna baktı. "Duş alacak kadar bile enerjim kaldığını sanmıyorum."

Adamın çıplak göğsü ince bir ter tabakasıyla kaplıydı ve kadın ona duş aldırıp terini temizlemesine yardım etmeyi arzuluyordu. Sonra, seviştikten sonra, bütün gece boyunca ona sarılabilir ve asla bırakmayabilirdi. Kendini fantezisinden koparıp gerçeğe geri döndü. Fanteziyi tercih ediyordu, çok teşekkür ederim. "Evet, oldukça yorgun görünüyorsun," diye kabul etti.

"Yenildim amına koyayım."

"Yardım etmeme izin vermediğin için etmiyorum," dedi. "Hamile olduğumun farkındasın, işe yaramaz olmadığının, değil mi?"

"Tabii ki işe yaramaz değilsin. Konuştuğumuz gibi bir bebek yapıyorsun," dedi ve göz ucuyla ona bir bakış atarken sırtıttı. "Benim küçük kızım."

Hafifçe yuvarlaklaşmış karnına dokundu ve kalp tellerinin çekildiğini hissetti. Kalbine lanet olsun. Ama adamın "*bebeğim*" *deyişi* içinden zevk dalgalarının geçmesine neden olmuştu ve bu her zaman hissettiği türden bir zevk değildi. Hayır, kucağına kıvrılıp ona sarılmak istemesine neden olmuştu. Ona tüm korkularını, umutlarını ve hayallerini anlatmak. Ona *güvenmek*. Boğazını temizledi ve yaşadığı yeni duygular karşısında şaşırarak onun gözlerine baktı. Belki de hamilelik hormonlarından kaynaklanıyordu? "Erkek de olabilir."

"Olabilir, ama değil. O bir kız ve tıpkı annesine benzeyecek. Sevimli ve karşı konulmaz."

Bakışları karnına kaydı ve parmakları ona dokunmak istercesine seğirdi. Ama bu sefer kendini tuttu. Neden? "İstersen ona dokunabilirsin."

Sırtıttı ve uzandı, gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi parlıyordu. Ellerini karnına koydu, dokunuşu nazik ve zar zor

Orada. "O mükemmel."

Kiersten yutkundu ve gözlerindeki şefkatli bakışla ısınarak başka tarafa baktı. Şu anda olduğundan daha tatlı olabilir miydi? Genetik yapısının duygusal kısmı söz konusu olduğunda çocuğun ona çekmiş olmasını umabilirdi sadece. Onun gibi kafadan çatlak değil.

"Arkanı dön. Senin için omuzlarını ovacağım."

Adam ona baktı, gözlerindeki sıcaklık ateşe dönüşmüştü ve elleri hâlâ kızın üzerindeydi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Söz veriyorum, erdemini kurban edecek hiçbir şey yapmayacağım." Adam hâlâ kıpırdamayınca gözlerini kıstı ve parmağını daire şeklinde döndürdü. "Döndür. Şimdi."

Nefes nefese kaldı ve onun emrini yerine getirdi. Kadın parmaklarını adamın sıkı, nemli omuzlarına geçirdi ve ovuşturdu. Adam inledi ve başının öne düşmesine izin verdi, tüm vücudu gevşedi. "Tanrım, bu harika hissettiriyor."

"Biliyorum." Sırıttı. "Bu işte iyiyimdir."

"Bunu bilseydim, her takıldığımızda onlar için yalvarırdım." "Bilmene izin veremezdim. Bu benim en iyi sakladığım sırrım."

Kıkırdadı. "Bunu mezara götüreceğim."

Ve yapacaktı da. Bunu biliyordu. Ona güvenebilirdi. O asla-

Bekle. Az önce ne düşünmüştü? *Ona güvenebilirdi.* Eğer ona sır gibi önemsiz bir konuda güvenebiliyorsa, aklından hiç şüphe duymadan, neden kız arkadaşı olmaya çalışacak kadar güvenemiyordu? Bir ilişki yaşamaya çalışacak kadar? Evet, Pete onu mahvetmişti. Hayır, *hayatı* onu mahvetmişti. Ama tüm bu kalp kırıklıkları, ihanetler ve gözyaşları arasında değişmeyen bir şey vardı.

Garrett. Her zaman Garrett.

Aynı olmayı ona borçlu değil miydi? Onun istediği gibi olmaya çalışmak?

Elleri durmuş olmalıydı. Omzunun üzerinden ona baktı, kaşları çatılmıştı ve geri dönmeye başladı. "İyi misin?"

"Orada kal." Ovalamaya devam etti ve dilini *gıdıkladı*. "Evet. Ben iyiyim. Özür dilerim. Sadece dalmışım."

"Paylaşmak ister misin?"

"Evet, belki bir gün." Hiç düşünmeden, "Neden benim yanıma taşınmak istedin, gerçekten mi?" diye sordu.

Oh, Tanrım. Gerçekten bunu ona sordu mu? Bir kutu solucan açmak hakkında konuşun. Biliyordu, çünkü o harika bir adamdı. Kendisinden çok daha iyi birini hak eden bir adam. Sevgiyi hak eden bir adam.

Burnunun kenarını sıktı. "Çünkü ben-"

Kapı çaldı ve Kiersten kapıyı açmak için ayağa fırladı. Zil kurtardı. Komşusu Ellie elinde bir paketle dışarıda duruyordu. "Postacı eşyalarını yine benim evime getirmiş. Bazen o adamı merak ediyorum, gülünç derecede seksi olsa bile."

Kiersten paketi göğsüne bastırarak, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Seksi postacı konusunda sessiz kaldı.

"Nakliye kamyonunda ne vardı?" Ellie sordu. "Gitmiyorsun, değil mi?"

"O değil. O benim kamyonetim," dedi Garrett Kiersten'in arkasından. Elini uzatarak gülümsedi ve "Ben Garrett, Kiersten'in yeni... oda arkadaşı" dedi.

Ahh. Bu acıttı. Belki... belki kendini farklı bir şekilde tanıtır diye düşünmüştü. *Oda arkadaşından* daha fazlası olarak.

"Ah." Ellie kızardı ve elini sıkmadan önce bakışları Garrett'in çıplak göğsüne kaydı. Kiersten, yeni boşanmış Ellie'nin Garrett'ı süzüşünü izlerken yüreği ağzına geldi. Ve Garrett da bir pislik gibi her şeyi yuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ev arkadaşısınız, ha? Siz ikiniz nereden tanışıyorsunuz-?"

"Paket için teşekkürler." Kiersten kapıyı arkadaşının suratına çarptı ve Garrett'a ters ters baktı. Garrett da ona sanki iki kafası birden çıkmış gibi baktı. "Ne var? Bana öyle bakmayı kes."

Bir kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tamam, ısıracam. Bu da neydi böyle?"

"Onunla flört ediyordun," diye suçladı. "Gözümün önünde."

"Değildim. Ona adımı söyledim ve elini sıktım," diye itiraz etti Garrett. "Bunun neresi flört?"

Sonra adam başını eğip onu inceledi ve kadın nasıl bir hata yaptığını hemen anladı. Onun kıskanç olduğunu düşünecekti. Ki kıskanmıyordu, neden *kıskansın ki*? Kadınlar yıllardır Garrett'a bayılıyordu ve bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti.

"Biliyor musunuz? Haklısın. Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi hızla ve elini havada salladı. Adamın ipucunu alacağını ve

konuyu kapattı. Onun yanından geçerken yanaklarını yelpazeledi. "Dostum, burası çok sıcak, ha?"

"Oh, hayır bilmiyorsun." Dirseğini yakaladı, dokunuşu tenini yakıyordu. "O kadar çabuk değil." Sırıttı, gözleri kızın dikkatini dağıtma çabası karşısında parlıyordu. "Kıskanıyorsun, değil mi? Kabul et bunu."

"Ben... Ben değilim," demeyi başardı. "Hormonlardan olmalı. Küçük kitabında bununla ilgili bir şey yazıyor mu?"

"Ruh hali değişebilir, evet," dedi yavaşça, onu tutmayı bırakarak. Sesinde hayal kırıklığı mı vardı? Bu ona, evet, kıskanç olduğunu söylemek istemesine neden oldu. Çünkü kıskanmıştı. Aptalcaydı... ama öyleydi. "Ama seni rahatsız eden başka bir şey mi var? Üzgün gibiydin."

Mesafeye ihtiyaç duyarak ondan uzaklaştı. Bir şans vermeli ve ondan daha fazlasını istemeyi düşünmeye başladığını ona söylemeli miydi? Belki denemek istediğini söylemeli miydi? Kendini bu şekilde açma düşüncesi bile ürkütücüydü. "Evet."

"Tamam." Bekledi ve kız konuşmayınca eliyle ilerlemesini işaret etti. "...ve öyle mi?"

"Ben..." Hayır. Hazır değil. "Yorgunum," diye ağzından kaçırarak ondan uzaklaştı. "Artık yatmam gerek."

"O zaman git uyu. Tek başıma iyi olacağım," dedi. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Ellerini kot pantolonuna sildi ve bir adım daha yaklaştı. "Bu birlikte yaşama işinin yürüyeceğinden emin misin?"

"İyi olacağımıza eminim." Omuz silkti ve kanepeye doğru yürüdü. "Çok fazla endişeleniyorsun. İşin zor kısmı bitti. Şimdi tek yapmamız gereken bir bebek büyütmek."

Kadın homurdandı. "Doğru.
Elbette." "Oldukça basit
olduğunu duymuştum."

Bu sefer güldü. Elinde değildi. "Bir bitki yetiştirmek gibi. Onu besle ve sula."

Kolunu kanepenin arkasına dayadı ve ona ciddiyetle baktı. Gözlerindeki dans eden ışık olmasa, etkisi işe yarayacaktı. "Dokunduğum her bitkiyi öldürdüğüm için endişelenmeli miyiz?"

"Hayır. Ne kadar zor olabilir ki?"

Kıkırdadı. "İşte şimdi konuşmaya başladın."

Zorla gülümsedi. "Ben şimdi yatmaya gidiyorum. Yalnız başıma." "Evet. Tahmin etmiştim." Adam ona tuhaf bir bakış attı. "İyi geceler." "İyi geceler," diye mırıldanarak merdivenlerden yalnız yatağına doğru tırmandı.

"Bir saniye bekle," diye seslendi. Kadın adımlarının ortasında dondu ve bekledi. "Neden taşınmama izin verdin?"

Arkasına döndü ve onu tam arkasında bulunca şaşırdı. Ne zaman hareket etmişti? "Ne?"

Daha da yaklaştı, kadının duyularını yakınlığıyla doldurdu. "Neden buraya gelmeme izin verdin?"

"Çünkü Chris için en iyisinin bu olacağını söylemiştin."

"Saçmalık." Daha yakına eğildi, gözleri onunkilere kilitlendi. "Beni burada istemeseydin, burada olmazdım. Peki gerçek sebep ne?"

İrkildi. Adam haklıydı. Bu kaçamak bir cevaptı. Onun üzerinde işe yaramayacağını bilmeliydi. "Dürüstçe mi?" Nefesi boğazında düğümlendi ve adamın ona bakışındaki bir şey onu bir kez olsun dürüst olmaya zorladı. Gönülsüzce, alaycı bir cevap veremezdi. Sadece tüm gerçeği söyleyebilirdi. Bunu hak etmişti. "Çünkü sen benim arkadaşısın. Sana değer veriyorum. Sen... sen benim hayatımın bir parçasısın."

Yüz hatlarında memnuniyet ifadesi belirdi ve elini tekrar yanına bırakarak geri çekildi. "Tam bir çift olduk, ha? Birbirimizden uzak kalamıyoruz."

Neden yapalım ki?

Dilinin ucuna gelmişti ama geri yuttu. Ne istediğini düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Fevri davranışlardan iyi bir şey çıkmazdı. Birkaç ay önce olanlara bir bakın.

Eliyle karnını kapattı. Hayır, bu adil değildi. Bebeğine "iyi olmayan" bir şey diyemezdi. Bir çocuk beklemiyor olabilirdi ama pişman da değildi. Bebeği zaten seviyordu. Bu kadar değerli bir şey nasıl hata olabilirdi?

Yutkundu ve yüzünü gülümsemeye zorladı. "Evet, oldukça berbat durumdayız."

"En azından birlikte berbat olacağız," diye nefes aldı ve merdivenleri tırmanmak için onun etrafından dolaştı. "Ben gidip duş alacağım ve rafa çıkacağım."

"İyi geceler."

"İyi geceler," diye seslendi omzunun üzerinden.

Gözlerini kapadı ve kendini onun peşinden merdivenlerden çıkarken hayal etti. Hayalinde, aynı odaya girdiler. O duş alırken ve dişlerini fırçalarken şakalaştılar. Sonra? Birlikte yatağa kıvrıldılar ve adam gece boyunca ona sarıldı. Onu güvende tuttu.

Yatak odasının kapısı kapandı ve kadın içini çekti.

Sonra merdivenleri tırmanarak yalnız odasındaki boş yatağına gitti. Bir kişi için çok büyük görünüyordu. Adamın onu yalnız bırakmaktan vazgeçmesini diledi. Sonunda pes edip içeri girmesine izin verene kadar ona daha fazla baskı yapmasını diledi. Ama daha önemlisi? Keşke o adımı atmaktan bu kadar korkmasaydı.

Yatağa kıvrıldı ve yastığını göğsüne sımsıkı bastırdı. Çok uzun ve uykusuz bir gece olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Bir hafta sonra, Garrett alyan anahtarını daha sert çevirdi, yüzünden ter akıyor ve gözlerini yakıyordu. Bu gece erken saatlerde boş yatak odasını karıştırırken dolabın arkasında hâlâ kutusunda duran beyaz bir beşik bulmuştu. Bir dahi gibi, Kiersten'a sürpriz yapmak için onu bir araya getirmenin iyi bir fikir olacağına karar verdi. Gece saat onda.

Evet. Siktiğimin *dahisi*.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve görüşünün bulanıklaşmasından dolayı irkildi. Kahretsin, bu lanet beşiği bir araya getirmekte zaten yeterince zorlanıyordu. Şimdi *göremiyordu* bile.

Belki de içgüdülerini dinlemeli ve o lanet şeyi görmezden gelmeliydi. Kiersten muhtemelen beşiği onsuz bir araya getirdiği için ona kızacak ve aralarındaki zayıf barış bozulacaktı; tüm bunlar beşik yapmaya karar veren aptalın kendisi olması yüzünden olacaktı.

Alyan anahtarını yere fırlattı ve atılmış gömleğini aldı. Gözlerini silerek duvara yaslandı ve bir yudum su içti. Bunu yapmanın bu kadar zor olacağını kim düşünebilirdi ki? Kahretsin, bunu yapmak için harcadığı zamanın yarısında lanet olası bir güverte inşa etmişti. Bu işte ciddi bir yanlışlık vardı.

Belki de boyundan büyük işlere kalkışmıştı, hem de birden fazla şekilde. Kiersten onu itip duruyordu. Yanına taşınması için ısrar etmekle hata ettiğinden endişelenmeye başlamıştı. Sadece kısa bir süre olmuştu ama şimdiden kendini yersiz ve sığınaksız hissediyordu. İşteki çocuklar ona sürekli cevaplayamayacağı sorular soruyordu.

Ne zaman evleniyorlardı? Bebek ne zaman doğacaktı?

Bebeğin adı ne olacaktı? Mike ne dedi?

Bilmiyordu, lanet olsun. Burada olduğu ve hiçbir yere gitmediği dışında tek bir şey bilmiyordu. Eskiden okulda geçirdiği zor bir günün ardından yaralarını sarmak için eve giderdi. Şimdi ise eve bir aileye geliyordu.

Üzerine bir gölge düştü ve başını kaldırdı. Kiersten'ın üzerinde büyük boy bir tişörtten başka bir şey yoktu. Altında şort var mıydı?

Tanrım, kendi akıl sağlığı için öyle olmasını umuyordu.

Ya da belki de öyle olmamasını umuyordu.

Hayır. Şortlar açık. Kesinlikle. "Uyandırdıysam özür dilerim," dedi başının arkasını kaşıyarak. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

Kapı çerçevesini kavradı. "Sen... beşiği mi yapıyorsun? Şimdiden mi?"

"Evet." Omuz silkti, kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Daha ayları vardı.

Bu şeyin hazır olması gerekene kadar. "Dolapta gördüm ve dayanamadım."

"*Almadan* duramadım." Bir adım daha yaklaştı, gözleri onunkilerin üzerindeydi. Şimdi ona beklemesi gerektiğini söyleyecekti. Bıraksaydı da o yapsaydı. İnsanların onun yaptığı gibi araya girip kontrolü ele almasından hoşlanmıyordu. O da bunu *biliyordu*. "Sen gerçekten başka bir şeysin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Uh..." Sertçe yutkundu. Ona sadece hayalinde görebileceği bir şekilde bakıyordu. Sanki hayatında ona ihtiyacı varmış gibi bakıyordu. Yanında. "Bunu bana birkaç kez söylediler. Genellikle iyi bir şekilde değil. Parçalara ayırabilirim. Her şeyi berbat ettim zaten."

Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini adamın omuzlarına koydu. "Yapma. Bunu yapman hoşuma gitti. Bu çok tatlı."

Derin bir nefes aldı. Kadının yakınlığı o kadar baştan çıkarıcıydı ki, kendini tutmak fiziksel olarak acı veriyordu. Tamamen hareketsiz kalabilmek için kasları ağrıyordu. "Öyle mi?"

Yakınına eğildi ve dudaklarını onun yanağına değdirdi. Diş macununun ve ona bahar çiçeklerini hatırlatan bir şeyin kokusunu aldı. Saçları nemliydi, bu yüzden sadece şampuan olduğunu tahmin edebiliyordu. Parmakları, haklı olup olmadığını görebilmek için saçlarına gömölme ve onu daha yakına çekme arzusuyla seğirdi.

"Seviyorum," diye nefes aldı ondan uzaklaşırken. "Ve senden hoşlanıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sevmek. Ne kadar ılık bir kelime. Yumuşak bir kahkaha attı. "Bunu bilmek güzel. Aksi takdirde hayatımızın geri kalanı biraz zor geçebilir."

Yüzü soldu ve ondan daha da uzaklaştı. Önümüzdeki elli yıl boyunca ona bağlı kalacağını hatırlatılmasından hoşlanmamıştı. Kadının hareketlerinin onu şaşırttığını söyleyemezdi... ama bu reddedilmenin acıtmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bizim hakkımızda bu şekilde konuşman biraz çılgınca," dedi perçemini kulaklarının arkasına doğru düzelterek. "Birlikte bir gece geçirdik... ve

Artık ebeveyn olarak sonsuza dek birlikte olacağız."

O zaman neden denemediler? Neden bir ilişki deneyip nasıl gittiğini göremediler? Ne yaparlarsa yapsınlar, birlikte sıkışıp kalmışlardı. Birlikteyken neden birlikte sıkışıp kalmasınlar? "Birlikte olmasanız bile çocuk sahibi olmak bunu sağlıyor."

"Ya bir gün evlenirsen?"

Başını öne eğdi. Evlenmeyi hayal edebileceği tek kadın tam karşısında oturuyordu ama Pete'le başarısız nişanlanması bu ihtimali ortadan kaldırmıştı. "Ya yaparsan?"

Homurdandı. "Evet. Böyle bir şey olmayacak." "Hiç mi?"

"Asla." Tereddüt etti, talimatları eline almadan önce gözleri onunkilere kaydı. "Bunu bir kez denedim. Bak bana ne oldu. Ve Chris harap oldu. Bunu bir daha yapmayacağım. Sen varsın. Neden başkasına ihtiyacımız olsun ki?"

"Pete tam bir pislikti." Garrett alyan anahtarını aldı ve beşik üzerinde yeniden çalışmaya başladı. Ellerini meşgul edecek herhangi bir şey. Boşta kalan eller dokunmak için ayartma demekti. "Her erkeği bir kişinin hareketlerine göre yargılayamazsın."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun." Ona bir tahta parçası uzattı. Doğru parça olduğundan emin olmak için talimatları kontrol etti. Doğruydı. "Ama değil."

"Neden olmasın?" diye sordu.

Kadın sertleştiğinde, sevişmeden hemen önce ona bu sözleri söylediğini hatırladı. Ona baktı ve nefes almayı bıraktı. Ona yine ihtiyacı varmış gibi bakıyordu, ama bu sefer biraz daha temel bir şeye ihtiyacı vardı. İçindeki şehvet dalgasını görmezden geldi.

Dudaklarını yaladı ve tekrar talimatlara baktı. "Kalbin kırıldığında, onu tekrar bantlayıp yoluna devam etmek kolay değildir. Özellikle de bir çocuğunuz varsa."

Garrett irkildi ve somunu sıkmayı bitirdi. "Biliyorum."

Aynı odun parçasından bir tane daha aldı ve ona uzattı. Kahretsin, bu işte iyiydi. Ondan daha iyi. "Hiç kalbin kırıldı mı?"

Ona kadar değil. Kimseyle kalbini tehlikeye atacak kadar yakınlaşmamıştı. Ama kalbine yakın olan biri varsa o da Kiersten'dı. Birlikte geçirdikleri o tek gece canını yakmıştı ve acısı henüz dinmemişti. "Evet. Elbette. Bir ya da iki kez."

"O zaman aşk söz konusu olduğunda ne kadar aptal olabileceğini biliyorsun." Bir nefes verdi. "Muhtemelen hata yaptığımı bile bile Pete'in beni etkilemesine izin verdim. Belki de yanıldığımı bile düşündüm. Aşk saf ve iyiydi ve her şeyi iyileştirebilirdi. Brianna bunu bir kez bulmuştu. Belki ben de bulabilirdim."

"Ve sonra bir pislik yaptı ve seni aldattı." Anahtarı gereğinden fazla sıktı. Puşta bir dayak daha atılması gerekiyordu. Garrett, haberi duyduğu gece ona bir tane *patlatmış olabilirdi*. Ve o sık kafalının çenesine yumruk atarken elini kırmış olabilirdi. Ama buna değmişti.

Varsayımsal olarak.

"Evet." Beşiğin ayağının kıvrımını takip etti. "Brianna Thomas'ı buldu ve yeniden evlendi. Ben de... şey, hamile kaldım." Güldü ama zoraki bir gülüştü. Gözlerini ondan kaçırdı ama bir şey söylemedi, sonra beşikten bir parça daha aldı. Yığın gittikçe küçülüyordu. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Parmakları birbirine değdi ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Onun gözlerinde gördüğü cevap verme ihtiyacı mıydı? "Bu işte iyisin. Mobilya yapmayı nerede öğrendin?"

"Mike." Kadın sırttı ve aralarındaki o an geçti, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Muhtemelen onu kreşin zeminine fırlatıp bitmemiş beşiğin yanında becermemeliydi. "Eğer yaşlı bir hizmeti olacaksam, kendime nasıl bakacağımı bilmem gerektiğini söyledi."

Garrett kıkırdadı. "Asla yaşlı bir hizmeti olamayacaksın. Çok güzelsin."

"Sen öyle diyorsan," dedi kuşkuyla, kaşları çatılmıştı. Ona bir ceviz uzattı. "Ortakini yapmayı unutmuşsun."

Aşağı baktı. Kahretsin, yapmıştı. "Oops."

Anahtarı çevirirken korkutucu bir sonuca vardı. Gerçekten de ona hiç *ihtiyacı* yoktu. Bu beşiği muhtemelen kendi başına, üstelik daha hızlı bir şekilde yapabilirdi. Nasıl bekâr bir anne olunacağını zaten biliyordu ve bu konuda çok da iyiydi. O burada masaya ne getiriyordu? Ona zaten sahip olmadığı ne sunabilirdi ki?

Sevgiler.

Ona verebileceği tek şey buydu ve o bunu istemiyordu bile.

Dirseğiyle onu dürttü. "Sorun ne? İngiliz anahtarını nasıl çevireceğini mi unuttun?"

Gülmeye zorladı ve bir sonraki parçayı ondan aldı. Geriye sadece üç parça kalmıştı. "Hayır, ama şimdi ayağa kalkmam gerekiyor."

"Yardım edeceğim," dedi ve ayağa kalkmaya başladı.

"Hayır, ağır bir şeye dokunmayı *aklından* bile geçirme." Alyan anahtarını yere bırakırken kaşlarını çatı. "Ben hallederim."

Dudaklarını büzdü ve gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "Bu saçmalığa devam edersen uzun bir dokuz ay olacak."

"Belki." Ayağa fırladı ve onu dik tutma işini çabucak halletti. "Ama ben buradayken, ağır işleri senin yerine ben yaparım. Sen denetleyebilirsin."

Gözlerini devirdi. "Bu aynı anda hem sevimli hem de sinir bozucu."

"O benim." Somunu ondan aldı ve bağladı. "Öldüğümde bunu mezar taşıma koyabilirsin. Burada Garrett Kelley yatıyor. Sevgi dolu baba. Aynı anda hem sevimli hem de sinir bozucu. Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Öyle söyleme," dedi sesi titreyerek.

"Ne diyeyim?" Ona geri döndüğünde sırtı soldu. "Hey, sorun ne?"

Kaşlarını çatı. "Bir *kız kardeşimi* kaybettim, Garrett. Ve bir kayınbirader. Birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim ve senin ölümünü düşünmek bile istemiyorum. Ya da cenazeni."

Ne kadar duyarsız davrandığını fark etti. Kiersten'a böyle bir konuda şaka yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. İngiliz anahtarını bıraktı ve onu ayağa kaldırıp kollarına aldı. "Özür dilerim. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Eminim Michael da böyle düşünmüştür," dedi üzgün bir sesle. "Ama Katelyn doğduktan hemen sonra öldü."

İrkildi. "Bu bizim başımıza gelmeyecek."

"Nereden biliyorsun?" Kadın geri çekildi ve parlayan gözlerle ona baktı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Eğer ölürsen, ben... Ben... Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu hayal bile edemiyorum."

Kadın titreyip başını adamın omzuna koyduğunda, adamın kolları kadının etrafında büküldü. "Buna gerek kalmayacak. Benden kurtulmak bundan çok daha zor," dedi ve parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Sadece bak

Ben. Buradayım, evinde bir beşik inşa ediyorum, gecenin on buçuğunda seni rahatsız ediyorum."

Güldü. Kız hemen ondan uzaklaşmayınca küçük bir heyecan duymaktan kendini alamadı. "Senden kurtulmak isteseydim, kurtulurdum."

Bu, onun burada olmasından hoşlandığını itiraf etmeye en çok yaklaştığı andı. Küçük bir zafer olabilirdi ama yine de bir zaferdi. "Bu beşiği bitirmeye hazır mısın?"

Başını salladı ve adamın kollarından kurtuldu. "Evet. İşte bir sonraki parça."

Tahtayı aldı ve beşik tamamlanana kadar arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştılar. İşlerini bitirdiklerinde ikisi de arkalarına yaslanıp yaptıkları işe baktılar. "Fena değil, ha?"

Başını salladı. "İyi görünüyor."

Onu dürttü. "Emin misin? İstersen parçalara ayırabilirim."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bunu aklından bile geçirirsen, odana kadar kışına tekmeyi basarım."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam.

Kalıyor." "Tabii ki kalacak."

"Gördün mü? İyi bir takım olduk. Bu varken kimin bir kâğıda ihtiyacı var ki?" Adam kolunu kıza doladı ve kız da ona sokuldu. "Sonra, hangi renk boya kullanacağımıza karar vermemiz gerekecek."

"Bunu hiç düşünmemiştim bile." Burnunu buruşturdu. "Ne olduğunu önceden öğrenmek istiyor muyuz, yoksa bekleyecek miyiz?"

"Bu sana kalmış, derim." Elini kadının karnında gezdirdi, sonra bıraktı. Onun dokunuşuyla gerilmedi. "Onu sen taşıyorsun. Karar senin." "Hm."

Boş bir çanta aldı ve onu fırlattı. "Sanırım bunu istiyorum bir sürpriz olacak. Hayatımdaki her şeyi kontrol edemeyeceğimi kabul etmek benim için iyi olabilir."

"Tamam." Adam şaşkınlıkla ona göz kırptı. Hiçbir zaman kontrolden çıkmak istememişti. Öğrenmeyi tercih ederdi ama söylediklerinde ciddiydi. Bu onun seçimiydi. "Sarı ya da yeşil olsun."

"Evet. Belki." Ona bir göz attı, sonra esnedi. "Sarı, sanırım. Gerçekten hafif."

"Kulağa hoş geliyor," dedi. Bunu hatırlamak için aklına bir not aldı. "Eminim bundan hoşlanacaktır."

"Evet. Olabilir."

Sırıttı. "Bebeği şimdiden bir kompleks vereceğiz."

"Bir an önce başlasak iyi olur." Tekrar esnedi. "Ve şimdi yatmaya hazırım."

Başını kaşdı, gözleri yeni monte edilmiş beşikteydi. Bebek ona çok daha gerçekçi gelmişti. Tuhaf, birkaç hafta önce de bu konuda ona takılmıştı. Yoksa sadece günler mi geçmişti? Bir bilse. "Evet. Ben de."

"Garrett?" Elini tuttu ve sıktı ama ona bakmadı. Onun da gözleri beşikteydi.

"Öyle mi?"

"Teşekkür ederim." Sonunda ona döndü. "Gerçekten çok ciddiym. Her şey için. Tüm bu durumu olabileceğinden çok daha kolay hale getirdin. Sen olmasaydın... kaybolurdum."

Kalbi hızla çarpıyordu. "Eğer kaybolursan, seni bulmak zorunda kalacağım."

"Biliyor musun?" Elini bıraktı ve kapıya doğru yöneldi. Koridora ulaştığında ona döndü, yüzü açık ve savunmasızdı. "Sanırım sana gerçekten inanabilirim."

Kadın yatak odasına gitti ve adam orada durup arkasından baktı. Bu gece ona bir işaret gelmişti. Ait olduğu yerdeydi. Kiersten'ın ona ihtiyaç duyduğu yerde.

Ve onun gitmesini istemedi.

Onuncu Bölüm

"Chris, matematik ödevini bitirdin mi?" Kiersten ellerini bir bulaşık bezinin üzerinde kurulayarak seslendi. Kirli bezi bir sepete atarak Chris'in her zaman ödevini yaptığı yemek odasına yöneldi. "Öğretmenin artık bizimle yaşıyor diye ders çalışmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi.

"Burayı görüyor musun?" Garrett, Chris'in üzerine eğildiği kâğıdı işaret etti. "İşte yanlış yaptığın yer burası. Sınıfta değişkenler hakkında nasıl konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Chris sinirli bir nefes verdi. "Evet..."

"Bir tanesini tamamen kaçırdın. Tekrar bak," diye ısrar etti Garrett.

Chris kaleminin ucunu kemirdi, kaşları çatıldı. Garrett sabırla bekledi, sevgi dolu bir babanın mükemmel bir örneği - babası olmaması dışında. Hatta *annesini* bile değildi.

Chris, Garrett'ın yanında olmasına oldukça çabuk alışmıştı. Chris'in bir baba figürüne duyduğu özlemin sandığından çok daha fazla olduğunu anlamıştı. Garrett Chris'e, Chris'in eksik olduğunu bile bilmediği şeyi vermişti. Onunla ilgili hayranlık duyacağı bir başka şey daha. Liste uzadıkça uzuyordu.

Chris'in diğer tarafına oturdu ve şunları inceledi
Üzerinde çalıştığı problem.

Evet, saçmalık.

"Bekle, sanırım görüyorum," dedi Chris, kâğıdı işaret ederek ve sonra Garrett'a bakarak. "Burada, değil mi? Altı olmalı."

Garrett, Chris'in sırtını sıvazlayarak, "Mükemmel," dedi. "Harika iş çıkardın."

Chris gülümsemedi bile. "Evet. Şimdi anlıyorum. Daha önce ne yapıyorsan ona geri dönebilirsin. Sanırım artık işim bitti."

"Eğer başka bir sorun görürseniz ben burada bulaşıkları yıkıyor olacağım."

"Pekâlâ." Chris problemi bitirdi ve sandalyesinde arkasına yaslanarak ikisine de garip bir şekilde yetişkin gibi baktı. "Artık okulda sana Garrett diyebilecek miyim? Üvey babam olduğun için mi?"

"Hayır." Garrett sırtıttı. "Ama iyi denemeydi."

"Neden ikiniz bir odayı paylaşmıyorsunuz? Ya da gerçek bir çift olmuyorsunuz? Yani, birbirinizi yeterince sevmiş olmalısınız, bilirsiniz işte." Dudakları büzüldü. "Anlamıyorum. Neden yalan söylüyorsun?"

Kiersten neredeyse tabureden düşüyordu. Merhaba, konu değişikliği. "Uh..."

"Biz o tür bir çift değiliz," dedi Garrett. "Hepsi bu kadar. Arkadaş olarak daha iyiyiz."

"Ama neden? Bir bebeğiniz olacak. Burada yaşıyorsunuz. Ama farklı odalarda?" Chris ikisini de inceledi, burnu kırıştı. "Bu *Modern Family*'den bile daha garip. Arkadaşlarım öğrenirse ne derler? Ya gelip ikinizi farklı odalarda görürlerse? Bu çok *garip*."

Kiersten panik içinde Garrett'a baktı. omurgasına doğru sürünüyordu. "Tuhaf olabilir ama artık biz buyuz."

"En azından aynı odayı paylaşırsanız hiç şaşırmam. Ben on üç yaşındayım, biliyorsun," dedi Chris. "Normal olmayı... buna tercih ederim."

Kiersten saçlarını düzelterek, "*Birlikte değiliz, o yüzden yapamayız,*" diye açıkladı. Bağlılık sorunlarını ilk kez Chris'in gözünden görüyordu ve bu deneyim tedirgin ediciydi. "Birlikte yaşayacağız ve bebeği birlikte büyüteceğiz ama biz bir çift değiliz."

Garrett başıyla onayladı. "Biz çok iyi arkadaşız, bu yüzden bu şekilde çalışmasını sağlamak."

Chris önce Kiersten'a, sonra da Garrett'a bakarak, "Bu kulağa aptalca geliyor," dedi. "Neden normal insanlar gibi bir çift olamıyorsunuz? Ya da eğer bunu yapamıyorsanız o başka bir yerde yaşayabilir."

Kiersten onun bu çok basit ama bir o kadar da acı verici isteği karşısında yüreği burkularak soldu. Son zamanlarda o da aynı şeyi merak ediyordu. Neden onun hayatına bir arkadaştan fazlası olarak girmesine izin veremiyordu? "Ben-biz... görüyorsun, biz sadece orada değiliz."

Ve muhtemelen onun yüzünden asla olmayacaktı.

Garrett gözlerini ondan kaçırdı, çenesi gergindi. "Bazen birine ne kadar değer verirsiniz verin, işe yaramaz."

"Siz öyle diyorsanız." Chris başını salladı ama gözlerindeki şüpheyile ikisine de baktı. "Yani siz ikiniz başka insanlarla mı çıkacaksınız, yoksa ne?"

Adamım, çocuk bu gece sorularla doluydu. Kaçınmak için elinden geleni yaptığı sorular. "Belki," dedi Kiersten.

Garrett aynı anda, "Hayır," diye cevap verdi.

Chris başını salladı. "Siz ikiniz çok kafa karıştırıcısınız. Ben gidip *How I Met Your Mother*'i izleyeceğim, sonra da duş alacağım." Parmağıyla aralarını işaret etti. "Siz ikiniz kendinize çeki düzen vermelisiniz."

Kiersten kahkahalara boğuldu. "Burada çocuk benmişim gibi hissediyorum."

"Öyle davranıyorsun," dedi Chris, yaşından beklenmeyecek kadar yaşlı bir sesle. "Ama her neyse, geliyor musun?"

Sertçe yutkundu. "Evet. Benim için durdur ki kaçırmayayım, tamam mı?"

"Elbette," diye kabul etti Chris. Garrett'a dönerek tereddüt etti. "Bunu beğendin mi?"

Şov mu?"

"Evet, bayıldım. Barney bana Mike amcanı hatırlatıyor."

Chris küçük bir kahkaha attı. "Evet, bunu görebiliyorum. Eğer o Barney ise, sen de Ted'sin."

Kiersten gülmemek için kendini zor tuttu ama başaramadı. Evet, eğer Garrett dizideki herhangi birinin kişiliğiyle eşleşseydi... bu kesinlikle Ted olurdu. Her zaman iyimser, aşkı ve mutluluğu arayan adam.

Garrett kaşlarını kaldırdı. "Peki bu anneni ne yapar? Lilly mi?" "Hayır," dedi Chris. "Kesinlikle Robin. O aşkı sevmez ve Robin'den daha fazla ilişkimiz yok."

Kiersten gözlerini kaçırdı. Yakınlaşılması kolay biri olmadığını biliyordu ama bunun Chris'e nasıl görünmesine neden olabileceğini hiç düşünmemişti. Chris oturma odasına yöneldi ve Kiersten sırtı Garrett'a dönük bir şekilde durdu.

Arkasından yaklaştı, onu hissedebileceği kadar yakındı ama dokunmuyordu. "Neyin var?"

"Yeğenim benim duygusal olarak yara almış bir başarısız olduğumu düşünüyor," dedi. Arkasını döndü ve onun göğsüyle yüz yüze geldi. Adam o kadar yakındı. Ondan *tekrar* uzaklaşma dürtüsüyle savaştı. "Ve o haklı. Ben Robin'im."

Garrett homurdandı. "Tatlım, onun sana Robin demesine üzülemezsin. Sen sevgi dolu, akıllı, muhteşem bir kadınsın ve ben..." Çenesini sıkarak sözünü kesti. "...Hayranım. Ve biz-"

Kiersten bir parmağını ağzına bastırdı. "Başka bir şey söyleme. Bu gece o yattıktan sonra benimle odamda buluş. Bazı şeyleri özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Chris haklıydı. Bir adım atmalı ve bu kadar korkak olmayı bırakmalıydı. Kendini tekrar ortaya koymalı ve Garrett'a, Pete'in yaptığı gibi onu incitmeyeceğine inanacak kadar güvenmeliydi. Bu kadar zor olamazdı... değil mi?

"Tamam." Garrett dudaklarını birbirine bastırarak ondan uzaklaştı. Onun sıcaklığını hemen özlemişti. Garrett'ın ona söyleyecekleri konusunda gergin olduğu belliydi. Genelde onu kendinden uzaklaştırdığı için de haklıydı. Bir kez olsun onu kendine çekmeye kararlıydı. Chris ondan daha iyisini hak ediyordu.

-Garrett da öyle. "Gösteriyi izlemeye hazır mısınız?"

"Elbette," diye kabul etti Kiersten ve onu oturma odasına kadar takip etti.

Gösteri boyunca yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve uygun anlarda güldü ama tek bir espri bile duymadı. Bunun yerine, çok da uzak olmayan bir zamanda Garrett'ı kendinden uzaklaştırabileceği hissinden kurtulamıyordu.

asla geri gelmeyeceğini düşünüyordu. Bu fikir onu kabul etmek istediğinden çok daha fazla korkutuyordu.

Gösteri bittiğinde, bir sinir yumağı haline gelmişti. Garrett ona küçük bakışlar atmaya devam etti, kaşları çatılmıştı. Chris duş almaya gittiğinde ona döndü. "Şimdi konuşalım. Beklemek beni öldürüyor. Sorun nedir? Chris'in daha önce söyledikleriyle mi ilgili?"

Adamın sert ses tonu karşısında irkildi. Ondan en kötüsünü bekliyordu ve onu zerre kadar suçlamadı. Daha birkaç dakika önce ona yaklaşılmaya karar verdikten sonra bile bu seçiminden şüphe duymaya başlamıştı. Kendinden ve aptal duygularından şüphe ediyordu. "Evet."

"Tamam. Ne oldu?" Ayağa kalktı ve onun önünde volta attı. "Biliyor musun, bana söyleme bile. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Onun dediği gibi gitmemi isteyeceksin. Eğer birlikte olamayacaksak, o zaman burada hiç olmamalıyım. Bu kadar, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"O zaman ne var?" Volta atmayı bıraktı. "Benden ne istiyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. Bu tartışmayı herkesin içinde, Chris'in de gelebileceği bir yerde yapmıyorlardı. Ama bu gerçekten onun sorunu muydu? Yoksa sadece oyalamak mı istiyordu? "Burada olmaz."

Uzandı, kızın elini tuttu ve onu merdivenlerden odasına kadar sürükledi. İçeri girer girmez kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra televizyonu açtı ve sesini yükseltti. "İşte. Hiçbir şey duymayacak. Şimdi dökül bakalım."

Artık zamanı gelmişti ve tereddütleri vardı. Tekrar. Bu korku onu sakat bırakmayı ne zaman bırakacaktı? Ne zaman hayatına devam edecek ve geçmişte yaşamayı bırakacaktı? "Ben istiyorum..."

Sözcükleri söyleyemediği için kendini ona doğru fırlattı ve bir türlü oluşturamadığı sözcükleri hareketlerinin söyleyebileceğini umdu. Ellerini adamın ensesinde birleştirerek onu aşağı çekti ve dudaklarını kendi dudaklarına bastırdı. Kısa bir an için onun kendisini iteceğini düşündü. Elleri ona dokunmadan yanlarında asılı kaldı. Sonra bir inilti çıkardı ve kalçalarını kavrayarak onu yatağa doğru geri çekti.

Bir zafer çılgınlığını bastırarak onun kendisini yönlendirmesine izin verdi. Bacakları şilteye değer değmez döndü ve onu yatağa itti. Adam ona gözlerini kırptırdı ve o daha kıptırdıyadan kadın onun üzerine çıktı. Ellerini kapattı

beline doladı ve çenesini esnetti. "Benden istediğin bu muydu, Kiersten?"

"Evet." Ve hayır. Elbette daha fazlasını istiyordu ama şimdilik bu ihtiyaç daha acil görünüyordu. Daha sonra konuşabilirlerdi, onu canlı canlı yiyen bu açlık doyurulduktan sonra. Uzanıp adamın ellerini yakaladı ve başının iki yanına sıkıştırdı. Adamın ereksiyonuna sürtündü, adamın sert uzunluğu kanında zevk sarsıntıları yarattı. "Ve senin de bunu istediğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Neredeyse istemiyormuş gibi görünerek kalçalarını ona doğru kaldırdı. "İstiyorum. Ama daha fazlasını da istiyorum. Daha fazlası olmak istiyorum."

"Biliyorum. Sadece yapamam..." *kelimeleri söyle.* "Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Bizi istiyorum.

Birlikte."

İşte. Ona ne istediğini söylemişti. O kadar da zor değildi.

Her zaman yaptığı gibi şefkatle yüzünü kavradı ve yüzünü indirdi. Gözleri kapandı ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi. Ve elleri her yerdeydi. Dili ağzını yokladı, bir saniye bile boşa nefes harcamadan onunkini buldu. Parmakları saçlarına kaymış, ağzının ırzına geçerken onu hareketsiz tutuyordu. Ama onu sabit tutmasına gerek yoktu. Şu anda olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu.

Ağzından kurtuldu, boynunda bir yol açtı ve omzunu ısırdı. Adam tısladı ve boynunu eğerek ona daha iyi erişim sağladı. Elleri sırtından aşağıya, poposunun kıvrımlarına ve kalçalarına doğru kaydı. Oradan karnına çıktı ve göğüslerini kavradı. O kadar hassas ve acı vericiydiler ki neredeyse onu itecekti.

Ama acımadı. Harika hissettirdi.

Kızın ağrıyıp olabileceğini biliyor gibiydi. Onu nazikçe kucakladı ve sordu, "Bu iyi mi? Seni incitmek istemiyorum."

Bunu nereden biliyordu? Kitaptan. *Kitaptan.* "Sorun değil. Sadece durma."

Saçlarını kavrayarak ağzını onunkinin üzerine kapattı ve kendisine dokunursa kırılmayacağını sözsüz olarak ifade etti. Adam kendini tutuyordu ve kadın bunu istemiyordu. Onun her şeyini istiyordu.

Ağzının içinde inledi ve onu altına alarak ağırlığını her iki yanına verdi. Kolları onu sıkıca sarmıştı ve kadın kendini güvende hissediyordu. Sevildiğini. Bu yeni bir duyguydu ve onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Onu geri itmek ve kontrolü ele almak için her zamanki içgüdüleriyle savaştı. Onun elinden kurtulmak için.

Yatakta kontrolü eline almasına izin verdiği tek erkek Garrett'ti. Geçmişte, her zaman dizginleri elinde tutan kişi olmaya ihtiyaç duymuştu. Onunlayken, bırakıp gitmek iyi hissettiriyordu. Kararları bir başkasının vermesine izin vermek. Ellerini bacağından aşağı kaydırды ve parmaklarını onun sıcaklığına bastırды. Kadın daha fazlası için yalvararak kalçalarını ona doğru yuvarladı.

Mesajı almış gibiydi. Beline çok dar gelmeye başlayan kot pantolonunu çözdü ve bacaklarından aşağı yuvarladı. Hemen ardından külotunu da indirdi ve kısa süre sonra neredeyse çıplak kaldı. Sütyeninden başka bir şey giymediğinde eliyle karnını siper etti. Gittikçe büyüyordu. Sadece birkaç aylık olabilirdi ama şimdiden fil gibi hissediyordu.

Kaşlarını çattı ve kızın ellerini karnından çekti. "Yapma bunu. Orada benim bebeğim var. Ve sen çok güzelsin."

"Ama-"

Onu sessizlik içinde öptü, sonra geri çekti. Televizyonun sesini daha da açarak onların çıkarabileceği sesleri bastırды. "Aması yok. Şimdi kapa çeneni ve beni tekrar öp."

"Evet, efendim."

Dilleri birbirine dolanırken, kadın adamın pantolonunu çıkardı. Adam da ona yardım etti ve gömleğini başından çekti. Kalçalarının üzerine oturdu, gözleri onun vücudunun her santimini yalayıp yutuyordu. "Prezervatifim yok," diye homurdandı. "Senin var mı?"

"Evet, ama..." Zaten hamileydi, o yüzden bu konuda endişelenmelerine gerek yoktu. Tereddüt etti. Bunu hiç korunmadan yapmamıştı. Pete'le bile. Yine şu güven sorunları. "Temiz misin?"

Dondu kaldı. "Öyleyim."

"O zaman ihtiyacımız yok."

Sertçe yutkundu. "Emin misin? Ben hiç..."

"Ben de." Kollarını açtı. "Şimdi kapa çeneni ve öp beni."

Ağız onunkiyile birleşti, yumuşak ve nazikti. Sanki onu korkutup kaçırmaktan korkuyordu. Boynundan aşağıya ve göğüslerinin kıvrımına doğru bir yol öptü. Dilini şeffaf sütyeninin arasından göğüs ucunun üzerinde gezdirdi ama ağzına almadı. Adam karnından aşağı ve kalçasının üzerinden bir yol öperken nefesini yuttu. Kalçasının iç kısmını ısırды ve sonra bacaklarını omuzlarının üzerine kaldırdı.

Dudaklarının ona dokunmasını beklerken midesi hızlandı. Ona ihtiyacı vardı. Şimdi. Onu yukarı doğru eğerek ağızını klitorisinin etrafına kapattı.

Kan kafasından hızla aktı ve ortasına odaklandı. Adamın diliyle yaptığı Şeye.

İnledi ve bacaklarını adamın kafasında sıktı, gitmesine izin vermek istemiyordu. Onun hiç durmasını istemiyordu. Aşağı uzanarak onun ereksiyonunu kavradı ve sıktı. Adam inledi ve kalçalarını sallayarak onu tahrik etti. Dişlerini ona sürttüğünde ve bir parmağını içine soktuğunda, gözlerini sıkıca kapattı. Önünde yıldızlar patladı ve tüm vücudu orgazmın gücüyle titredi.

Kalçalarını tekrar yatağa bıraktı ve ellerini omuzlarına koyarak içine soktu. Adam geri çekilip tekrar içine girdiğinde, kadın mucizevi bir şekilde bir kez daha boşaldı. Vücudu hâlâ bir önceki orgazmı uğulduyordu ve bu seferki onu uçurumun kenarına gönderdi. Yine de durmadı. Başparmağını şişmiş klitorisine bastırdı ve vuruşlarını derinleştirdi.

Yüzünü onun omzuna gömdü ve neredeyse kaçacak olan çılgınlığını ısırarak bastırdı. Onun durmasını mı yoksa devam etmesini mi istediğini bilmiyordu ama bir orgazm daha yaşadığını hissedebiliyordu. Adamın onu tekrar uç noktaya getirdiğini hissedebiliyordu. Daha önce hiç çifte orgazm olmamıştı, hele ikiden fazla hiç olmamıştı. Adam mucizevi bir işçiydi.

Onu nazıkçe öptü ama elleri sertti. Bu tezat onu çılgına çevirdi. Ağzı kulağını okşadı. "Benim için gel. Şimdi."

İnledi ve kendini bıraktı. Tüm çekincelerini bıraktı. Tüm korkularını. Ve onu sonuna kadar içine aldı. Ve bu sefer, kadın boşaldığında, adam da onunla birlikte boşaldı. Ve onun kendisini sevdiğini fısıldadığını duyduğuna yemin etti ama emin olamayacak kadar kendinden geçmişti. Tekrar nefes alabildiğinde, adam yanında yatıyor, parmaklarını karnının üzerinde nazıkçe gezdiriyordu.

"Vay canına." Ona döndü ve gülümsedi. "Sadece... vay canına."

O da gülümsemedi ama elini karnının üzerine koydu. "Orada her şey yolunda mı?"

"Ha?" Karnına baktı. "Evet. Neden olmasın ki?" Doğrulup elini yüzünde gezdirdi. "Sana zarar verebilirdim."

Dizlerini göğsüne doğru çekerek zorlukla yutkundu. Seviştikleri için pek mutlu görünmüyordu. Peki ya o? Şu anda olduğundan daha mutlu olamazdı. "Ben iyiyim. Biz iyiyiz."

"Bu neyle ilgiliydi, Kiersten?" Ona baktı, gözleri savunmasızdı. "Söylediklerinde ciddi miydin? Aramızdaki bu şeyi yürütmeyi denemek istiyor musun?"

Sakinleştirici bir nefes aldı. Büyük, derin ve korkutucu bir şeyin eşiğindeydi ve her şeyi berbat etmekten korkuyordu. "Yaptım. Denemek istiyorum."

"Anlıyorum." Beklediği gibi onu kollarının arasına alıp öpmek yerine çenesini esnetti. "Bir soru daha."

Neden bu kadar kızgın görünüyordu? "Herhangi bir şey."

"Bunu sadece Chris söylediği için mi yapıyorsun?" Ona döndü, gözlerindeki kırılganlık gitmişti. Yerini parıldayan bir sertlik almıştı. "Bunu sadece ve sadece onun için mi yapıyorsun? Yoksa beni istediğin için mi?"

"Şey..." Ne söyleyeceğinden emin değildi. Chris'in sözleri, Garrett'a olan zaafına teslim olmayı reddederek onu incittiğini fark etmesini sağlamıştı. Garrett bunu istiyordu. Chris de istiyordu. Ama o da istiyordu. "Hayır. Evet." Dudağını ısırды. "Denemek istiyorum. Neden olduğu önemli mi? Bu yeterli değil mi?" Hayır, bu yeterli değildi. Ona daha fazlasını söylemesi gerekiyordu. O daha fazlasını hak ediyordu.

Sert bir kahkaha attı ve ayağa kalktı. Pantolonunu çekiştirerek giydi. "Bunu daha fazla yapamam, Kiersten."

İrkildi. Sonunda ona bir ilişki denemek istediğini söyledi. -*gerçek* bir tane- ve onu terk mi etti? Gördün mü? Hislerini dinlememeliydi. "Artık neyi yapamazsın? Beni mi? Ne dediğimi duymadın mı?"

"Seni duydum." Ona sırtını döndü ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Ama ben yatılı bir seks partneri olamam. Ve *oğlun* istediği için senin yatağında olmayı kesinlikle reddediyorum. Onu ben de senin gibi seviyorum ama başka biri sana benimle yatmanı söylediği için burada kalmayı reddediyorum. Böyle bir şey olmayacak."

"Mesele bu değildi," demeyi başardı. "I..."

Aklından milyonlarca düşünce geçiyordu. Ona karşı olan hislerini açıklayabileceği milyonlarca yol. Ama hiçbirisi kelimelere dönüşmedi. Kelimeler bir türlü gelmiyordu. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibiydi. Donmuştu.

Döndü ve tekrar onunla yüzleştı, gözleri perili ve boştu. Elini göğsüne vurdu. "İstediğim bu değil. Beni sürekli kendinden uzaklaştırıp sonra da azdığında beni aramaya gelmenin ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Ya da başka biri sana bunun iyi bir fikir olabileceğini söylediğinde? Bana karşı bir şey hissetmiyorsan, söyle. Ve şu andan itibaren beni rahat bırak."

"Ama denemek istiyorum." Yorgana sarıldı. "Denemeye hazırım. Benden istediğin bu değil miydi?"

Ona yakından baktı. "Öyleydi. Ama sen değilsin. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Emin değilsin." Başını sallayarak ekledi: "Yatak örtüsünü bile bir kalkan gibi tutuyorsun."

"Ama sanırım öyleyim." Battaniyeyi bıraktı ve ne istediğini anlamasını sağlamak için ellerini uzattı. Konuştuğunun sadece Chris'i mutlu etme arzusu olmadığını görmesini. "Eğer bana bir şans verirsen-"

"Seninle birlikte olmak istemediğimi söylediğimde, gerçekten seni kazanmayı planlamıştım. Ama şimdi? Çok beğendiğin plana sadık kalmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum." Gömleğini kaptı ve kapıya doğru yöneldi. "Birbirimizden uzak durmalıyız. Birlikte iyi değiliz."

"Eğer istediğin buysa," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Sadece arkadaş olabiliriz."

Sertleşti, sırt kasları esnedi. "Şu anda istediğim bu. Başka bir yol göremiyorum."

"Öyle mi-?" Konuşmaya çalıştı ama sesi kesildi. Boğazını temizledikten sonra, "Hâlâ burada mı yaşayacaksın?" diye sordu.

Sesinin bu kadar kararlı ve etkilenmemiş çıktığına inanamıyordu. Sanki kalbi onu her zaman destekleyen tek adamı kaybettiği için parçalanmıyormuş gibi. Duygularını saklamakta ne zaman bu kadar iyi olmuştu?

"Seni terk etmeyeceğimi söylemiştim," dedi, sesi sertti. "Ve ben bir yalancı değilim."

Ve böylece... kapıyı açtı ve kızın odasını terk etti.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandığında irkildi. Yanağını dizlerinin üzerine koyduğunda, komodininin üzerinde duran *What to Expect When You're Expecting kitabını* gördü. Ne zaman içeri girmiş ve onu oraya koymuştu? Ve bu kadar çok şey nasıl bu kadar hızlı ters gitmişti?

Onun peşinden gitmek için can atıyordu ama kıpırdamadı. Onun peşinden gitmedi ve ona hayattan daha fazlasını istediğini söylemedi. *Onu* istediğini söylemedi. Ona aşık olabileceğini bile söylemedi. Ne kadar açılmak istese de, kazanmak için çok çalıştığı kontrolü bırakamıyordu. Bunun yerine orada oturup sessiz gözyaşları döktü ve onun peşine düşüp af ya da aşk için yalvarmadı.

Ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

On Birinci Bölüm

Garrett'in Kiersten'a onunla bir ilişki denemek istemediğini söylemesinin üzerinden dört gün geçmişti. Sanki çocuğunun babası değil de kardeşiymiş gibi davrandığı dört gün. Onu her gün selamlıyordu. Nazik, şefkatli ve sevgi doluydu. Yanlış bir şey yapmadı. Ama ona dokunmadı. Ona dokunmak *istiyormuş* gibi bile görünmüyordu.

Ve bu onu öldürüyordu.

Sonunda kalbini ortaya koymaya karar verdiğinde, adam akıllandı ve onun umutsuz bir vaka olduğunu fark etti. Onunla işinin bittiğini açıkça belirtmişti. Bu sözünü yerine getirmişti. Son zamanlarda, gece geç saatlerde eve bira kokusuyla bile geliyordu. Dışarıda kadın mı tavlıyordu? Ondan çoktan ayrılmış mıydı?

Öyle olsaydı onu gerçekten suçlayabilir miydi?

Kapı sessizce açıldı ve kapandı. "Ben geldim," diye seslendi Garrett.

Kiersten saate baktı. Saat daha yediydi. Son zamanlarda bardan eve saat ondan önce gelmiyordu. Gerildi ve saçlarını düzeltti. Üzerinde bol bir eşofman ve kıvrıcık bir at kuyruğu vardı, yüzünde tek bir makyaj izi bile yoktu. Anladım. "Mutfaktayım."

Elinde market poşetleriyle içeri girdi. Odaya şöyle bir göz attıktan sonra, "Chris nerede?" diye sordu.

"Brianna'nın evinde. Eve süt getirdin mi?"

"Evet, başka bir şey daha var," dedi. "Geçen gün bebeğin dondurma istediğinden yakınıyordun. Ben de en sevdiğinden aldım."

Dondurma düşüncesi bile ağzını sulandırırken dudaklarını büzdü. "En sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Aptal gibi mi görünüyorum?" Boğazını temizledi. "Boş ver. Buna cevap verme. Ama senin nelerden hoşlandığını bilecek kadar uzun süredir arkadaşız."

"Ben de seninkini biliyorum," dedi dirseğiyle onu dürterek. "Sıcak şekerlemeli vanilyalı ve parlak, erkeksi olmayan gökkuşağı serpintileri."

Yüzü kızardı ve bir kap çıkarıp kızın burnunun dibinde salladı. "Yani, bunlar gibi mi?"

"Mmm hmm," diye gülmeyi başardı. "Bunlar gibi."

Dondurmayı poşetten çıkardığında midesi guruldadı ve ağzı seğirdi. Onun gülümsemesini en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu. Onu özlediği kadar bunu da özlemişti. "Yemeği atlayıp hemen tatlıya geçmek ister misin?"

İi sıkıştı ve bakışları istemsizce adamın ağzına kaydı. Tatlı deyince aklına dondurmadan tamamen farklı bir şey geldi. Vücudu onun dokunuşunu çok iyi hatırlıyordu ve onun için birden fazla şekilde acı çekiyordu. Onun gözleriyle karşılaştığında, vücudunu ele geçiren saf ihtiyaı gizleyemediğini hissetti.

Gözleri karardı ve geri adım atarak burun deliklerini açtı. "Kiersten?"

"Ha?" Kendini gerçeğe geri döndürdü, bu kadar kolay bir şekilde neredeyse onun kendisine karşı yeni nefretini unutuyordu. "Hayır. Yemeğimizi yiyelim ve sonra dondurma yiyelim. Bebek için daha iyi olur. Akşam yemeği için ne istersin? İstersen ravioli yapabilirim."

Garrett dondurmayı sıkıca kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı. Yüzü solgunlaşarak ondan daha da uzaklaştı. "Ah, biliyor musun? Mike ve çocuklarla basketbol maım olduğunu unutmışum, sonra da bara gideceğiz. Daha sonra biraz yemem gerekecek."

O uyuduktan sonra, şüphesiz. Böylece onun yanında olmak zorunda kalmayacaktı. Kiersten tereddüt etti ve omzunu tutmak için uzandı. "Sürekli gitmene gerek yok. Ben-"

"Senin yüzünden gitmiyorum." Yavaşça onun elinden kurtuldu, gözlerini indirdi. "Bir maım var ve sonra dışarı çıkacağız."

"Bunu bebek doğduğunda da yapacak mısın?" Kollarını kavuşturdu, sorduğu için kendinden nefret ediyordu. "Benim için burada olmak istediğini sanıyordum. Çocuklar için."

Ona baktı. "Chris burada değil, o yüzden beni zlemeyecek. Bebek de henüz gelmedi. Sadece sen ve ben varız."

Kollarını karnına doladı. "Kavga ettiğimizden beri her gece neredeydin?"

"Sana söylemiştim. Barda." Başını kaldırdı ve gözleri kızın üzerindeydi. Çok... yaklaşılmaz görünüyorlardı. Soğuk. "Programımın her yönünü sana danışmam gerektiğini bilmiyordum."

Gerildi. "Acil bir durum olması halinde bunu bilmek faydalı olacaktır."

"Acil bir durum olursa?" Telefonunu kaldırdı. "Beni arayabilirsin. Artık hep yanımda taşıyorum. Hemen burada olacağım. Bunu biliyorsun."

Çıkmak için savaşılan kelimeleri ısırdı. Sorulmak için yalvaran kelimeleri. *Nereye gidiyorsun? Ne yapıyorsun? Bunu doğru şekilde yapmak için ikinci bir şansım olabilir mi?* Ama bu soruları sormaya hakkı yoktu. Onun kız arkadaşı değildi. Yıllarını onu uzaklaştırmak için harcamıştı ve bu sefer başarmıştı. Yaşasın.

Tanrım, tam bir aptaldı. "Doğru."

Hissettiği iç kargaşanın bir kısmı sesinde açığa çıkmış olmalıydı, çünkü adam onu inceledi. Dudaklarını büzdü, başı yana eğikti. "Benden ne istiyorsun, Kiersten? Cidden, ne istiyorsun?"

"Seni özlüyorum," diye ağzından kaçırdı kendini durduramadan. Bunun bir faydası olmayacağını bilse de. *Ona bir faydası* olmayacaktı. "Bir daha birlikte takılabilecek miyiz? Eskiden olduğu gibi birlikte olabilecek miyiz?" Cevaplamaktan korktuğu tek soruyu sormak için kendini çelikleştirdi. Sesi boğuk çıkıyordu, sanki kelimeler söylenmek istemiyormuş gibi. "Ya da belki birlikte olmayı bile deneyebiliriz. Senin istediğin gibi."

"Sadece dur. Herkese istediğini vermeye çalışmaktan vazgeç. Bunu hep yapıyorsun ama ben kabul etmiyorum." Elini çenesinde gezdirerek sert bir kahkaha attı. "Biliyor musun? Bu gece bunu yapmayacağım. Sana bu konuşmayı tekrar tekrar yapmaktan bıktığımı söyledim."

Bir adım daha yaklaştı, kalbi hızlandı. "Benim seni özlediğim gibi sen de beni özlüyor musun?"

Adadan anahtarlarını aldı. "Tabii ki seni özlüyorum. Bu da sorunun bir parçası. Aynı zamanda bu yüzden gitmem gerekiyor. Bebek doğduğunda iyi olacağız. Ama oraya varmamız için? Seni unutmam gerek."

Bu onu henüz unutamadığı anlamına mı geliyordu? Bunu düzeltmek için bir şans var mıydı? Bunu yaptığının farkında bile olmadan onu takip etti. "Benimle kalmanı istiyorum. Benimle *olmanı*."

Yürümeyi bıraktı ama arkasına dönmedi. Tüm vücudu sabırsızlıkla uğulduyordu. Ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Ondan kaçmak için sabırsızlanıyordu. "Gelemem. Bir oyunum var."

Onu gerçekten, gerçekten kaybetmişti.

Oturma odasını geçti ama elini kapı koluna koyarak durdu. "Bu gece ağırdan al. Yorgun görünüyorsun."

Yorgundu çünkü artık uyuyamıyordu. Onu özlemekten kendini alamıyordu. Onu yatağında, yakınında istiyordu.

Onu ve kaybettiği her şeyi düşünmeden edemiyordu.

Boğazındaki ağrıyan yumruyu yuttu. Kadın cevap vermek için ağzını açmaktan fazlasını yapamadan kapı arkasından kapandı.

...

Birkaç saat sonra Garrett birasını bitirdi ve boş bardağı bardağa çarptı. "Bir tane daha lütfen?"

Mike göz ucuyla ona bir bakış attı ve başını salladı. "Her gece buradayız. Bu gece evde kalacağınızı sanıyordum?"

"Öyleydim." Garrett omuz silkti. "Şimdi değilim."

Orada oturup onun onsuz hayatına devam etmesini izlemeye devam edemezdi. Son "anlamsız" seks seanslarından sonra, onu sadece önemsemediğini fark etmişti. Onu seviyordu. Onu mümkün olabileceğini hiç düşünmediği kadar çok seviyordu. Ama kadın onu istemiyordu ve o da bunu kabullenemiyordu.

Çocuklarını asla terk etmeyecekti ama bunu yapmak zorundaydı. Gerçek bir aile olduklarına dair kurduğu hayallerden vazgeçmek zorundaydı.

Mike dirseğiyle onu dürttü. "Şimdi sana ne yaptı?" Garrett gözlerini kapattı. "Hiçbir şey yapmadı."

"Evet, tamam. Ben de Rahibe Teresa'yım."

Garrett elini uzatarak, "Hey, tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Çalışmalarınıza hayranım."

Mike onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Siktir g i t . Elini tutmuyorum. İnsanlar burada *birlikte olduğumuzu* düşünecek." "Lütfen. Burada benimle olduğun için şanslısın."

"Alçakgönüllülüğün beni şaşırtıyor." Mike alnını ovuşturdu ve bara yaslandı. "Oda arkadaş meselesi nasıl gidiyor?"

Ve böylece Mike tekrar yoluna devam etti. Yine Kiersten hakkında konuşuyordu. Lanet olsun. "İyi anlaşıyoruz. Bu kadar endişelenmeyi bırak."

Mike ona baktı. "Hâlâ *arkadaş mısınız?*"

Garrett birasını sıkıca kavradı. Bu kelimeleri bir daha bir arada duyarsa, konuşanı yumruklayabilirdi. Aslında bu şu anda kulağa harika bir fikir gibi geliyordu ve Mike'ın burnu harika bir hedef olabilirdi. "Evet. Benden bu kadar."

İstersen kıcıma tekmeyle bas, ama ben sadece oda arkadaşı ve çocuğunun babasıyım. Ve tabii ki Chris."

Mike barda arkasına yaslanmış, kimsenin kıcını tekmeleyecekmiş gibi görünmüyordu. "Yani onu ikinizin mantıklı olacağına ikna etmeye çalışmayı bıraktın mı?"

"Evet," diye tersledi Garrett. "Bunu zaten yirmi kere falan söyledim dostum. Daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Mike'ın çenesi titredi. "Peki ya bebek?"

"Onu ya da bebeği terk etmiyorum. Hâlâ onunla yaşıyorum." Şakaklarını ovuşturdu. Başını şiddetle çarpıyordu. "Ama hayatıma devam ediyorum. Bu kadar basit."

Mike birasını yudumladı. "Anlıyorum. Randevu dünyasına yeniden saldırmaya hazır mısın?"

Hamile kız kardeşim evde seni beklerken birkaç piliç mi tavlayacaksın?"

Garrett inledi. "Hayatında bir kez olsun çenenin kapatabilir misin? Duygularım hakkında konuşacak havada değilim, Tanrı aşkına. Bu yüzden burada değilim."

"Evet, hanımefendi." Mike kıkırdadı ve birasından bir yudum aldı. İki saniye boyunca sessiz kaldı. "Senin sorununun ne olduğunu düşündüğümü bilmek ister misin? Hayır mı? Pekâlâ. Yine de söyleyeceğim, hem de bedava. Bana biriyle yatman gerekiyormuş gibi geldi."

"Gönüllü müsün?" Garrett alay etti. Mike

kaşlarını kaldırdı. "Eğer öyleysen?"

"Teşekkürler, ama pek tipim değilsin."

"Hayır, ama o öyle," dedi Mike. Onlara yaklaşan ve gözleriyle Garrett'i neredeyse çırılçıplak soyan kadını işaret etti. Kadının her yerinde müstehcen seks yazıyordu ama Garrett'in tek yapabildiği ilgisizlik içinde izlemektir. Yeterince kısa değildi, saç rengi yanlış ve... Kiersten değildi.

Garrett, "Şu anda ciddi olamazsın," dedi.

Mike ona baktı ve Garrett rahatsız bir şekilde taburesinde kaydı. "Çok ciddiğim. İstersen onunla eve gidebilirsin. Özgür bir adamsın, değil mi? Hayatına devam etmeye hazır mısın?"

Bu bir testti. Açık ve basit. Ve ne yaparsa yapsın, başarısız olacaktı. Eğer onunla flört etmezse, Mike Garrett'in hayatına devam etmediğini ve devam ettiğini düşünerek kendini kandıracağını anlayacaktı. Ve eğer kadınla ilgileniyormuş gibi yaparsa, Mike onu öldürecek.

Yapsa ne olur, yapmasa ne olur.

"İlgilenmiyorum," dedi Garrett.

Mike bara yaslanarak rahatladı ve birasından bir yudum aldı. "Güzel. O zaman bu gece seni öldürmek zorunda kalmayacağım."

Neredeyse öyle olmasını diliyordu. Şu anda içinde sızlayan boşluğa tercih edilebilirdi. Kiersten denemek istediğini söylediğinde ondan kaçmak yerine ona inanıp inanmaması gerektiğini düşünmesini engelleyebilirdi. Çünkü bunu bugün yine söylemişti. Şimdi iki oldu.

Ama bu sefer doğruyu söylüyor olabileceği umuduna kapılamadı. Eğer söylemiyorsa, hayal kırıklığı çok zor olacaktı.

Kadın oturdu ve kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Merhaba, ne içersin?"

Garrett kibarca, "Bira," diye cevap verdi ve Mike'a döndü. "Son zamanlarda kız kardeşinle konuştun mu?"

"Merhaba." Mike, Garrett'in yanında oturan kadına gülümsedi. "Evet, bu gece bize katılmaya geliyor. Chris bir arkadaşının evinde. Sanırım senden kaçıyor."

"Muhtemelen. Şu anda onun en sevdiği kişi sayılmam ama giderek yakınlaşıyoruz." *Kahretsin*. Nereye giderse gitsin ondan kaçamazdı, değil mi? "Neden onun geleceğini bilmiyordum ki?"

"Son dakika kararıydı. Birkaç dakika önce beni aradı, buluşmak istiyordu ve ben de ona nerede olduğumu söyledim," dedi Mike omuz silkerek. "Bu kadar büyütecek ne var?"

Asıl önemli olan Garrett'in şu anda onu görmek istememesiydi. Yanındaki kadın onun kolunu okşadı ve Garrett gerildi. Kadına gülümsedi - ne de olsa kaba olmak istemiyordu - ve "Bakın, çok hoş görünüyorsunuz ama-" dedi.

"Merhaba," dedi Kiersten, önce Garrett'in yanındaki kadına baktı ve sonra kolunu Garrett'in omzunu ovduğu yere kadar takip etti. Çenesi bükülmüştü ama onun dışında sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Garrett ayağa kalkarak, "Hayır," diye onu temin etti. "Hadi, gidip bir masa bulalım."

Kiersten durduğu yerden kıpırdamadan yabancıya bir kez daha baktı. "Emin misin? Gecenizi mahvetmek falan istemem."

Garrett, Kiersten'in yüzünde onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesinin yarattığı endişesizlik karşısında yüreği burkularak, "Kesinlikle olumlu," diye tersledi.

Belli ki onu istediğini söylediğinde ondan şüphe etmekte haklıydı. Eğer öyle olsaydı, onu bu diğer kadına doğru itmezdi. Hiç umurunda değildi.

"Kal ve arkadaşınla konuş." Kiersten çenesini yukarı kaldırdı. "Biz sensiz içeri gireceğiz."

Çenesini sıktı. İşte bu kadar. Bitmişti. "Kalıp konuşmak istemediğimi söyledim. Acıktım."

"Evet. Gidelim," diye ekledi Mike, kız kardeşinin elini tutarak. Garrett'a temkinli bir bakış attı ve Kiersten'in elini çekti. Kiersten *hâlâ* hareket etmiyordu. "Haydi."

Kiersten Garrett'a doğru eğildi. "Ben kimim ki seni durdurayım? Belli ki her gece yaptığın şey bu. En azından artık *biliyorum*."

"Hiçbir şey bilmiyorsun." Garrett dişlerini sıktı. "Ve eğer onunla konuşmak isteseydim, konuşurdum. Kesin şunu."

"Sadece söylüyorum..." Sözüünü kesti ve omuzları gergin bir şekilde ondan uzağa baktı. "Her neyse. Önemli değil."

"Ne dediğini biliyorum. Mesajı açık ve net bir şekilde aldım," Garrett ağrıyan boğazından çıkmayı başardı. Biraz daha açık konuşsa, kalbinin milyonlarca parçaya ayrıldığını tüm oda duyacaktı. "Ve haklısın. Hiç önemi yok, değil mi?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Belki de bu sefer acısını yeterince iyi saklayamamıştı. "Garrett-"

Başını iki yana salladı. Özür dilemek ya da acımak istemiyordu. O sadece *umursamayı* bırakamayan bir aptaldı. "Biliyor musunuz? Siz ikiniz gidin ve yemeğinizi yiyin. Ben eve gidiyorum. Erken çıkın."

Tek kelime daha etmeden restorandan ayrıldı. Geçen gece onun yatağından ayrıldığından beri tekrar tekrar söylediği aynı sözleri tekrarlardı.

O beni sevmiyor. Asla da sevmeyecek.

Belki bunu yeterince söylerse, gerçekten hayatına devam edebilirdi. Ve belki de bir seferde beş dakikadan fazla onun arkadaşlığından kaçarsa, onu aklından ve kalbinden çıkarabilirdi.

On İkinci Bölüm

"Bu berbat bir şeydi," dedi Mike, sesi sertti. "Kahretsin, onu ne kadar incittiğini ben bile görebiliyordum."

Kiersten gözyaşlarını geri kırıptı, kızgın kalmak istedi ama korkunç bir şekilde başarısız oldu. Yine yapacağını yapmıştı. Psikopat hamile kadın gibi davranmıştı. "Onunla flört eden *oydu*. Ben evde oturup onu beklerken muhtemelen her gece bunu yapıyordu."

Mike içini çekti ve onu masalarına götürdü. Oturduktan sonra ona bir bakış attı. "Kimseye asıldığı yok. Başka bir kadınla birlikte olmadı. Benimleydi, ne kadar üzgün olduğunu saklamaya çalışıyordu."

Kiersten peçetesini aldı ve avucunun içinde top haline getirdi. "Ve ne? Bu bir şekilde benim suçum mu?"

"Uh." Ona, ruh halini açıkça sorguladığını gösteren bir bakış fırlattı. "Evet, öyle. O kadar kör müsün?"

Sandalyeye sırtını yasladı. "Belki."

"O senin çocuğunun babası olacak ve sen onu kendinden uzaklaştırmaya devam ediyorsun." Alnını ovuşturdu. "Asıl soru şu: Seni terk etmesini gerçekten istiyor musun? Çünkü bu şekilde devam edersen bunu elde edeceksin. O senin yanında olmaya çalışıyor ama sen ona izin vermiyorsun."

O haklıydı. Bir kez daha çuvallamıştı. "Buraya ona nasıl hissettiğimi göstermek için geldim."

"Nasıl hissettin?" Homurdandı. "Eğer görmesini istediğin şey o kadını becermesini istediğiye, o zaman harika iş çıkardın. Bunu gördü, tamam mı?"

Kiersten dudağını ısırdı. "Hayır. Bunu istemiyorum." "Eee? Ne istiyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Chris bizim bir çift olmamızı istiyor. Sen ve Brianna da öyle. Garrett da eskiden bunu isterdi."

"Sik onları. Beni de sik." Eğildi. "Ne istiyorsun, Kiersten? Kuaförünüz, postacınız ya da İsa Mesih değil. *Sen*." "Ben... Ben onun benimle olmasını istiyorum."

Nefes verdi. "O zaman bunu göstermenin çok iyi bir yolunu bulmuşsun. Onu seviyor musun?"

"Aşk çok genel bir kelime."

"Saçmalık." Parmağıyla kızın burnunu işaret etti. "Yap. Sen. Seviyor. Seviyor musun?"

Öyle mi yaptı? İş başa düştüğünde, önemli olan tek şey buydu. Ve...sevdi. Onu seviyordu. Pete'le böyle olmamıştı. Pete'leyken, fırtınalı romantizmleri yüzünden resmen kafasına vurulmuştu. Onu sevdiğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama Garrett'la olan aşkı, yavaş yavaş gelişen ve ona sinsice yaklaşan bir aşktı. Yılların dostluğundan, güveninden ve sadakatinden gelen bir aşk. İnanabileceği bir aşk. Kalbini ısıtan ve hayatını daha mutlu kılan sağlıklı, mutlu bir aşk. Peki ona nasıl davranmıştı?

Ona *tam da* kendisine davranacağından korktuğu şekilde davranmıştı. Onu incitmiş, kendinden uzaklaştırmış ve ona güvenmeyi reddetmişti. Ona inanmayı. Ve bunu hiç düşünmeden yapmıştı. Hayatında bir daha asla olmasını istemediği şeydi.

Kendisinin en büyük düşmanıydı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve titreyerek nefes aldı. "Seviyorum. Onu seviyorum. Ama ya o da beni sevmezse? Ya artık çok geçse? Her şeyi mahvettim. Ona korkunç davrandım."

"Seni seviyor." Mike menüsünü eline aldı. "Güven bana. Bütün hafta surat astı. Aşkın tüm alametifarikalarına sahip. Üzgün gözler. Mutsuz bir aşk hayatı. Seks yok." Kadehini ona doğru kaldırdı. "Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Vay canına. Kulağa harika geliyor," dedi kuru bir sesle. "Kendime de biraz almak için sabırsızlanıyorum."

"Neyse o." Omuz silkti. "Uzman olmayabilirim ama sana küçük bir tavsiye vereceğim. Eğer birini seviyorsan, ona başka bir kadınla flört etmesini söyleme. İstemediğini söylediğinde de onu görmezden gelme. Ve en önemlisi? Onu kendinden uzaklaştırma."

Kiersten sandalyede geriye doğru yığıldı. "O kadının ellerini onun üzerinde gördüğümde çok sinirlendim."

"Evet. Bunun cevabını ben de biliyorum." Sırıttı. "Kıskanmıştın."

Gözlerini devirdi ama gülümsemesine engel olamadı. "Bu gece gerçek bir bilgi kaynağsın, değil mi?"

"Ve hepsini bedavaya alıyorsunuz." Menüsünü eline aldı. "Şimdi yapacağın şey şu. Yeğenlerimi doyuracaksın, sonra da

Eve gidip Garrett'a bana anlattığın her şeyi anlatacaksın. Onu özlediğini, istediğini ve sevdiğini. Tüm bu saçmalıkları."

Ayağa kalkmaya başladı. "Ona şimdi söylemeliyim."

"Birkaç aydır bundan kaçınıyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Bir saat daha ne ki? Bebeği besle ve sakinleşmesi için ona bir şans ver."

Kiersten tereddüt etti. Garrett oldukça sinirli görünüyordu. Belki de sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ama onun kendisini istemediğini düşünerek geçirdiği her saniye, onunla birlikte olma fikrini değiştirebileceği bir saniyeydi. Ona yeterince acı çektirmişti. "Bilmiyorum."

Bir garson elinde dumanı tüten bir çizburgerle yanından geçerken midesi yüksek sesle guruldadı. Mike kıkırdadı. "Görünüşe göre bebek de benimle aynı fikirde. Önce yemek, sonra kavgı."

Kiersten kızardı. "Peki. Ama yemeğimiz biter bitmez gideceğim."

"Anlaştık."

Adam dikkatini tekrar menüye verdi ve o da aynısını yaptı. Ama önündeki kelimeleri görmedi. Tek gördüğü Garrett'ın giderkenki yüzüydü.

Ve gözlerindeki acı.

Bir saat sonra Kiersten eve temkinli bir şekilde girdi ve parmak uçlarında sürünerek içeri girdi. Restorandaki garip yüzleşmeden sonra, ondan ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Heck, kendisinden ne bekleyeceğini de bilmiyordu.

Onu o kadınla görmek onu çılgına çevirmişti. Kıskançlık krizine girmiş ve sonra da bunu umursamıyormuş gibi görünmeye çalışmıştı. Ama umurundaydı. Ve onu başka biriyle istemiyordu. Onu kendisiyle istiyordu.

Ona gerçeği söylemenin zamanı gelmişti.

"Beni soymaya mı çalışıyorsun, yoksa eve sessizce gelmeye mi?" Garrett oturma odasının karanlığından sordu. "Tam olarak anlayamıyorum."

Kiersten suçlulukla çantasını göğsüne bastırarak başladı. "Belki uyuyorsundur diye sessiz davranıyordum."

"Hayır, tamamen uyanığım," diye cevap verdi, ses tonunda bir gerginlik vardı.

Öfkeli sesi onu bir an için hazırlıksız yakaladı ama bunu bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Konuşmamız gerek," dedi.

"Ne? Beni tanıştıracığın başka bir kız var mı?"

Onun sözleri üzerine sertçe nefes aldı. Tamam. Bunu hak etmişti. "Hayır. Ben... Seni onunla görmekten hoşlanmadım. Bu canımı yaktı. Sinirlendim ve bildiğim tek yolla öfkelen dim. Sana önemsiz olduğunu düşündürdüm... oysa önemlisin. Sen önemlisin."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve şakaklarına masaj yaptı. "Onunla birlikte olmak istemedim. Ve başka kadınları tavlama k için dışarı çıkmadım."

Onun ayaklarının dibinde diz çöktü ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Biliyorum. Sana inanıyorum. Ve sana güveniyorum. Güveniyorum."

Başını kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Vay canına," dedi. "Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Bunu uzun zaman önce söylemeliydim." Onun bacaklarını sıktı. "Özür dilerim."

"Biliyorum." Gözlerinden bir şey geçti ama hemen bastırdı. "Bu konuşmayı yüksek bir notla bitirip yatacağım. Yarın görüşürüz."

Ama ayağa kalkmadı. Gerçekten kalkmak istemediğine dair bir his vardı içinde. Bu onun şans ıydı. Adam başından beri onun yanındaydı ve kadın karışık mesajlar göndermişti. Ama artık öyle değildi. Artık tereddüt ya da panik yok. Potaya doğru adım atma ve şut atma zamanı ya da buna benzer bir şey. Tanrım, şimdiden Garrett gibi konuşmaya başlamıştı. Bu aşk olmalı. "Bu benim için kolay değil. Seninle konuşmak için ağzımı her açtığımda kelimeler kayboluyor. Ya da yanlış çıkıyor."

"Bu kavrama aşınayım," dedi kuru bir sesle.

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Pete'den sonra kimseyi sevmek istemedim. Ve kesinlikle kalbimi kıracak kadar kimseye güvenmek istemedim. Ama sen bir şekilde savunmamı kırdın. Ben arkadaş olmak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Eğer... Eğer hâlâ bir aile olmak istiyorsan." Onun yanıtını bekledi, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Çok geç değildi, değil mi? Geç olamazdı.

Adam bir şey söylemeyince, kadın devam etti. "Sana çok kötü davrandım ve bunu şimdi anlıyorum. Pete'in yaptığı gibi beni incitmenden o kadar korktum ki seni kendimden uzaklaştırdım. Ve kendimi senden korurken, Pete *oldum*. Seni durmadan incittim. Soğuk, acımasız ve korkunçtum." Derin bir nefes aldı. "Ama şimdi ne yaptığımı anlıyorum. Ayrıca beni bir bütün haline getirdiğini ve bana aşkın nasıl bir şey olabileceğini gösterdiğini de biliyorum. Bu sadece

güvensizlik ya da kalp kırıklığı değil, diğer yarınızı bulmak ve mutlu olmaktır. Beni mutlu ediyorsun ve tek istediğim bu."

Sadece o.

"Sen söz konusu olduğunda duygularım her zaman güçlü olmuştur, belki de seni en başından beri seviyordum?" Neden *hiçbir şey söylemiyordu*? "Ve sen sormadan söyleyeyim, evet. Bunu ben söylüyorum. İstediğim şey bu. Başka birini değil. Sadece sen ve ben." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Berbat haldeyim. Duygusal olarak ve başka türlü. Ama seni ne kadar itmiş olursam olayım benden asla vazgeçmedin. Şimdi de başlama. Benden vazgeçme çünkü seni seviyorum. Ve belki bir gün senin de beni sevebileceğini umuyorum."

Nefesini tuttu ve tüm varlığıyla onun kendisini olduğu gibi kabul etmesini umdu. Kusurları ve her şeyiyle. Çünkü bu da aşkın bir parçası değil miydi? Bir yerde, aşkın birini kusurları yüzünden sevmek olduğuna dair bir şeyler duyduğuna yemin edebilirdi... onlara rağmen değil.

Bunun doğru olup olmadığını görme zamanı.

On Üçüncü Bölüm

Onu seviyordu. Gerçekten seviyordu. Titrek bir nefes aldı, gözlerini ondan ayıramıyordu. Hareket edemiyor, konuşamıyor ya da onu *sevdiği* gerçeği dışında herhangi bir düşünceyi işleyemiyordu.

Vay anasını.

Kiersten kıpırdandı. "Bana bir şey söyleyecek misin?" Ellerini yuvarladı ve yarı güldü, yarı inledi. "Burada biraz *korkuyorum*."

Kızın gergin sorusu karşısında gözleri büyüdü. Onu bu şekilde asılı bıraktığını fark etmemişti. Onun sözlerini dinlemekle ve onları özümsemeye çalışmakla meşguldü. Ezberlemekle. Çenesini ovuşturarak sırtışını gizlemeye çalıştı. "Mesela...?"

Öfkelendi. "Bilmiyorum. Bir gün senin de beni sevebileceğini..."

"Seni bir gün sevemem."

Çenesi düştü. "Peki, tamam." Ondan uzaklaşıp kapıya doğru gitmeye başladı, yüzü biraz yeşile dönmüştü ve gözleri dolmuştu. "Ben sadece..."

Onun omuzlarını tuttu, geri çekilmesine izin vermedi. "Seni bir gün sevemem çünkü ben seni *zaten seviyorum*."

Sustu. "Biliyor

musun?" "Evet."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Kendini ona doğru attı, ona öyle sıkı sarıldı ki zar zor nefes alabiliyordu. Sonraki sözcükleri aceleyle gevelemeye başladı. "Seni seviyorum. Tanrı'ya şükür. Seni seviyorum."

Onu kollarının arasına aldı ve genişçe sırttı. "Ben de seni seviyorum. Ve senden asla vazgeçmeyeceğime söz veriyorum."

Onu öptü ve merdivenlerden çıkıp yatak odasına doğru ilerlerken ona sıkıca sarıldı. Yol boyunca ona sınıksıkı sarıldı. Bunca zaman sonra, sonunda o üç küçük kelimeyi ona söylediğine inanamıyordu.

Onu seviyordu.

Onu şiltenin üzerine yatırdıktan sonra yanında durdu ve ona baktı. Mükemmeldi, muhteşemdi ve ona aitti. Tamamen ona aitti. Dudaklarını yaladı ve dirseklerinin üzerine eğildi, gözleri dumanlı ve açtı. Onun yatış şekli

Yatakta, bacaklarını hafifçe ayırmış ve gözleri onu yalarken, kendini onun içine gömmeye ihtiyacıyla acı çekmesine neden oldu.

Ama henüz değil. Bu gece değil.

Adam basketbol şortunu ve boxer'ını çekiştirerek indirdi ve kadın alt dudağını ısırdı. Yatağa sürünerek vücudunu onunkinin üzerine indirdi ve her santimini ona doğru bastırdı. Kadın bakışlarında yanan bir ihtiyaçla ona baktı ve adam yüzünü ellerinin arasına aldı.

Yumuşakça, şefkatle dudaklarını onunkilere bastırdı. Elleri omuzlarını kavradı, onu daha da yaklaştırdı ama adam onun ısrarlarına direndi. Bu gece tamamen yavaş ilerleyecek ve onunla tatlı bir aşk yaşayacaktı. Dilini onun dudakları arasına sokarak, kollarında titreyene kadar onu öptü.

Onu baştan çıkarırken parmakları vücudunun üzerinde özgürce dolaşıyor, ulaşabildiği her yeri okşuyordu. Dudaklarını onunkilerden ayırmak için kendini zorladı ve hafifçe ısrarak boynunun kenarını öptü. Kadın inleyerek sırtını dikleştirdi ve onun altında kıvrıldı.

"Lütfen Garrett," diye nefes aldı, adamın omuzlarını çekiştirerek. "Şimdi."

Başını salladı ve boynunun diğer tarafına da aynı ilgiyi göstermeden önce çenesini öptü. İnleyerek, ona daha iyi erişim sağlamak için başını çevirdi. Aleti istekle zonkluyordu ama onun tatlı vücudunun cazibesine kendini kaptırmayı reddetti.

Kazağını çekiştirerek aşağı indirdi, böylece geçen gecedan beri daha da dolgunlaşan göğüslerinin kabarıklığını öpebildi. Onları avuçlarının arasına aldığıında kadın inledi. Adam hemen hareket etmeyi bıraktı. Kitapta canının acıyacağı söylenmişti. "Acıdı mı?"

"Tanrı aşkına, hayır. Canımı yakıyor musun diye sormayı kes." Oturduğu yerden kalkarak, adam onu durduramadan kazağını kafasına geçirdi. "Ve öp beni."

Zevklerini kendisinden zar zor gizleyen dantelli kırmızı sütyenini görünce içi sıkıştı ve onu da çıkaramadan elini yakaladı. "Hayır. Ben yaparım."

Parmaklarını göğüslerinin kıvrımlarında gezdirdi ve başparmağıyla meme ucuyla hafifçe oynadı. Kadın inledi ve kendini ona teslim ederek sırtını dikleştirdi. İnleyerek, güzelliğinin cazibesine karşı koyamayarak, şeffaf kumaşın arasından meme ucunu emdi. Kadın haykırdı ve adamın başını tuttu, onu daha yakına çekmek için çılgınca saçlarını çekti. Diğer eli

göğsüne masaj yaptı ve bir kez daha kızın sanki sadece onun için yaratılmış gibi eline ne kadar mükemmel oturduğuna hayret etti.

Sütyeninin mandalını açarken ağzını meme ucundan çekip diğerini yalamaya başladı. Onun giydiği gibi önden kapananları seviyordu, çünkü onu soymak için onu sevmekten vazgeçmesi gerekmiyordu. Meme ucunu, kumaşı yoldan çekecek kadar uzun süre serbest bıraktı ve sonra sadece ona verebileceği bir şey için aç bir şekilde geri kilitlendi.

Bu noktada inlemeleri daha çok nefes nefese inlemelere benziyordu ve içinden çıkan her küçük ses onu daha fazla teşvik ediyor, ona daha fazla ihtiyaç duymasını sağlıyordu. Aletini yatağa bastırarak baskıyı biraz hafifletmeye çalıştı. Ama işe yaramadı. Kalçalarının üzerine oturarak giysilerini çıkardı. Bir bacağından yukarı ve diğer bacağından aşağı doğru öptü, ona en çok ihtiyaç duyduğu yere dokunmamaya dikkat etti. Tırnakları sırtını çiziyor, kazıyordu.

Kalçasını kemirirken, ona bakmak için başını kaldırdı ve çözüldü. Kadının yüzü bir mutluluk hali içindeydi ve adam onu hiçbir zaman bu andaki kadar sevmemişti. Adam yüzünü bacaklarının arasına indirdiğinde göz kapakları aralandı, nefesi göbeğinin üzerinde yayılıyordu. Dudağını ısırdı ve adamın bakışlarına karşılık verdi, kalçaları adamın avuçlarında huzursuzca oynuyordu.

"Seni seviyorum," dedi.

Gözleri büyüdü ve yaşlarla doldu ama onun bu duygulara karşılık verip vermeyeceğini görmek için beklemedi. Bunu zaten biliyordu. Bunun yerine ağzını indirdi. Dilini klitorisinin etrafında yavaş daireler çizerek yuvarladı, parmağı yarığıyla alay etti. Kadın inledi ve kalçalarını ona karşı salladı. Adam parmaklarını içine soktu, kadın parmaklarını sıkıldığında inledi.

"Garrett," diye bağırdı.

Birkaç dakika içinde serbest kaldığını fark etti ve yatağa yığıldı.

Kalçalarını kaldırdı ve sikini şişmiş klitorisine sürttü. Çığlık attı ve sırtını eğdi, hafif baskıdan tekrar boşaldı. Adam, kadın daha kasılmayı bitirmeden içine daldı ve derinlemesine soktu. Kadının kasları adamın sikini sıkıca kavradı. Kahretsin, şimdiden boşalacaktı. İşte bu kadar harika hissediyordu.

Haykırdı ve ona yapıştı, itiş için itişini karşıladı. Etrafında sıkılaştığında ve bir kez daha zevkini bulduğunda, kontrolünü kaybetmesine izin verdi, ritmini hızlandırdı, ta ki o da tamamlanana kadar yatağa yığıldı. Görebildiği, duyabildiği, tadabildiği ve hissedebildiği tek şey Kiersten'di.

Ve bu şekilde hoşuna gitti.

Yuvarlandı ve onu kollarının arasına aldı, dünyayla her zamankinden daha barıştı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Yanında hayatının aşkı vardı ve o da onun olmayı kabul etmişti. Kelimelerin ağzından dökülmesine engel olamadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına.

Daha yakına eğilerek onun çenesini öptü ve ardından memnun bir iç çekişle kollarına yerleşti. Ona baktı ve gözlerindeki sıcaklık ve kendisine bakışı karşısında nefesini tuttu. Ait olduğu yer burasıydı, onun kollarıydı.

Sonsuza kadar.

...

Ertesi sabah Kiersten yüzünde hâlâ bir gülümsemeyle uyandı. Garrett'ın kollarında, sevişerek ve birbirlerine geleceğe dair planlar fısıldayarak geçirdikleri harika bir geceydi. Adamın onun odasına taşınacağını ve kadının da ofisini geri alabileceğini söyleyerek başlamışlardı. Bebek eski odasında uyuyacak, Chris de kendi odasını tutacaktı.

Her şey çok normal geliyordu.

Gerindi ve Garrett'a uzandı ama o gitmişti. Yuvarlandı ve elini yastığının üzerinde gezdirdi. Dokunduğunda soğuktu. Çarşafı göğsüne doğru tutarak doğrulup oturdu. Garrett nereye gitmişti?

Aceleyle giyindi ve sonra neredeyse koşarak merdivenlerden indi. Aşağı indiğinde Chris ve Garrett'ın PlayStation oynadıklarını, güldüklerini ve sessizce konuştuklarını gördü. Oturma odasının girişinde donup kaldı, kalbi sıcacıktı ve sevgiyle doluydu. Artık hayatı buydu ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Garrett kafasını kaldırdı ve orada durduğunu gördü. Oyunu durdurdu ve ayağa kalktı. "Hey, tatlım."

"Hey, sen." Garrett kollarını iki yana açtı ve kız odayı geçerek Garrett'ın sıcak kucağına kaydı. Garrett'a sarılırken Chris'e baktı. "Eve ne zaman geldin?"

"Bir saat önce." Chris dar gözlerle onları izledi. "Aradığımda Garrett beni aldı. Yani... siz ikiniz artık birlikte misiniz?"

Kiersten sırtıttı. "Öyleyiz. Hem de çok mutlu bir şekilde." Durakladı. "Bu senin için sorun olur mu?"

Chris'in gözleri parladı. Kızın sorması hoşuna gitmişti. Bunu görebiliyordu. Yine de omuz silkti ve soğukkanlı davrandı. "Öyle. O acayip

İkinizin daha önce yaptığı düzenleme."

Garrett onun başına bir öpücük kondurarak, "Katılıyorum," dedi.

"Ben de." Kiersten başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. "Uyumama izin verdiğin için teşekkürler."

"Buna ihtiyacın vardı." Kulağa masum gelen sözlere rağmen gözlerindeki sıcaklıkla ona baktı. "Ve buna alışsan iyi edersin. Cumartesi sabahı vardiyasını ben almayı planlıyorum."

Ellerini gömleğinin içine sokarak onu kendine çekti. Artık onu itmek yoktu. O günler geride kalmıştı. "Böyle konuşmaya devam edersen seni dürüst bir adam yapmak zorunda kalacağım."

Gözleri büyüdü. "Böyle konuşmaya devam edersen, haklı çıkacaksın."

"Hm." Chris'in önünde ağzından çıkanlara bile dikkat etmişti. O herhangi biri olabilir mi daha mükemmel? "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır," dedi, ağzını neredeyse onunkine değecek kadar alçaltarak. "Bu bir söz."

"Kulağa hoş geliyor."

Ağzını onunkinin etrafında kapattı, öpücüğünü nazik ve 13 yaş üstü tuttu. Ne de olsa izleyicileri vardı. Geri çekildiğinde ona doğru sırtıttı. Gözleri hayat ve kahkaha ile parlıyordu.

Chris boğazını temizledi. "Aşk meşk saçmalığı daha bitmedi mi? Burada bitirmemiz gereken bir oyun var."

Kiersten güldü ve Garrett'in bariton kıkırdaması onunkiyle karıştı. Onun kollarından kurtuldu ve Chris'in önünde eğildi. "Emredersiniz efendim. Üvey babanı geri alabilirsin."

Chris gülümsedi. Gerçek, içten bir gülümseme. "Teşekkürler."

"Gidip biraz kahve yapacağım. Sen de ister misin?"

"Çoktan yapıldı. Tek ihtiyacınız olan bir fincan." Garrett, Chris'in yanındaki kanepeye oturdu. "Ve evet, biraz isterim. Teşekkürler."

Chris başlat düğmesine bastı. "Sıcak çikolata alabilir miyim?"

"Elbette, dostum," dedi Kiersten, adamlarının birlikte oynadığını görünce kalbi kabardı. Ne kadar normal bir şeydi ama yine de çok büyüktü. "Hemen döneceğim çocuklar."

Ona bir sırıtış attı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Mutfağa girdi, kahkahalarının sesi arkasından geliyordu. Evet, artık onun hayatı buydu. Ve mükemmeldi.

Tanrı'ya şükür.

Sonsöz

YEDI AY SONRA

Garrett saha kenarında bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Chris sahada top sürerken gözleri etrafta geziniyor, yoluna çıkan herkesi izliyordu. Chris bu kez donup kalmadı ya da paniklemedi. Hiç tereddüt etmeden oyuncuların arasından dripling yaparak geçti ve üç sayılık bir atış yaptı. Kalabalık, iç saha maçı olduğu için çoğunlukla tezahüratlarla çılgına döndü ve Garrett gülümsedi.

Chris'le yaptığığım onca pratik işe yarıyordu.

Hatta bazen Chris de onunla ve yetişkinlerle birlikte antrenmanlara gelirdi. Çocuk bir grup yetişkine karşı kendini koruyabilirdi.

Kiersten, Garrett'ın arkasından öyle bir tezahürat yaptı ki, kucağındaki bebeği uyandıracak kadar yüksek sesle kıkırdadı. Amy yüksek sesle feryat ederek hoşnutsuzluğunu belli etti. Garrett arkasını döndü ve Kiersten'a sert bir bakış attı. Maça gelirken yol boyunca yüksek sesin ufaklık için fazla olabileceğinden endişe etmişti ama yine de Chris'i izlemeye gelmişti. Küçük meleği üzen kişinin kendisi olması ne kadar ironikti?

Ona gözlerini devirdi ve Amy'yi kollarında salladı.

Garrett sonraki dört dakika boyunca gözlerini kızlardan ayırmamak için kendini zorladı. Bu gece büyük bir geceydi. Elini cebine attı ve orada sakladığı tektaş elması parmakladı. Terli avucu pürüzsüz metalin üzerinde kaydı ve yüzüğü yere düşürmeden elini çekti.

Son düdük çaldı ve kalabalık tezahürat yaptı. Bir zafer daha. Yenilgisiz bir sezon daha iyi gidiyordu. Kiersten tribünden aşağı indi ve onun yanında durdu. "İyi işti, Koç."

Sırıttı ve onu öptü. "Teşekkürler, bebeğim."

"Peki ya ben?" Mike ellerini uzatarak sordu. "Senden güzel bir söz duymayacak mıyım?"

"Elbette. Sana da iyi iş çıkardın." Garrett'ın kollarından kurtuldu ve boşta kalan koluyla Mike'a sarıldı. Mike küçük Amy'yi kucağına aldı ve tüm kadınlar hep birlikte iç geçirdi. Ah, bekâr bir erkeğin kucağında bir bebek görmesi. "İşte benim küçük tatlı sevgilim," diye mırıldandı, bir kez olsun ağzının suyu akan kadınları umursamadan, yalnızca ağzının suyu akan kadına odaklanmıştı.

Anneler her zamanki gibi onun ve Mike'ın etrafını sarmıştı. Gerçi şimdi Mike onların sevgilerinin hedefiydi. Herkes Garrett'ın mutlu bir şekilde konuşulduğunu biliyordu. "Pekâlâ. Antrenman yarın saat beşte. Hepinizle o zaman görüşürüz. İyi maçlar!"

Kalabalık Garrett, Mike, Kiersten, Chris ve Amy'yi bırakarak dağıldı. Bu Garrett'a bir yıldan biraz daha kısa bir süre önceki o günü hatırlattı... hayatını iyiye doğru değiştiren o günü. Kiersten'ın Pete'den intikam almak için onu kullanmaya karar verdiği gün. Bir zamanlar canını yakan her şey şimdi hayatının büyük resminde bir araya gelmişti.

Kiersten ile paylaştığı hayatı.

Şimdi, bir sonraki adımı atabilirlerdi. Evlilik. Tek umudu kızın evliliğin o kadar da kötü bir şey olmadığına karar vermiş olmasıydı. Yedi aydır birlikte yaşıyorlardı. Birbirlerini seviyorlardı.

Bu bir sonraki mantıklı adımdı. Ve onu her yönden kendine ait kılmak istiyordu.

Mike bebeğin küçük elini tutarak, "Çok tatlı," dedi. Garrett'ı kaburgalarından dürtükledi. "Bu suratla nasıl bu kadar sevimli bir şey yaptın?"

"Annesine çekmiş." Garrett kollarını kavuşturdu ve sırttı. "Hey. Ne zaman yuva kuracak ve kendi bebeklerini doğuracaksın?"

Mike ona dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Dilini tut. Bu asla olmayacak."

"Neden olmasın?" Kiersten gözlerini Garrett'tan ayırmadan sordu. Garrett nefesini tuttu. "Evet. Neden olmasın?"

"Aşk, yakalanmamak için çok uğraştığım bir hastalıktır." Mike ürperdi ama sonra Amy'ye bakıp çocuğa duyduğu sevgiyle parlayarak bu etkiyi yok etti. "Bunu yapmaya devam edeceğim. Hayatımda ihtiyacım olan tek kadın burada. Artı Brianna ve Katelyn."

Kiersten kolunu Garrett'ın beline doladı. "Bundan neden kaçınman gerektiğini anlamıyorum. O kadar da kötü değil, bir kez ne olduğunu kabul edersen - çılgın bir yolculuk."

Garrett'ın gözleri büyüdü ve elini kalbine götürdü. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey."

"Kafana girmesine izin verme." Başını onun omzuna yasladı. "Yoksa seni biraz daha tokatlamak zorunda kalırım."

"Söz mü?" Garrett sordu, sesi derin bir ihtiyaçla doluydu.

Mike irkildi. "Bebeğinin üzerine fırlatmadan önce bu düşünce zincirini durdur." Garrett sonunda onlara katılan Chris'e baktı. Chris başını salladı ve

Garrett Kiersten'in elinden kurtuldu, tökezledi ve ayaklarının dibine düştü. Kiersten çığlık attı, Chris sıırttı ve Mike kocaman gözlerle ona baktı.

"Ne oluyor be adam?" Mike haykırdı. "Yürümeyi falan mı unuttun sen?"

"Özür dilerim." Garrett ayağa kalkmak için "çabalarken" elini cebine attı. "Sanırım öyle."

Kiersten dizlerinin üzerine çöktü ve onun kolunu tutarak kalkmasına yardım etmeye çalıştı. "İyi misin?"

Cebinden yüzüğü çıkardı, avucunun içinde sıkıca kapattı ve tek dizinin üzerine yükseldi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım, çünkü sen varsın."

Gözlerinden rahatlama akıyordu. Hafifçe güldü ve tökezleyerek ayağa kalktı. "Belki nasıl yürüyeceğini hatırlarsan kendini biraz daha iyi hissedersin."

"Nasıl yürüyeceğimi bilmeme gerek yok. Tek ihtiyacım olan evet demen." Mike inledi. "Aman Tanrım. Neden benim önümde?"

Garrett arkasına bakmadan, "Çünkü sen ailedensin," dedi. "Ayrıca, bebeğimi kucağında tutuyorsun ve henüz gitmedin."

"Şşşt," dedi Chris, Mike'ın kaval kemiğine tekme atarak. "Her şeyi mahvediyorsun." Mike yeğenine ters ters baktı ama çenesini kapalı tuttu.

Kiersten kaşlarını çatarak izledi ve sonra Garrett'a baktı. Onun neden hâlâ yerde olduğunu fark ettiği anda anlamıştı. Biliyordu çünkü gözleri yaşlarla dolmuştu. Titreyen eliyle ağzını kapattı. "Garrett?"

"Hadi gidelim." Mike Chris'i kolundan tutup salonun dışına çıkardı ve onları yalnız bıraktı. Kiersten onların gidişini izledikten sonra Garrett'a döndü.

Garrett sakın bir nefes aldı ve boştaki elini pantolonuna götürdü. "Seni hatırlayabildiğimden daha uzun süredir seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Aşkı kabullenmekte ve aşka inanmakta zorlandığını biliyorum ama umarım bunu aşmışsındır. Umarım bana güvenebileceğini biliyorsundur."

"Elbette," diye fısıldadı.

"Ve bunu burada yapmayı seçmemin tek bir nedeni var. Her maçta salonun karşısında seni izledim ve kendime beni asla istemeyeceğini hatırlatmaya çalıştım. I

seni izledim ve her seferinde seni çok istedim. Ama beni davet ettiğin ve bana kollarını açtığın o gece, hayatımın nihayet başladığı geceydi. Beni tamamladığın geceydi." Saçlarını alnına doğru itti ve ona gülümsedi. "O gece seni izlediğimi hatırlıyorum. Mike çocukluk aşkıma tutunduğum için benimle alay ediyordu ve ben de seni unuttuğumu söyledim. Bu söylediğim en büyük yalandı. Seni asla unutamadım ve unutmak da istemiyorum.

"Hayatımın geri kalanını seni gülümseterek geçirmek istiyorum. Seni *mutlu ederek*." Adam yüzüğü başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu ve kızın nefesi kesildi. "Hayatımın geri kalanını senin kocan olarak geçirmek istiyorum. Kiersten, beni dünyanın en mutlu erkeği yapıp benimle evlenir misin?"

Ve bekledi. Büyüyüp büyümediğini görmek için bekledi. Hiç evlenmek istemiyordu. Onu kocası, ortağı, aşkı yapıp yapmayacağını görmek için bekledi.

"Aman Tanrım." Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve boğuk bir hıçkırık çıkardı. "Evet! Ben de seni seviyorum. Ve evet!"

Dizlerinin üzerine çöktü ve kendini ona attı, onu tutkuyla öptü. Adam onu kendine çekti, gitmesine asla izin vermek istemiyordu. Ve şimdi... bırakmak zorunda **k a l m a y a c a k t ı**. Bir kez daha hariç...

Öpüşmeyi kesti ve onun elini tuttu. Yüzüğü parmağına geçirirken ona sııttı. "İşte oldu. Artık resmileşti. Sen benimsin."

"Tatlım." Elini oynattı, elması izliyordu. "Bu zaten resmiydi."

Ayağa kalktı ve onu omzunun üzerinden salladı. Kıçına hafif bir tokat attıktan sonra kapıya yöneldi. "Hadi gidip herkese evet dediğini söyleyelim."

Çift kapıyı tekmeledi ve neredeyse Mike'ı deviriyordu. Chris spor salonunun kapısının dışındaki lobi bankında oturmuş Amy'yi tutuyordu ve Mike'ın kulağı kapıdaydı.

"Omzunun üzerinde olduğuna göre," dedi Mike, sanki kulak misafiri olmamış gibi saçlarını düzelterek, "sanırım hayır dedi ve sen de onu zorla bir şapele götürmek için kaçırıyorsun, öyle mi?"

"Peki ya olsaydım?"

Mike omuz silkti. "O zaman Amy ve Chris'e ben bakarım."

Kiersten şaha kalktı. "Hey. Kardeş sadakati ne olacak?"

"O senin için iyi. Bunu görebiliyorum bile."

Garrett sırttı ve Kiersten'ı ayağa kaldırdı. Ama onu bırakmadı. Ona yanında çok ihtiyacı vardı. Kolunu onun omzuna attı. "Böyle konuşmaya devam edersen senin için çöpçatanlık yapacak."

"Ve bununla mı? Ben gidiyorum." Mike çantasını kaptı. "Hey, Chris, Call of Duty maratonu yapmak ister misin? Yarın seni okula götüreceğim."

Chris ayağa fırladı ve Amy'yi Garrett'a teslim etti. "Tabii. Sizin için de uygunsa?"

Garrett başıyla onayladı. Bu gece evin kendilerine a i t olması güzel olacaktı. Amy, anne ve babasının odasından gelen yüksek sesleri sorgulayamayacak kadar küçüktü. "Bana uyar."

"Ben de," dedi Kiersten.

Mike ve Chris gittiler. Kiersten Garrett'a döndü, parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Parmaklarını onunkilere doladı ve lobiden el ele çıktılar. "Ve bu gece senin için bir sürprizim var."

Göz ucuyla ona bir bakış fırlattı. "Bir mi?"

"Mmm hmm." Başparmağını onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Amy'yi yaptığımız gece girmemi istemediğin çekmeceyi hatırlıyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ah, evet."

"Nedenini hatırlıyor musun?"

"Oh, Tanrım. Evet."

"Tavşanla oynama sırası bende." Yakınına eğildi ve kulağını ısırdı. "Ve biliyorum ki

tam olarak ne yapmak istediğimi."

Ateşli bakışları onun üzerinde gezindi. "Bunu dört gözle bekleyeceğim. Neredeyse senin yanımda olduğun her günü iple çektğim kadar."

"Bu bir söz. Orada olacağım. Yemin ederim." Başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Hayatımızın geri kalanı boyunca."

Elini bıraktı ve yüzünü kucakladı. "Daha iyi ve daha kötü, daha zengin ve daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ikimiz de yaşadığımız sürece."

Sonra onu öptü... Ve bırakmadı.

Teşekkür

Editörüm Shannon Godwin'e bu hikayeyi olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Tavsiyeleriniz paha biçilemez!

Ayrıca menajerim Louise Fury'ye de teşekkür ederim. Sen en iyisisin!

Aklımı başımda tutan tüm yazar dostlarıma... TEŞEKKÜRLER. Hepiniz **h a r i k a s ı n ı z !**

Yazarların yazmayı sevdiği kahramanlara aşık olan tüm okurlara teşekkürler. Siz olmasaydınız, kitaplar da olmazdı.

Ve her zaman olduğu gibi, harika aileme teşekkürler. Siz olmasaydınız, ben de olmazdım.

Yazar Hakkında

Diane Alberts her zaman canlı bir hayal gücüne sahip bir hayalperest olmuştur, ancak 2011 yılına kadar kalemini beyninin olduğu yere koymamış ve yayınlanmış bir yazar haline gelmemiştir. İlk sözleşme teklifini aldığından beri yazmayı bırakmadı. Dağlarda yaşıyor olsa da, kristal berraklığında suyu olan sıcak, güneşli bir kumsalla çevrili olmayı gerçekten çok isterdi. Kuzeydoğu Pennsylvania'da dört çocuğu, bir kocası, bir kedisi ve bir Senegal papağanıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı nadir anlarda, genellikle bir örgü projesi üzerinde kamburlaşmış olarak bulunabilir.

Entangled Publishing, Swoon Romance ve Decadent Publishing ile çok sayıda yayınlanmış, çok satan bir yazardır. Bu tarih itibarıyla Entangled Publishing ile dört kitabı, Swoon Romance ile bir kitabı ve Decadent Publishing ile beş eski kitabı bulunmaktadır. Entangled Publishing ile Şubat ayında yayınladığı ON ONE CONDITION, Barnes and Noble En Çok Satanlar Listesi'nde 18 numaraya, TRY ME ise Amazon'da 76 numaraya yükseldi. Swoon Romance romanı, CAPTIVATED BY YOU, Barnes and Noble en çok satanlar listesinde 31 numaraya ulaştı. Diane, L. Perkins Ajansı'ndan Louise Fury tarafından temsil edilmektedir.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

